

't Pallieterke

Voor mensen met een goed hart en een slecht karakter...

De zombie van Laeken is terug in het land!

Deze week

HET ACW BLIJFT ALMACHTIG	2
HOE HET ACW/ACW ONTSNAPTE IN DE ZAAK KB-LUX	3
LEUVEN VLAAMS 35 JAAR GELEDEN	4
SOLO-SLIM VAN DE WEVER NIET ZONDER RISICO'S	5
THEODORE DALRYMPLE BEZOCHT MOLENBEEK	6

123 DAGEN, zolang is het geleden dat Jan Fabre van zeven mannen slaag heeft gekregen. De daders zijn nog steeds op vrije voeten. Zouden ze met de noorderzon verdwenen zijn? De politie van Antwerpen moet ten opzichte van de collega's van Merchtem alvast het onderspit delven.

In Merchtem werden op 8 december twee mensen aangevallen. Voorbijgevoerd werden de twee daders van dat zinloze geweld door de lokale politie van Merchtem opgepakt. Goede speurders hebben ze daar in Merchtem! Kunnen ze niet een paar agentjes missen? Om de speurduiven van Antwerpen ter hulp te snellen. Wij kunnen en wij zullen niet dulden dat de daders van de slachtpartij op multidisciplinair kunstenaar Jan Fabre ongestraft blijven!

De regering begint uit elkaar te vallen

Zeg over N-VA wat je wilt – en weinigen laten de kans liggen dat ook te doen – maar een gebrek aan moed kan je die partij niet ontzeggen. Overmoed misschien zelfs, want de aanval die de troepen van De Wever vorige week lanceerden op het ACW is niet van de poes. Met het ACW neemt de grootste partij van Vlaanderen één van de steunpilaren van het hele Belgische bestel in het vizier. Als er dan woorden vallen als 'belastingontduiking', 'valsheid in geschrifte', 'dieven' en 'fraude', dan gaat het niet meer over speldenprikken of zelfs niet meer over zware dossiers; dan krijg je de indruk dat we aan het begin van het eindspel zitten.

Uiteraard en voorspelbaar ging het ACW zwaar in de tegenaanval. Topexpert Axel Haelterman mocht in de boeken kijken en hij kon vaststellen dat alles in orde is.

Dat is geen verrassing, want Haelterman stond mee aan de wieg van de ingewikkelde en handige, ja ontwijkende en misschien zelfs ontduikende constructies die de koepel van de katholieke arbeidersbeweging op poten heeft gezet.

Spitsfiscaliteit

De belastingwetgeving is zo ingewikkeld dat de streep tussen wettelijk en onwettelijk minder duidelijk te trekken is als goed zou zijn voor een zichzelf respecterende rechtsstaat.

Daar zit wellicht de achilleshiel van het N-VA-dossier. Kamerlid Peter Dedecker trok met zijn papierwinkel naar de Bijzondere Belastinginspectie, die de volgende stappen moet zetten.

Komt die tot het besluit dat ACW wel degelijk zo handig was dat haar constructies kunnen geïnterpreteerd worden als wetsgetrouw, dan komt N-VA zwaar in het defensief. ACW kan en zal dan gloriërend rondbazuinen dat alles in orde was.

Het hoofdverhaal, dat het vooral gaat over een zaak van fatsoen en geloofwaardigheid, zal dan door juridisch-fiscale spitsvondigheden ondergesneeuwd worden. ACW heeft bevriende politici ingezet om de schade te beperken die ontstaan is, omdat de christelijke arbeiderskoepel graag meedeed aan casinokapitalistische praktijken met Dexia. ACW gebruikt handige formules om zo weinig mogelijk belastingen te betalen.

Het ACW is ziek in het bedje waar datzelfde ACW normaal graag de beschuldigende vinger naar uitsteekt. Mochten onderdelen van het N-VA-dossier onjuist of onduidelijk blijken te zijn, dan verandert dat niets aan de kern van het probleem. Onze vakbonden zitten met de vingers te diep in de pap.

Om die reden mag N-VA zich verwachten aan een staalharde tegenreactie. Wat die partij nu probeert, maakt de haat bij de tegenstanders alleen maar groter. Geen middel zal onbeproefd blijven om N-VA in deze zaak te torpederen.

Vorige week bleek dat de vakbonden kunnen rekenen op een trouwe achterban, of toch tenminste een hondstrouw deel van de achterban.

ACW'ers kropen in de pen om N-VA aan te vallen op verwijten die nooit werden geuit. Donderdag trokken zo'n dertig- tot veertigduizend vakbondsleden door de Brusselse straten. Het succes van die vakbondsbetoging was vooral slecht nieuws voor de regering-Di Rupo.

De Nationale Bank waarschuwde diezelfde week omdat de regering eigenlijk nog altijd geen echte structurele maatregelen kon treffen. De overheidsuitgaven stijgen te snel, staat te lezen in het jaarrapport van de NBB. 'Oude liberale recepten waar de gouverneur van de Nationale Bank Luc Coene al jaren mee leurt', reageert Laurette Onkelinx. Dat kan best zijn. Coene komt recht uit de VLD-stal en speelde een hoofdrol aan de rechterhand van Verhofstadt. Maar Onkelinx zit vandaag wel in een regering met die liberalen als coalitiegenoot. In de regering moet ze met die liberalen door één deur.

De PS wil geld uitgeven

Europa volgde daags daarna. 'België moet de overheidsfinanciën sneller op orde brengen', verklaarde de Europese Commissie. Onkelinx pleitte op datzelfde moment ervoor het begrotingsevenwicht niet langer als een heilige doelstelling na te streven. De essentie van haar partij bestaat erin geld uit te geven.

PS-partijvoorzitter Magnette wil graag een linksere koers varen. De peilingen die zijn partij op een verlies van 7 procent zetten, de hete adem van extreem-links in Wallonië en het succes van de vakbondsbetoging verkleinen de bewegingsruimte voor de PS in de regering.

Alle rapporten wijzen er nu al op dat Di Rupo niet verder komt dan aanmodderen. Hij houdt de boel draaiende zonder echt knopen door te hakken. De verklaring is eenvoudig: de kloof binnen deze regering is groter dan die tussen meerderheid en oppositie in sommige andere landen. Het kleefmiddel 'N-VA' is ook niet meer dan het is; een negatieve binding.

Zelfs de Vlaamse socialistische PS niet in het loslaten van de doelstelling om de overheidsfinanciën op orde te brengen. CD&V en Open Vld weten dat ze de kiesdrempel moeten beginnen vrezin indien zij toegeven op die PS-druk.

De poging om electoraal herstel te zoeken bij het verhaal dat CD&V en Open Vld hun verantwoordelijkheid tenminste nemen en niet werkloos aan de zijlijn blijven staan, knalt door rapporten als die van de Nationale Bank en de kritiek van de Europese Commissie als een boemerang in hun gezicht.

'CD&V en Open Vld', kan de oppositie terugslaan, 'zitten niet werkloos in de oppositie te schreeuwen; neen, ze zitten werkloos in de regering.'

't Pallieterke

KINDEREN MET VAKANTIE

Prince Laurent ging met zijn kinderen skiën, de week na het krokusverlof. Euh, moeten die kinderen dan niet naar school? Waren ze aan 't spijbelen? Neen, de kinderen van Laurent lopen school in het Ukkelse Lycée Français, een Franse staatsschool, en volgt de verlofregeling zoals in Frankrijk. Het inschrijvingsgeld voor die school is niet min, maar de dotatie van Laurent is voldoende om dat op te hoesten. Groot voordeel van die school: er wordt enkel in het Frans lesgegeven. Geen woord Nederlands voor Louise, Nicolas en Aymeric.

Onze sympathieke prins (sic) heeft immers beslist dat zijn kinderen geen Nederlands moeten kennen. De kinderen krijgen een eentalige Franse opvoeding.

NIEUWE JONGERENVOORZITTER

Jong N-VA koos afgelopen weekend een nieuwe voorzitter: Ralph Packet. De jongeman woont in Tervuren. Daar woont ook ene prince Laurent, die zijn kinderen enkel in het Frans opvoedt. Tervuren is nochtans een volbloed Vlaamse gemeente zonder faciliteiten. De kersverse voorzitter die al enige jaren meedraait in de N-VA pleit voor een Vlaams woonbeleid in de Rand rond Brussel. Als inwoner van Tervuren ziet hij de invloed van de Franstalige partijen immers elk jaar toenemen.

We wensen Ralph veel succes en we hopen van harte dat hij zich in de partij meer mag profileren dan zijn voorganger. Die mocht zich van de partijtopy niet te veel roeren, kwestie van geen partij binnen de partij te creëren. De tijd van VUJO binnen de VU is men nog niet vergeten.

HET VERDRIET VAN DE (V)RT

Op zondag 24 februari zond de Vlaamse (k)romroep een speciaal programma over Hugo Claus in de ether. "Op 5 april 1929 werd hij geboren", zei de omroepster met dienst, "en wie kon toen vermoeden dat die baby zou uitgroeien tot één van de grootste belgische kunstenaars?" Juist, en wij weten allemaal dat het Verdriet van België en andere werken van de Meester geschreven zijn in de belgische taal die ons allen zo lief is.

Koud kunstje

Andere dan op een stevig brokje sensatie beluste media bestaan amper nog. Het proces-Kim de Gelder, eerder een "happening", is het jongste voorbeeld. De media bespeken, lijkt dikwijls de eerste bekommernis van criminelen. Het blijkt steeds meer een koud kunstje te zijn. Dat dacht ik andermaal bij het kijken naar en het lezen van de "emoties" die vandaag opborrelen bij Brett S., 19 jaar jong en notoir lid van de vijfkopppige bende die in Eindhoven een toevallige passant ei zo na heeft doodgeschot.

Zijn moeder heeft in het televisieprogramma "Boer zoekt vrouw" opgetreden. De kracht van het medium is ten huize Brett gekend. De weg er naartoe allicht ook. Dat kan verklaren dat Brett de controversiële Hollandse zender PowNed een vraaggesprek "toestond". Het ging op antenne onder de titel "tranen met tuiten". De inhoud was voorspelbaar. Brett lijdt oneindig zwaar onder wat hem overkomen is. Hij heeft in Eindhoven als eerste toegeslagen, nadat hij "geprovoceerd werd". Na twee slagen, dacht hij dat het slachtoffer, dat hij van haar noch pluim kende, "zijn lesje wel geleerd had". Welk lesje, dat liet Brett wijselijk onvermeld. Een traantje meer plengen leek nuttiger,

ook al omdat hij niet kon weten dat na zijn twee klappen de "toestand" zou escaleren.

Sinds die toestand was uitgedraaid op wat hij was, slaapt en eet Brett naar eigen zeggen nog nauwelijks. Hij wordt overal herkend, acht zijn leven voor de helft verspeeld, vraagt vergiffenis aan zijn slachtoffer, is bereid zijn straf te aanvaarden en hij vindt dat hij door al die media-aandacht ook al gestraft is. Waarom hij die dan nog zelf ging opzoeken, kwam niet ter sprake. Het kan aan mij liggen, maar de indruk dat Brett een onverdeeld "ikke, ikke"-verhaal ophing, was overweldigend. Niet alleen omdat het op geen enkel moment bij hem opkwam te vragen hoe het met zijn slachtoffer ging, ook omdat hij niet

DE VERBORGEN SCHAT VAN DUTROUX

anshenollet 2013

Uit de smalle beursstraat

Het ACW blijft almachtig

Is het ACW aangeschoten wild? Zetten fiscale constructies de geloofwaardigheid van de christelijke arbeidersbeweging op de helling? Zeker niet. In tandem met de PS bepaalt het ACW nog altijd het sociaaleconomische beleid in België, dus ook in Vlaanderen.

Het leek de doodsteek voor het almachtige ACW. De heisa over mogelijke fiscale constructies, winstbewijzen en dividenden rond Dexia, ARCO en ACW hebben de reputatie van de christelijke zuil aangetast. Ten eerste hoopt het ACW als ex-referentie-aandeelhouder van het gezonken Dexia op een voorkeursbehandeling te rekenen (winstbewijzen via opvolger Belfius en een staatsgarantie voor 800.000 coöperanten), waarbij de belastingbetaler alles moet ophoesten. Dat veroorzaakt bij de bevolking steeds meer wrevel. Tegelijk probeert het ACW via allerlei vehikels zo weinig mogelijk belastingen te betalen. Die arbeidersbeweging fulmineert tegen bedrijven die te weinig belastingen betalen, terwijl ze zelf boter op het hoofd heeft. Dat is de essentie van het hele debat: het ACW doet zelf wat het anderen verwijt.

Het voelt zich almachtig, en terecht. Ondanks de aanvallen van de N-VA bepaalt het ACW nog altijd wat er op sociaaleconomisch vlak in België en Vlaanderen gebeurt. De Vlaamse arbeidersbeweging beschikt over een almachtige positie dankzij de steun van de PS. Een aantal feiten bevestigden die blijvende dominantie van het ACW.

Ten eerste weet de CD&V - als spreekbuis van haar belangrijkste vleugel - het federale regeringsbeleid te sturen. Enerzijds steunt die partij de PS, om te vermijden dat de regering een te centrumrechts beleid zal voeren, en anderzijds chanteert ze de Open Vld. Zoals De Tijd recent stelde: de tsjeven steunen de liberalen in hun verzet tegen een vermogensbelasting. In ruil zwijgen de liberalen over de malversaties binnen de christelijke zuil. In de krachtmeting met de vakbonden steunen de CD&V'ers de liberalen: geen loonsverhogingen. "Maar zwijg over Dexia en het ACW", zeggen Vanackere en co. Iedereen helpt iedereen.

Eén van de meest opvallende uitspraken kwam de voorbije week van Kris Peeters. Hij waarschuwde voor de manier waarop de N-VA met zijn aanval op het ACW aan politiek doet. Peeters had zijn consi-

nes gekregen. Na het losbarsten van de anti-ACW-campagne van de N-VA vond er tussen toplui van de katholieke zuil, ook niet-ACW'ers, overleg plaats. De boodschap aan de 'patronale' Peeters was duidelijk: we sluiten de rangen. Het ACW heeft in het verleden steevast zijn slag thuisgehaald en het zal straks niet anders zijn. Toen de regering-Di Rupo werd samengesteld, was het voor alle andere partijen duidelijk: CD&V was enkel in Financiën geïnteresseerd, om de afhandeling van het Dexia-debacle te kunnen controleren.

In Vlaanderen wordt de federale regering vaak gepercipieerd als een PS-regering: hogere belastingen, amper een flexibele arbeidsmarkt. Dat klopt, maar het is evenzeer een ACW-regering. Het travailisme, een term die sinds de jaren 90 stilaan uit het politieke vocabularium verdween, voert hoogtij. De band tussen de socialisten en de christelijke arbeidersbeweging blijft hecht. In die mate zelfs dat het ACW de PS soms links voorbijsteekt.

Terug naar de regeringsonderhandelingen van eind 2011. Er was een akkoord over de optrekking van de minimumleeftijd voor conventioneel brugpensioen van 58 naar 60 jaar. De Open Vld voerde de druk op en wou de minimumleeftijd van 62 jaar invoeren. De partij botste op een njet. Van de PS, zal u denken? Neen. Die ging akkoord met de minimumleeftijd van 62 jaar. Het was Wouter Beke die zijn veto stelde. Voor het ACW was 60 jaar een absoluut maximum.

Een ander voorbeeld: het systeem van poetschulps via dienstenscheques. Het kost een massa geld aan de overheid en het systeem dreigt uit zijn voegen te barsten. Jef Pacolet, econoom aan het door het ACW gefinancierde Hoger Instituut voor de Arbeid van de KU Leuven, heeft een oplossing: zorg ervoor dat privébedrijven niet langer in de sector actief kunnen zijn. Dan wordt het een monopolie van de "social profit", waar de christelijke arbeidersbeweging vrij spel krijgt. Patrick Develtere, topman van het ACW, was in een vorig leven directeur van datzelfde HIVA. Medewerkers kregen steevast dezelfde boodschap: "Denk in alles wat je doet aan de beweging. Enkel aan de beweging." Met resultaat. "De middenstand regeert het land", zong Gorki ooit. Fout. Het ACW regeert het land. Gisteren, vandaag, en morgen.

ANGÉLIQUE VANDERSTRAETEN

naliet een foto van hem als carnavalsvierder op de "sociale media" te posten. Wanneer het televisie-medium spreekt, volgt de rest van de media slaafs. Kwestie van een graantje sensatie annex emotie mee te pikken. Vandaar dat het in de pretgazetten te lezen verhaal niks anders en niks meer bracht dan het visuele.

Ergernissen

Het is algemeen bekend dat de roemruchte Belgische justitie uitermate gevoelig is voor en belang hecht aan spijtbetuigingen. Mogelijk zie ik het alweer verkeerd, maar het gevoel laat me niet los dat Brett, hoe jong ook, daar meesterlijk op inspeelt. Aan zijn advocaat werd gevraagd of de spijtbetuigingen van zijn cliënt nep of oprecht waren. Naar het antwoord mag u één keer raden. Juist!

De angst voor uitlevering aan de Nederlandse justitie is aan één en ander niet vreemd. Die denkt ietwat "anders" dan hier en handelt (meestal) vlugger en vooral consequenter.

Het is wachten op het eerste interview met het slachtoffer van Brett en zijn trawanten. Het zal wellicht nooit komen. De 22-jarige half kreupel geslagen man die van wat hem overkwam zijn verdere leven hinder zal ondervinden, is niet geneigd om aandacht te zoeken. Hij is, zoals blijktbaar almaar gebruikelijker, vanwege gebrek aan het pigment "sensatie" voor de media "minder interessant". Zouden die media niet beter criminelen, jong of oud, na het plegen van de feiten en de eraan verbonden nieuwsgaring, verder doodzwijgen, in plaats van hen een forum te geven dat dikwijls toelaat zich als dader in een slachtofferrol te wringen? Het gros van de samenleving heeft het met dat soort "berichtgeving" stilaan wel gehad. Die roept vooral ergernissen op bij dat gros, waarvan het rechtvaardigheidsgevoel telkens opnieuw op de proef wordt gesteld. Het gezegde "spreken is zilver en zwijgen is goud", blijft waardevol.

Kluchten

Niet alleen de media dragen schuld voor die ergernissen. Juridische kluchten met een voorspelbare afloop, zoals opgezet rond de enkelband voor het creatuur Marc Dutroux, laten niemand onberoerd. In de nasleep kwam aan het licht dat die psychopaat en laffe kindermoordenaar zich in de gevangenis onledig mag houden met op de beurs te spelen en gebeurlijk gemaakte winsten door te sluizen naar de rekeningen van zijn zoon, met wie hij vanuit zijn privécel drie keer daags kan bellen. Nochtans kreeg Dutroux niet alleen levenslang, hij wordt geacht de nabestaanden van zijn slachtoffers financieel te vergoeden. Wat daar in de praktijk van zal terechtkomen, na alles wat over zijn regime en zijn "voorrechten" bekend is geraakt, is niet moeilijk om raden. Wat voor Dutroux geldt, geldt trouwens ook voor zijn vrouw Michelle Martin, en voor Ronald Janssen, die andere psychopaat. Ook de families van Janssens slachtoffers kunnen naar een financiële vergoeding fluiten.

De vraag is of een machteloze en naar rechtvaardigheid hunkerende samenleving niet beter af zou zijn, mocht ze van al het hoogtij vierende "wettelijke" gesjoemel niet minder afweten dan ze nu doet. Heeft het, om het daar bij te houden, zin dat rechters schadevergoedingen toekennen aan slachtoffers en/of hun familie, wanneer geen enkele overheid erop toeziet dat die door de daders van misdrijven ook daadwerkelijk betaald worden? Aan overheden nochtans geen gebrek in de Belgische modelstaat, met zijn zes regeringen en zeven parlementen. Het zou goed zijn mochten de media uren zendtijd en dozijnen bladzijden lectuur besteden aan het belichten en het uitlichten van die fenomenen. Maar ik geef toe, daar zit weinig sensatie of emotie aan vast.

D.Mol

DELTA - EM
BVBA

Ingenieursbureau
Detailstudies voor de
omzetting van industrieel
afval in energie

info:
nvandendriessche@delta-em.eu
tel 0477 723 085

Waar geen regels zijn, kan je ze niet overtreden

Hoe het ACV / ACW ontsnapte in de zaak-KB-Lux

In de nasleep van het Dexia-Arco-verhaal heeft N-VA-Kamerlid Peter Dedecker de aanval ingezet op de fiscale wanpraktijken van het ACW, de schatrijke holding van de CD&V-zuil. Wat naar voren gebracht wordt, doet denken aan wat Marie-Rose Morel en haar VB-vakbondscolen enkele jaren geleden al aankloegen. De N-VA werd dan ook meteen bijgetreden door het VB, dat een parlementaire onderzoekcommissie eist. De Vlaams-nationale partijen hebben meer dan gelijk. Maar het ACV/ACW ontsnapte eerder al de dans in de zaak-KB-Lux, waar manifest belasting ontdoken werd. Waar geen regels zijn, kan je ze ook niet overtreden.

Het ACW, via haar spreekbuizen Vanackere en Beke, koos meteen na de N-VA-aanval voor een slimme verdediging: het debat mag niet politiek zijn, en de bijzondere belastinginspectie BBI en het gerecht moeten hun oordeel maar vellen.

De eerste reden is, dat in België geen enkele overheidsdienst ontsnapt aan politieke benoemingen; zowel in de BBI als bij het gerecht zit de CD&V-zuil stevig verankerd. In beide instellingen zijn er ambtenaren die hun werk willen doen, maar zodra het écht belangrijk wordt, gaan andere invloeden spelen. Zopas werd de ex-voorzitter van de Brusselse rechtbank van koophandel veroordeeld omdat ze een delicaat vonnis in de zaak-Fortis eerst even ging bespreken met iemand die connecties had met een ministerieel kabinet. Er is ook die moedige BBI-directeur die het had aangedurfd het manifeste gesjoemel van Karel de Gucht aan te pakken; die heeft zich intussen 'vrijwillig' moeten laten vervangen. Of we van die zaak voor het einde van Karel's termijn als Europees commissaris nog iets gaan horen, valt af te wachten - en tegen dan zal de verjaring wel stilaan in zicht zijn. In een normaal land met een normale pers zouden zo'n zaken tot een politieke aardbeving leiden; in België is het nauwelijks een rimpeling op het water.

De tweede reden is dat CD&V weet dat er bijzonder weinig kans is dat de BBI en het gerecht zullen besluiten dat er regels overtreden werden, omdat er... geen regels bestaan. Ambtenaren en rechters zijn thuis in twee soorten personen: er zijn natuurlijke personen, mensen zoals u en ik, en er zijn rechtspersonen, zoals vennootschappen en vzw's. Maar clubs als ACV en ACW spelen verstoppertje. Nu eens doen ze zich voor als een 'feitelijke vereniging', dan weer als een losse koepel van lidorganisaties, dan weer als een klein ondersteunend secretariaat. Voor belastingcontroleurs en rechters die zich op wetteksten moeten baseren, is zoiets een nachtmerrie - en dat weet het ACW verduiveld goed. Het is er al een keer in geslaagd op die manier ongeschonden weg te komen, uit het ophefmakende KB-Lux-schandaal.

In de rand van dat schandaal bleek in 2000 dat het ACV gebruik maakte van een geheime bankrekening in Luxemburg om geen Belgische belastingen te moeten betalen. De rekening bevatte liefst 25 miljoen euro en leverde aan 2 procent minstens 500.000 euro per jaar op, belastingvrij. Die rekening bestond al minstens tien jaar en

zorgde ervoor dat het ACV schamteloos 5 miljoen euro incasseerde zonder daar één eurocent belasting op te betalen. De verontwaardiging was groot, maar toch werd het ACV nooit vervolgd. Waarom niet? Omdat bleek dat de overheid al twee jaar van het bestaan van die rekening op de hoogte was. Al in 1998 had toenmalig ACV-voorzitter Willy Peirens een 'technische memo' gestuurd naar de secretaris-generaal van het ministerie van Financiën, met de vraag 'of belasting moest betaald worden op de opbrengst van een rekening bij de KB-Lux'. Die memo werd verstuurd meteen nadat twee misnoegde werknemers van de KB-Lux geprobeerd hadden het ACV af te persen. Die memo was juridisch een meesterlijke zet: na het verzenden ervan kon het ACV doen alsof het 'onduidelijk' was of er belasting moest betaald worden op de interesten en kon het ACV zeggen dat men 'toch de autoriteiten had ingelicht'... De memo had het gewenste resultaat: eerst liet de administratie de memo gewoon liggen en deed er niets mee. Daarna werd besloten dat het gaat om een 'feitelijke vereniging zonder rechtspersoonlijkheid' en dat het 'onduidelijk' is of er moet betaald worden. Ten slotte klasseerde het gerecht de zaak.

Men moet geen madame Soleil zijn om te zien dat het deze keer op dezelfde manier kan verlopen. Het ACW zwaait nu al met beweringen dat er al 'controles' zouden gebeurd zijn door de BBI - alsof de holding ooit, aan wie dan ook, in haar financiële spinnenweb van rekeningen, beleggingen en bezittingen inzage heeft gegeven.

N-VA en VB doen er goed aan, gezien de Belgische context, van de BBI en het gerecht niet al te veel heil te verwachten, maar inderdaad het politieke debat te openen. Als commerciële bedrijven via hun jaarrekeningen inzage in hun reserves aan hun concurrenten moeten geven, en als politieke partijen via een jaarverslag inzage in hun financiën in een zo delicate zaak als veerkracht voor electorale campagnes moeten geven, waarom zouden vakbonden dan niet verplicht worden een geconsolideerde jaarrekening aan een controleorgaan voor te leggen? In Groot-Brittannië gebeurt het al. In België, waar de bonden voor het uitvoeren van een overheidstaak, het uitbetalen van doggeld, jaarlijks 200 miljoen euro belastinggeld incasseren, zou die ene maatregel zeker een wereld van verschil maken.

76ste Zangfeest

De laatste kaarten

Aanstaande zondag vindt het 76ste Vlaams Nationaal Zangfeest plaats in de Lotto Arena in Antwerpen. Het Zangfeest is het jaarlijkse trefpunt van alle Vlaamsgezinden en is een ideale gelegenheid om de batterijen nog eens op te laden.

Geen Zangfeest zonder samenzang, dus staan er naar goede gewoonte heel wat klassieke liederen op het programma. Geen paniek mocht u in de Vlaamse liederenschat niet zo thuis zijn: alle aanwezigen krijgen gratis een mooi programmaboekje met alle liedteksten.

ANZ-voorzitter Erik Stoffelen zal in zijn toespraak ongetwijfeld opnieuw nagels met koppen slaan. Onvergetelijk zal ongetwijfeld het eerbetoon worden aan Miel Cools. Miel is één van de grondleggers en was decennialang het boegbeeld van het kleinkunstgenre in Vlaanderen. Hij neemt dit jaar definitief afscheid van zijn publiek. Geen mooiere manier om Miel te danken dan met het zingen van zijn liedjes. Moeilijk zal dat niet zijn, want liedjes als 'Boer Bavo', 'De soldaat' en 'Houden van' zijn tot ons collectief geheugen gaan behoren. Er valt nog veel meer te beleven, natuurlijk, maar dat moet u zelf maar komen ontdekken.

Voor aanvang zullen enkele promomensen van 't Pallieterke aanwezig zijn in de inkomhal. U kan hen aanspreken voor zelfklevers, of u kan ter plekke een abonnement vragen.

Volgens goed ingelichte bronnen loopt de kaartenverkoop vrij vlot. Wie nog kaarten wenst, belt best naar 070/345.345. Het volledige programma vindt u op www.anz.be. Tot zondag 3 maart in de Lotto Arena!

KvC

BEZINNEN

Vlaams minister-president Kris Peeters liet de kans niet liggen in de ACW-affaire zijn zegje te doen. Hij dacht dat het goed was coalitiepartner N-VA de mantel uit te vege. Dus zei hij dat het goed zou zijn als Bart de Wevers partij zich gaat bezinnen over de manier waarop ze aan politiek doet. Best mogelijk, maar die boodschap lijkt ons wat onvolledig. We vullen ze graag even aan, ter attentie van de met het vingertje zwaaiende minister-president. Het zou goed zijn, mocht de CD&V zich gaan bezinnen over haar ethiek, zoals die vertaald wordt door haar vakbondszuil, die duizenden van haar leden belazert.

DI RUPO IN EEN WITTE JAS

Elio Di Rupo, naast eerste minister ook nog doctor in de scheikunde, trok nog maar eens zijn witte jas aan en toog naar Limburg. Hij opende er de school voor doctoraatsstudenten in de wetenschappen en de industriële ingenieurswetenschappen. Karin Coninx, hoofd van de nieuwe 'doctoral school': "Wij hebben hem gewoon gevraagd omdat hij zelf doctor in de scheikunde is. Wij willen in die school mensen klaarstomen om buiten de academische wereld aan de slag te gaan. En daar is Di Rupo een mooi voorbeeld van." Eén verzoek aan Karin Coninx: alsjeblief geen nieuwe doctors in de politiek; wij hebben al meer dan genoeg aan één Di Rupo.

Brief aan Godfried Danneels

Kardinale paraplu-opentrekker

Mijnheer de verzuimer,

De Heilige Stoel roept zijn kerkprinsen naar de moederstoel, om de opvolger van Benedictus XVI, in de wereld Josef Ratzinger, te verkiezen, teneinde de roomse Kerk door de woelige wateren der tijden te blijven loodsen. Gij zijt één van de 117 kardinalen om naar de Sixtijnse Kapel te trekken en er uw stem uit te brengen. Deze dagen raden evenwel heel wat mensen u aan daar weg te blijven, omdat gij in het recente verleden, toen gij het hoofd van de Belze Kerk waart, niet altijd op een moedige manier uw verantwoordelijkheid hebt opgenomen om de Kerk en vooral de gelovigen te beschermen tegen belagers binnen en buiten de muren.

Zo is er - erg pijnlijk - de vrij grote groep van de slachtoffers van seksueel misbruik in de Kerk, die zich door u en andere gezagsdragers van uw instituut in de steek gelaten voelen. Uit heel veel getuigenissen, maar ook uit uw eigen getuigenissen in de parlementaire commissie die het seksueel misbruik in de kerk heeft onderzocht, is gebleken dat gij al te vaak de andere kant hebt opgekeken toen men u wantoestanden ter oren bracht en u smeekte iets te doen. Er loopt trouwens nog een onderzoek in die zin tegen u. In een aantal gevallen hebt gij mensen gemakshalve naar de bisschoppen doorverwezen, of hieldt gij uw mond. Gij hebt met andere woorden uw verantwoordelijkheid niet genomen en geen morele veroordeling geuit, laat staan een disciplinaire maatregel gesuggereerd. Het 'wir haben es nicht gewusst' geloofde dan ook geen kat. Gij hebt alleen maar in stilte gehoopt dat heel die vuile zaak snel zou overwaaien, of zou ondersneeuwen. Pontius Pilatus leek wel uw grote voorbeeld.

Op een heel ander terrein zijn er tal van gelovigen die tijdens uw primaatschap van de Belze Kerk meer dan ontgoocheld zijn geraakt, omdat gij niet hebt ingegrepen toen modernistische usurpatoren uw Kerk naar hun hand wilden zetten - jawel. Gij hebt niets gedaan voor meer roeping. Gij hebt uw priesters, die het niet altijd gemakkelijk hadden, nooit een deftig hart onder de

riem gestoken. Gij hebt tal van trouwe leken die wantoestanden in de liturgie en de interpretatie van de geloofsleer aanklaagden altijd met een kluitje in het riet gestuurd. Eigenlijk gaaft gij nooit thuis als het er op aankwam en als men u - ook op die terreinen - nodig had als gezagsdrager.

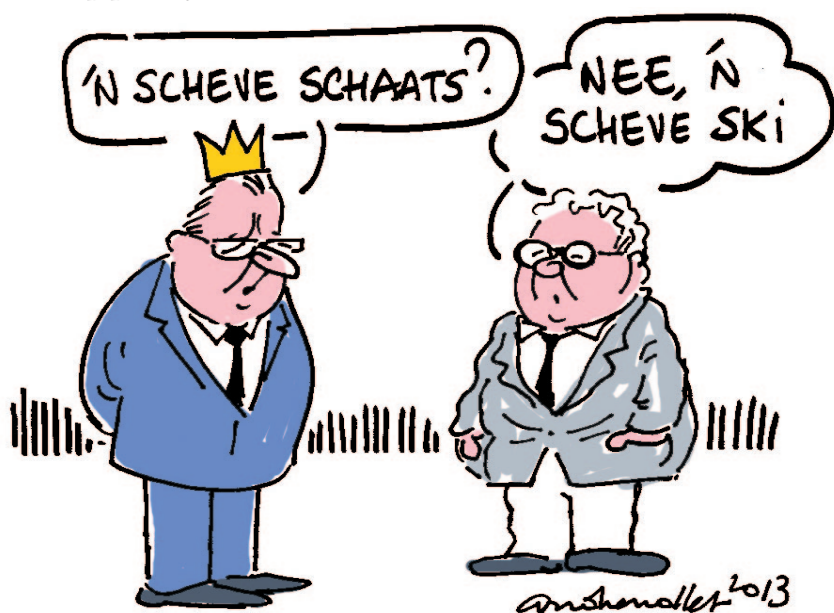
Meer nog: na het overlijden van de zalige paus Johannes Paulus II liet gij duidelijk uw ongenoege blijken bij de aanstelling van de 'Panzerkardinal' als behoeder van het eeuwige 'depositum fidei'. Die houding herhaalde gij nogmaals toen monseigneur Leonard werd aangesteld om de puinhopen die gij ten onzent had achtergelaten op te kuisen. En gij liet dat duidelijk blijken. Alleen al aan uw smoelwerk was dat af te lezen tijdens Leonards aanstelling in de kathedraal te Mechelen. Er was daar die dag maar één persoon die niet lachte en die zich nadien haastig uit de voeten maakte...

Gij zijt een nefast man geweest voor de Kerk in moeilijke tijden. Hoewel een zachte theoloog die het goed kon uitleggen, met leuke zinswendingen en softe vergelijkingen, waart gij een man van weinig woorden en nog minder daden als mensen op u rekenden, als mensen u echt nodig hadden, als mensen op uw gezag een beroep deden. Gij hebt uw instituut niet manmoedig gediend, terwijl zovele oprechte geestelijken en leken elke dag opnieuw de bressen stonden te dichten en met de moeder wanhoop hun goede zaak trachten te verdedigen. Voor al die mensen hebt gij uw moreel gezag verspeeld. Gij blijft dan ook best thuis, want gij zoudt in Rome alleen maar zo goed als u zelve vertegenwoordigen. De Kerk heeft momenteel een sterke maar ook een moedige en mondige paus nodig. Gij zijt zeker niet de geknipte man om een juiste keuze te maken.

Ga wat tuinieren, of gaan te voet naar Scherpenheuvel, en denk eens na over wat gij allemaal niet gedaan hebt. En tracht u eens te realiseren hoeveel mensen gij op tal van 'kerkelijke fronten' ontgoocheld en in de steek gelaten hebt, door 'schuldig verzuim'.

t Pallieterke

Het slippertje...

Leuven-Vlaams 35 jaar geleden (1): de proloog

Nog zie ik voor mij die afgeladen volle zaal van het Volksbelang in Mechelen, 35 jaar geleden. De betogers luisterden naar de bekendste Leuvense studentenleider; het Mechelse burgerzootje van NMBS-ingenieur Goossens. Je voelde het enthousiasme zo wegvloeien toen hij krampachtig de eis voor Leuven-Vlaams kunstmatig probeerde te knopen aan pseudo-intellectuele praat over meer (arbeiders)democratie. De temperatuur steeg opnieuw toen de twee nationale hymnen gezongen werden: "De Vlaamse Leeuw" en "We shall overcome". Wat later, voor de eerste keer in 138 jaar, struikelde de regering over een Vlaamse eis.

Dierengeneeskunde

Je geloof je oren en je ogen niet als je de herinneringen uit de jaren zestig van personeel en studenten aan de KU Leuven leest of hoort. De universiteit was tot pakweg 1965 een unitaire burcht waar Vlamingen alleen geduld werden; een Franstalige universiteit met een Nederlandstalige poot, al waren er vanaf 1960 bij de 15.000 studenten meer Nederlandstaligen dan Franstaligen. Faculteiten zoals Rechten, Letteren en Wijsbegeerte, en Geneeskunde hadden wel Nederlandstalige afdelingen maar waren nog gemeenschappelijk gestructureerd. Vergaderingen werden in het Frans gehouden en in het Frans genoteerd, want een groot deel van het Franstalig academisch en wetenschappelijk personeel kende geen Nederlands en wilde het niet kennen. Aanstellingen en bevorderingen van Vlamingen werden in het Frans besproken. De centrale administratie gebeurde alleen in het Frans. Boeken en documentatie in de bibliotheken waren Franstalig want "ça n'existe pas si ce n'est pas écrit en Français". Nederlandstaligen moesten het met benepen kleine lokaaltjes doen. De Vlamingen hadden een lokaal van 40 vierkante meter. De Franstaligen hadden een lokaal van 500 vierkante meter bij paleontologie. De cursussen anatomic werden uitsluitend in het Frans gedoceerd en vele Vlaamse studenten haalden hun beste schoolfrans boven om te slagen in het examen. Vooral bij Geneeskunde bestonden onvoorstelbare toestanden. Het bekende Sint-Pietershospitaal was eigendom van de Leuvense Commissie Openbare Onderstand (OCMW), maar de dienst werd er door Franstaligen verzeerd. In een hospitaal waar de armste Leuvenaars, altijd dialectsprekers, terecht kwamen, waren er nogal wat artsen en verpleegsters die geen woord Nederlands kenden. Het was soms meer dieren- dan mensengeneeskunde. Ook Sint-Jozef in Herent was Franstalig. Zelfs in Sint-Rafaël ging het leeuwendeel van de infrastructuur naar de Franstaligen. In 1964 waren er voor de 616 Vlaamse doc-

toraatstudenten maar 369 bedden. Natuurlijk werd in universitaire middens aan een uitbreiding gedacht, wegens het stijgend aantal studenten, maar zelfs die expansie werd integraal en exclusief door de Franstaligen opgeëist.

Naastenteliefde

Waarom lieten de Vlamingen zich zo ringeloren? De nog altijd bestaande Vlaamse lafheid verklaart veel, maar niet alles. Veel Vlamingen zagen nog niet "de tekenen des tijds" en dachten dat het Frans nog een wereldtaal was. Vlaamsgezinden werden door Franstaligen, maar ook door veel Vlaamse collega's, voortdurend afgeschilderd als geboorneerde fanatici en soms achter hun rug als "zwarten". Toen al gebruikten Franstaligen het woord "racisme" als Vlaamse collega's rechtvaardig hun deel van de koek eisten. Steun bij de academische overheid was er niet veel. Rector monseigneur Van Wayenbergh was een Brusselse Vlaming en niet ongevoelig, maar hij dacht en schreef in het Frans. In 1961 vond hij het al een drama dat sommige studenten geen volwaardig Frans meer spraken. De bisschoppen waren de organiserende overheid en zij waren erg belgicistisch. In ons geseculariseerd Vlaanderen kunnen we ons geen universiteit meer indenken waar een meerderheid van profen en studenten gelovig is, maar de toenmalige KU Leuven was nog echt katholiek. Vele mensen zaten schrijlings op hun gevoel voor rechtvaardigheid versus hun plicht van gehoorzaamheid aan de geestelijke overheid (waarbij het laatste gevoel het met de dood in het hart won). Permanent werd de Vlamingen ingepeperd dat ze bezorgd moesten zijn voor hun in Wallonië geminoriseerde broeders in het geloof. En werd het echt te erg, dan waren er nog twee stokken achter de deur: de dreiging met wegsturen en vooral de plicht van "naastenteliefde" (zo werd dat echt genoemd) tot de Franstaligen.

De "historische realiteit" van de Franstalige universiteit

De universiteit kon de tijdsgeest en de rest

van de wereld niet buiten de muren houden. De regering van de Gentse CVP-frankiljon Theo Lefèvre en de Brusselse eentalige salonsocialist Spaak (1961-1965) ging aan de communautaire zogenaamde schijnproblemen definitief een einde maken.

De marsen op Brussel en de vijf VU-volksvertegenwoordigers bij de verkiezingen van 1961 bewezen dat het Vlaams-nationalisme toch niet dood en begraven was, na 1945. De regering beloofde de taalgrens vast te leggen, waardoor Leuven onherroepelijk uitsluitend Nederlandstalig dreigde te worden. In de praktijk bogen Vlaamse bedienden op het stadhuis, bij de post, de PTT en achter de loketten van het station als knipmessen wanneer iemand Frans sprak. En in de winkels was er zeker geen probleem. Maar toch begonnen de Franstaligen te vrezen voor de toekomst van de Franstalige scholen voor de zogenaamde kinderen van de academici, want ze kenden goed de realiteit. Nauwelijks 34 van de 284 leerlingen van de Franstalige lagere en middelbare school in Heverlee hadden banden met de universiteit; alle anderen waren kinderen van Leuvense frankiljons. De Franstaligen van de KU Leuven (feitelijk de UCL) zagen maar één oplossing: de stad Leuven, en liefst het hele arrondissement, moest het tweetalige statuut van Brussel krijgen, al bleek er op een paar kilometer van het Leuvense centrum nauwelijks één Franstalige te wonen. Daarom verscheen in februari 1962 een "livre blanc" met de bekende blabla voor het behoud van de unitaire universiteit: de rechten van de mens, de internationale uitstraling, de verrijking van de contacten.

Ook een paar Vlamingen gingen hiermee akkoord, zoals de Antwerpse gouverneur Richard de Clerck en de Gentse hoogleraar Vlerick. Om het programma door te drukken, werd het later beruchte Acapsul ("Association du corps académique et du personnel scientifique de l'université de Louvain") opgericht. In Vlaanderen begon het langzaam te gisten. Men aanvaardde tegen heug en meug nog de "historische realiteit" (zelfs het KVHV nog in okto-

ber 1963) maar de verfransingsmachine moest stoppen. Er werd een V(ereniging) V(laamse) P(rofessoren) L(euven) opgericht en de dynamische voorzitter, de Antwerpenaar Raymond Derine, durfde zelfs suggereren om de Franstalige kandidaturen naar Wallonië te sturen. Leo Suenens, aartsbisschop sedert een jaar en de nieuwe hoogste baas van de universiteit, begreep dat er wat maquillage nodig was om de universiteit unitair te houden. Hij schoof Van Wayenbergh vakkundig opzij en verving hem door een goed tweetalige Waal, monseigneur Albert Descamps (zoon van West-Vlamingen).

Descamps begreep dat de stijging van het aantal studenten (soms 2.000 per jaar) hervormingen nodig maakte. Hij splitste de faculteiten maar rectoraat, administratie en beerraad bleven één. De Franstaligen reageerden woedend, maar de bisschoppen steunden Descamps.

Zoals altijd werd een principiële Vlaamse overwinning in de praktijk uitgehold. De gesplitste faculteiten hadden niets te vertellen. Alle belangrijke beslissingen en aanstellingen bleven bij de unitaire raad van beheer. Acapsul werd er wel zenuwachtig en vooral arroganter van en eiste nog meer taalfaciliteiten, bijvoorbeeld het recht van de Franstalige faculteiten om met om het even wie in Vlaanderen uitsluitend het Frans te gebruiken. De taalwetten van juli 1963 maakten een einde aan die paradijselijke toestand, maar stonden in Leuven nog altijd Franstalige scholen toe, zodat ieder frankiljons kind welkom bleef. De bisschoppen waren het gekibbel beu. Ze bevalen iedereen te zwijgen en voor de laatste keer werd hun gezag aanvaard. Inmiddels werd over de toekomst van de KU Leuven onrechtstreeks beslist in de hoofdkantoren van de Amerikaanse en Britse multinationals. Die kwamen naar Vlaanderen met zijn werkwillige bevolking, zijn meertaligheid, zijn aanvoerhavens en zijn lage lonen. De levensstandaard steeg tussen 1960 en 1976 met bijna 250 procent. Studenten stroomden toe. Het aantal gebouwen moest feitelijk verdubbelen, wou men het verwachte aantal van 30.000 studenten in 1970 nog enigszins aankunnen. Dat was onmogelijk in Leuven, dus moest er "gespreid" worden. Maar hoe?

JAN NECKERS

Volgende week: Leuven-Vlaams (2): de eerste Vlaamse revolutie

Roddels uit de Wetstraat

Vergeeten leed

De Nederlandstalige traditionele partijen en de Franstalige traditionele partijen willen de "Grote Oorlog 1914-'18" herdenken. Om de regering aan te sporen daar veel aandacht aan te geven, stelden zij een resolutie op. Goed zo. Iedereen akkoord. Maar... in de toelichting werd een nogal onvolledige kijk op de historische betekenis van de Eerste Wereldoorlog gebracht. Daarom meende Annick Ponthier van het Vlaams Belang dat de resolutie best werd aangevuld met een passage waarin de jammerlijke ervaringen van discriminatie en minachting van de Vlaamse Frontsoldaten onder de aandacht wordt gebracht. Zij was van oordeel dat het miskennen van de Vlamingen in het algemeen en de frontsoldaten in het bijzonder, door de legerleiding en het hof, een gegeven is waaraan men bij objectieve geschiedschrijving niet kan voorbijgaan. In

de aanbeveling van resolutie vond het Vlaams Belang het wenselijk de regering aan te sporen dat aspect niet te veronachtzamen doch uitdrukkelijk te betrekken in alle grote herdenkingen, vormingsprogramma's en manifestaties die op het programma staan.

In haar toelichting bij haar amendement verwees Ponthier naar de aanwezigheid in een ver en nabij verleden van vele CD&V'ers op de IJzerbedevaarten, waarmee ze ervan uitging dat deze partij zeker haar amendement zou steunen. Niets was minder waar. De tsjeven achtten het enkel opportuun de herdenking van de Eerste Wereldoorlog "te delen met nieuwe inwoners van ons land". Het Vlaams Belang kreeg enkel de volmondige en uitdrukkelijke steun van N-VA. De 'Vlaamse' traditionele partijen blijven zweren bij een onvolledige en louter belgicistische kijk op de IJzertragedie.

Alleen voor het plebs

Al jaren wordt er in de Kamer gepalaverd over de veiligheid binnen de muren van het Paleis der Natie. Hoewel het parlement bewaakt wordt door de militaire politie en van 's morgens tot 's avonds binnenshuis ook nog eens door een hele batterij mensen van de eigen veiligheidsdienst, toch stelde men meer dan geregeld vast dat er heel wat mensen rondliepen die nergens geregistreerd waren. Mee binnengekomen met één van de vele tientallen medewerkers of staffleden van de Kamerdiensten, of met parlementairen, langs een achterdeur, of de garage. Sinds 1 februari moet iedereen zichtbaar een badge dragen. Alleen de parlementairen en de ministers moeten dat niet doen, al blijven er heel wat onder hen 'nobeles onbekenden'. Eens te meer gelden de wetten en de regels voor de gewone burgers niet voor hen. Ere wie ere toekomt: Kamervoorzitter Flahaut draagt de badge.

Werkgroep

Naar aanleiding van de brutale diamantroof op Zaventem wilden Barbara Pas (Vlaams Belang) en Ben Weyts (N-VA) van minister Milquet wel eens weten hoe het staat met de beveiliging op de nationale luchthaven door de luchtvaartpolitie.

Volgens Weyts is het er al tien jaar opendeurdag omdat het hekken al tien jaar open staat. Volgens Pas stonden op het moment van de overval welgeteld twee agenten in voor de beveiliging van heel het domein, inclusief een omheining van meer dan 22 kilometer. Het antwoord van Milquet was haar klassiek antwoord telkens ze over een wantoestand onderzocht wordt: we zijn het aan het bestuderen, er is een werkgroep opgericht. Milquet begraaft alles in werkgroepen en omkadert dat altijd met veel Franstalig en wollig blabla. Ondertussen blijft voor criminelen de baan vrij.

Cynisch

Enig cynisme en humor is Peter Logghe van het Vlaams Belang niet vreemd. Zo stuurde hij een schriftelijke vraag naar minister van Buitenlandse Zaken Reynders waarin hij vroeg of de minister al overwogen had de leden van de raad van bestuur van het IJzerbedevaartcomité een adellijke titel te verlenen. Volgens Logghe zijn die lieden er immers in geslaagd een jaarlijkse massamanifestatie die zeer kritisch stond tegenover het regime eerst volledig te neutraliseren en dan vervolgens zelfs op te doeken.

Ook de manier waarop dat is gebeurd, door onder de slogan "vrede, verdraagzaamheid en pluralisme" elk jaar een steeds kleurlozer, smaaklozer en geurlozer brij voor te schotelen, vond hij geniaal in zijn eenvoud en verdient vanwege de Belgische overheden zeker waardering.

De minister ontging elke dubbele bodem

van die vraag en antwoordde kurkdroog dat er jaarlijks een lijst met voordrachten van verdienstelijke Belgen wordt overgemaakt voor het toekennen van adellijke gunsten. Hij wees er evenwel op dat die nooit verleend worden aan collectiviteiten of organisaties, enkel aan individuele personen.

Belgen en humor? Het gaat niet samen. Peter Logghe doet er goed aan zelf een originele prijs te gaan uitreiken. Wie doet hem een suggestie?

Blufpoker?!

Kamerlid Peter Dedecker van N-VA, bekend van zijn uitspraak dat hij 'op het Vlaams Belang kotst', maar ook van zijn oorlogszuchtige houding tegenover het ACW, Dexia en Arco, trok donderdag een vraag aan minister Vanackere in.

Vreemd, want hij had zich de vorige dagen fors op de borst geklopt en zwaar uitgehaald met de boodschap dat heel het ACW een "bende schriftvervalsers en fraudeurs" is. Hij was zelfs in hoogsteigen persoon bij de belastinginspectie een dossier gaan overhandigen, om zijn gelijk te gaan bewijzen. Maar nu experts komen aantonen dat er met de financiële constructies van het ACW eigenlijk niks mis is en omdat de ACW-voorzitter een klacht tegen Dedecker en consorten overweegt, veranderde plots de toon. Dedecker realiseerde zich klaarblijkelijk dat hij zich misschien toch wel eens zou kunnen vergissen en dat het dode lijk alsnog levend is. Daarom dat hij haastig verklaarde dat als zijn beschuldigen toch niet zouden kloppen, "we uiteraard onze excuses gaan aanbieden". Is hij ineens niet meer zeker van zijn stuk? We hopen voor hem dat hij zijn hand niet overspeelt, zoals zijn naamgenoot Zean-Marie al eerder in een ander dossier heeft gedaan, en zodoende al zijn geloofwaardigheid heeft verloren.

www.dewakkerevlaming.be
BESPAART DAGELÏKS...

euphony
KLANT

GEËN euphony
KLANT

gsm - telefoon - internet - digitale TV
electriciteit - gas

bel voor info naar het gratis
nummer 0800/62420

De soloslim van De Wever is niet zonder risico's

Is de N-VA een reus op lemen voeten? De partij doet er na de zoveelste peiling goed aan die voeten toch nog even op de grond te houden. Veertig procent halen in Vlaanderen bij een verkiezing is minder evident dan bij een peiling. Zelfs met een monsterscore in de buurt van veertig procent loert om de hoek misschien niet veel meer dan een dramatisch uitzicht op vijf jaar oppositie. Een soloslim loopt in de politiek maar zelden goed af.

Vooraf dit: peilingen laten uitvoeren, is duur. Er zijn twee grote groepen die regelmatig onze kiesintenties peilen. La Libre en RTBF enerzijds en VTM, RTL, TVI en Le Soir anderzijds. La Libre heeft een lange traditie, peilt quasi driemaandelijks, maar rijdt verre van een foutloos parcours. In 2009 en 2010 verkeek men zich volledig op LDD. En in 2009 werd de partij van Bart de Wever kort voor de regionale verkiezingen gepeild op 9,2 procent, maar de N-VA haalde vier procent meer. In 2010 werd voor de federale verkiezingen 26 procent voorspeld, maar de N-VA haalde 28,4 procent. In september vorig jaar piekte de N-VA op 40,1, maar ze haalde een paar weken later bij de provinciale verkiezingen 28,6 procent. Peilingen blijven momentopnames, meer niet. En dan de nieuwste cijfers. De N-VA haalt in de februaripeiling van La Libre 39 procent. Dat is 3,6 procentpunten beter dan in de peiling van november, maar iets minder dan de 40,1 procent van september. Vlaams Belang valt terug op 6,8 procent. Pro memorie: in 2009 scoorde de partij van Bruno Valkeniers 15,3 procent, in 2010 12,6 procent en bij de provincieraadsverkiezingen nog 8,3 procent. De CD&V zakt met 14,1 procent naar de derde plaats, na sp.a die met 14,9 procent de tweede partij van Vlaanderen zou worden. De liberalen van Rutten blijft steken bij de 10 procent van voormalig voorzitter De Croo.

Franstaligen

De PS blijft met 30,2 procent de grootste partij in Wallonië, maar zit daarmee fors onder de 37,6 procent die Di Rupo en co scoorden in de verkiezingen van 2010. Niet alleen is de MR met 24 procent niet zo ver uit de buurt, in Brussel blijven de liberalen van Didier Reynders - nu zonder bondgenoot FDF - de grootste partij (22,8 procent), en blijft het FDF met 11 procent toch wel een factor van belang. "Le PS continue à perdre des plumes", is de conclusie. De strijd tussen socialisten en liberalen zal daar ongetwijfeld het volgende politieke jaar kleuren. CdH en Ecolo blijven in beide gewesten steken op 10 tot hooguit 12 procent. Terloops even vermelden dat de Vlaamse partijen in Brussel indrukwekkende scores neerzetten. N-VA (2,9 procent), Open Vld en CD&V (2,5 procent), Groen (1,6 procent), VB (1,4 procent) en sp.a (1,2 procent) zijn er niet meer dan figuranten in de marge.

Vreugdevuren

Problematisch is de slordigheid waarmee zowel politici als commentatoren met die cijfers omspringen. Na peilingen door de groep rond VTM en die van La Libre en RTBF in november 2012 stak de Vlaamse pers al vreugdevuren aan: de opmars van de N-VA leek met respectievelijk 36,6 procent en 35,4 procent gestopt. Het Laatste Nieuws orakelde dat De Wever "voor het eerst pluimen verloor". Volgens De Standaard zat de N-VA "stilaan aan haar plafond". Volgens De Tijd krabbelden de christendemocraten weer recht. De Franstalige media spraken van "een eerste waarschuwing" voor De Wever. Met evenveel eensgezindheid openden ze wijds hun kolommen voor Wouter Beke, die na de provincieraadsverkiezingen meteen de heropstanding van CD&V aankondigde. Na de jongste februaripeiling van La Libre zijn ze precies iets rustiger.

Realisme

Tot nader bericht houden we het liever bij een paar zekerheden.

Een eerste zekerheid is dat Vlaams Belang met een existentieel probleem kampt. Kan Annemans Vlaams Belang in beeld houden? Het wordt een moeilijke opdracht. Hij kan het speelveld van de B-partijen verkleinen door op een schrandere manier (rechts-) radicale Vlamingen en volkse kiezers van de stedelijke buurten via zijn partij binnen de sporen van de electorale democratie te trekken. Ook de radicalen en de onderbuik hebben spreekrecht. Dit verwerven zou een succes zijn. Meer zit er zonder mirakels voorlopig niet in. Annemans is bezig alle neuzen in zijn partij in dezelfde richting te doen wijzen. Vervroegde verkiezingen, bijvoorbeeld in oktober, zouden hem allesbehalve goed uitkomen.

Een tweede zekerheid valt af te leiden uit de uitslagen van de provinciale verkiezingen van oktober 2012 én uit alle recente peilingen: spreken over de kracht van de V-partijen is vooral politieke fictie. Een absolute meerderheid voor N-VA in 2014 zit er nog niet in. LDD zal in 2014 niet meer opkomen (dat werd enkele maanden geleden al beslist) en Vlaams Belang hangt in de touwen.

De verkozenen van LDD zijn zoekende naar een nieuwe thuis, maar zijn nergens welkom. Uitgezonderd Lode Vereeck die een nieuwe thuis gevonden heeft bij de CD&V. Zijn overstap is een kwestie van weken of maanden. De N-VA zet nu - erg vroeg - de frontale aanval in op CD&V. De Wever kiest voor een stoere soloslim. Het is een riskante onderneming. Laten we wel wezen: de aanval op ACW is begrijpelijk. Renders en Corbeek een loer draaien, je zou voor minder na wat die de Vlaamse kiezer hebben aangedaan. Maar CD&V koud pakken enerzijds, en met Kris Peeters in 2014 naar een Vlaamse kermis trekken anderzijds? Iemand moet ons toch eens uitleggen hoe je zo iets kan combineren.

"De N-VA moet even nadenken over de manier waarop de partij aan politiek doet", zei Peeters. "Ik kan De Wever verslaan", voegde de Vlaamse minister-president daar het voorbij weekend aan toe. Tenzij we ons allemaal op die situatie bekijken, en er achter de schermen via een discreet bondgenootschap aan een complete hertekening van het politieke landschap wordt gedacht.

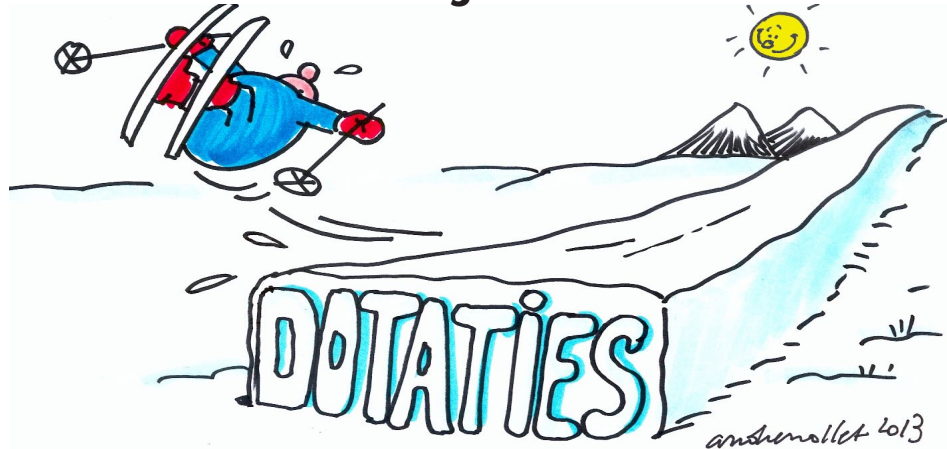
Tegen Peeters ten strijde trekken met een Vlaamse goedendag, dat zal weinig indruk maken. Hij deed als "Copernicaan" wat hij moest doen en wat hij kon doen. Ook de werkgevers en de middenstanders zien in hem niet meteen een baarljke duivel. Zijn minzaamheid is in een grimmig politiek landschap bovendien een sterke troefkaart.

Kris Peeters ambieert in de volgende Vlaamse regering enkel de post van minister-president. Elke andere functie in de Vlaamse regering zal hij aan zich laten voorbijgaan. Maar dan lonkt misschien nog het hogere niveau op federaal vlak.

"L'attaque N-VA pourrait se transformer en boomerang", reageert Le Soir op de uitval naar het ACW. Dat zullen we nog wel zien. Maar een schop tegen de knie van alle bondgenoten verkopen? As daar maar goed wordt over nagedacht...

ANJA PIETERS

Met dank aan de belastingbetaler ...!

Diplomatie, een draaimolen in een francofone speeltuin

De top van de diplomatie zit op een politieke draaimolen, waar de traditionele partijen de plaatsjes netjes onderen verdelen.

Met dien verstande dat de Vlamingen meer nog dan vroeger de pineut zijn. Van de vijftien belangrijkste posten zijn er tien in handen van Franstaligen. Volgens de N-VA is dat de fout van Didier Reynders (MR) en van een gebrek aan inspraak van het parlement in de benoemings- en bevorderingsprocedures.

De N-VA formuleert haar klachten na de heisa over het terugroepen van Jan de Bruyne, de Belgische vertegenwoordiger in Congo-Brazzaville. De Bruyne, die door zijn tegenstanders een N-VA-signatuur kreeg opgeplakt, sprak daar enkel Nederlands op een bijeenkomst met zakenmensen en uitte kritiek op de president. Dat zinde Reynders niet.

Volgens de N-VA is wat betreft de 15 belangrijkste diplomatieke posten de positie van de Vlamingen nog verslechterd (van 7 NL/8FR naar 5 NL/10 FR). Tegenover twee CD&V'ers (EU, en Den Haag), twee Open Vld'ers (NAVO en Washington) en één sp.a'er (Japan) staan acht Franstaligen: cdH in Londen; PS bij de UNO en de OESO; en vijf mensen van MR-signatuur in UNO Genève, Parijs, Beijing, New Delhi en Kinshasa. Voorts zijn er nog twee Franstaligen waarvan de obediëntie niet duidelijk is (Moskou en Berlijn).

Volgens Didier Reynders is het feit dat de meerderheid van de topdiplomaten Franstalig is, puur toeval, onder meer omdat enkele Vlaamse topdiplomaten met pensioen gingen (Jan Grauls, Johan Swinnen, Frans van Daele).

De FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, het vroegere ministerie van Buitenlandse Zaken, is traditioneel een sterk belgicistisch ingestelde administratie. Onder Reynders verergert de toestand..!

Politisering

Naast de verfransing is de politisering van de diplomatieke benoemingen een doorn in het oog. Het gaat om een apparaat met zo'n 3.000 medewerkers, waaronder 400 ambtenaren.

Het diplomatieke korps wisselt veldwerk in het buitenland af met periodes in het thuisland (hoofdbestuur, administratie/agentschappen, op diverse kabinetten), waar wordt gewerkt onder een politieke paraplu.

Volgens een arrest van de Raad van State moet de FOD Buitenlandse Zaken de benoeming van diplomaten objectief motiveren, wat vooralsnog niet gebeurt. Senator Karl Vanlouwe (N-VA) klaagt de politieke "zelfbediening" aan, waarbij de traditionele partijen hun vertrouwelingen aan de belangrijke posten helpen.

Daarom dient hij een wetsvoorstel in om de benoemingscarrousel te objectiveren, via het

parlement. Hij wil hoorzittingen organiseren in het parlement.

"Het is een publiek geheim dat, om in de diplomatieke carrière door te groeien, een lidkaart van een traditionele partij een absolute voorwaarde is. Telkens opnieuw moeten de evenwichten tussen de drie politieke families worden gerespecteerd. Diplomaten zonder partijvoorkeur vallen meestal uit de boot of krijgen de restpostjes toegewezen, en geraken na enkele jaren gedemotiveerd."

Benoemingen gebeuren na een vergelijkend examen (SELOR) en stages. Eenmaal geslaagd in het diplomatieke examen begint de politisering. Jonge stagiairdiplomaten worden gerekruteerd op kabinetten, en zo verbonden met een broodheer.

Partijlidkaarten spelen een rol in de toewijzing van de posten, maar ook voor de promoties en titels. Volgens Peter Luyckx (N-VA) krijgt de partij de laatste tijd daarover veel klachten van diplomaten zonder partijlidkaart.

Parlementaire controle ontbreekt

Dezer dagen is het benoemings- en mutatiecircus bij Buitenlandse Zaken (de jaarlijkse 'diplomatieke beweging') weer volop aan de gang.

Zo benoemt de minister de ambassadeurs op voorstel van de Directieraad die 'in conclaaf' bijeenkomt in februari-maart. Die raad is samengesteld uit politiek benoemde ambtenaren van de traditionele partijen.

De topbenoemingen (Parijs, New York, Londen, Kinshasa) worden eerst verdeeld op het kernkabinet. Ook het paleis is daarbij betrokken. Jonge diplomaten weten waarom een lidkaart van een traditionele partij (of van meerdere partijen) belangrijk is. De traditionele partijen zoeken naar een consensus. Partijloze diplomaten kunnen hooguit rekenen op een paar restpostjes, en ze kunnen nauwelijks op promotie rekenen.

Karl Vanlouwe wil dat er parlementaire controle mogelijk wordt op de benoeming van ambassadeurs. De regering is weliswaar niet gebonden door die controle (de grondwet bepaalt dat de koning en de regering de buitenlandse relaties behartigen), maar de procedure zou transparanter en toegankelijker worden. De zogenaamde detachering van diplomaten op ministeriële kabinetten moet ingeperkt worden. Benoemingen moeten objectief gebeuren, op basis van diplomatieke en economische criteria.

Er moeten ook externe audits en sancties mogelijk zijn op de buitenlandse posten, aldus N-VA. Niet-partijpolitiek gebonden diplomaten, maar ook vrouwen moeten meer kansen krijgen om carrière te maken. Alleen zo komen we tot een depolitisering.

ANJA PIETERS

Wordt u de volgende lezer van 't Pallieterke?

Dit nummer wordt wederom gratis naar enkele duizenden mensen in Vlaanderen gestuurd, ter kennismaking. Want net als elk ander tijdschrift willen we groeien en onze grote familie lezers uitbreiden. Want 't Pallieterke, dat is onmisbaar voor wie op de hoogte wil blijven van wat er leeft binnen en buiten de Vlaamse beweging. Soms heel serieus, soms met een kwinkslag.

Wordt u onze volgende lezer? Ja, dat hopen we, want Vlaanderen heeft nood aan een onafhankelijk weekblad. En groeien, dat kan enkel met uw steun.

Indien u een abonnement wenst, vindt u alle informatie terug op de bijgevoegde brief. Of bel onze liefvallige secretaresse tijdens de kantooruren: 03/232.14.17. Ze maakt u met plezier wegwijs in de mogelijkheden en de tarieven. Ziet u meer in de losse verkoop bij de dagbladhandel? 't Pallieterke ligt elke week in 2.000 verkooppunten in Vlaanderen, ook in uw gemeente.

KARL VAN CAMP - HOOFDREDACTEUR

Volgende week

Volgende week is 't Pallieterke vier bladzijden extra dik. U mag van ons een vraaggesprek verwachten met Manu Ruys, een verslag van het voorbijzangfeest en extra veel boekrecensies. En dat allemaal voor dezelfde prijs.

KARL VAN CAMP - HOOFDREDACTEUR

De Geuzenberg

Theodore Dalrymple bezocht Molenbeek

Met een wafel in de hand van Manneken Pis naar de Grote Markt slenteren, om vervolgens in één van de tavernes een (te) prijzige trappist te nuttigen. Verontschuldiging voor de gemeenplaats, maar voor menig (Brits) toerist is dit een gangbaar traject. Niet voor Anthony Daniels, beter bekend onder zijn 'artiestennaam' Theodore Dalrymple. Gepensioneerd psychiater en gedreven auteur is Dalrymple in ons taalgebied niet geheel onbekend. Regelmatig duikt hij op in zowel de geschreven pers als op de buis. Steevast oogst hij met zijn politiek incorrecte standpunten hevige reacties. Dit is niet de plek om het oeuvre van Dalrymple te bespreken, toch is het nuttig enkele van zijn stokpaardjes te belichten. Zijn doorbraak in de Lage Landen kwam er in 2004 met zijn boek 'Leven aan de onderkant', een vertaling van het oorspronkelijke 'Life at the Bottom', het eerste boek van Dalrymple dat in het Nederlands vertaald werd. Het betreft een bundeling van eerder gepubliceerde essays, allen verschenen in een publicatie van de Manhattan Institute, een conservatieve denktank.

Doorheen zijn schrijfsels lopen enkele rode draden. Het failliet van de welvaartsstaat bijvoorbeeld. Het betreft een duur en log apparaat, terwijl de bereikte resultaten steeds slechter worden. Het bestaan van de vele voorzieningen kan niet los worden gezien van het fenomeen immigratie. Nauw met die sociale (sic) welvaartsstaat verbonden, is de teloorgang van de individuele verantwoordelijkheid. Mensen nemen eigen beslissingen, doen de gekste dingen, maar wanneer het fout gaat, kijken ze naar de overheid om met een oplossing voor de dag te komen. Hoe dan ook, tijdens een verblijf van enkele dagen vorige week koos de man niet voor de voormelde wafel en trappist (nu ja, die trappist eigenlijk wel). Zijn eerste verplichting die dagen was een lezing voor de twee Brusselse afdelingen van de Orde van den Prince. Tussen zijn aankomst in Brussel-Zuid en zijn verplichting die avond lagen enkele uren, ideaal –vond hij zelf – voor een bezoek aan... Molenbeek. Your wish is my command. En zo geschiedde. "Ik was ooit in de Zuid-Afrikaanse townships", zei hij terwijl we de parking van Brussel-Zuid uitreden. "Net als in de buitenwijken van de Braziliaanse hoofdstad Brasilia. Maar nergens trof ik zoveel vijandigheid aan als in de Parijse banlieus." De buurt rond het Zuidstation is een eerste confrontatie met de 'hoofdstad van Europa'. "Ach, stations liggen wel vaker in vreselijke buurten", suste hij. "Trouwens, ik ben tegen de doodstraf, behalve voor architecten", grapte hij, terwijl hij de wijk rond het station analyseerde.

Dan wamen we aan het Kanaal, het Klein Kasteeltje en aan de overzijde... Molenbeek. "Er bestaat een sterk vermoeden dat de voormalige burgemeester moslim geworden is", gooiden we hem wat provocatief – we bekenen – voor de voeten. Met verbazing nam hij kennis van de stelling en de argumenten die ze staven, maar een groot deel van zijn reserve smolt als sneeuw voor de zon toen we de Ribaucourtstraat doorreden. "Dit is geen multicultuur, maar je reinste monocultuur", mijmerde hij. Terwijl hij aandachtig rondkeek, regende het vragen. "Hoe is het hier met de werkloosheid gesteld? Voor wie supporteren deze mensen als België tegen Marokko speelt? Wonen hier nog autochtonen?"

We besloten Molenbeek te verlaten voor Anderlecht, nauwelijks enkele minuten rijden. "Dit is typisch Brussel", legden we uit. "Vaak volstaat het slechts een kleine afstand af te leggen om in een heel nieuwe realiteit te belanden." Nu ja, zo anders is ze ook weer niet. Rechts van ons doken de gebouwen van 'den Abattoir' op. De slachthuizen. Even ervoor kruisten we – o ironie – de Birminghamstraat. Toevallig is Birmingham de stad waar dokter Daniels een groot deel van het jaar woont (de overige tijd reist hij of brengt hij door in Frankrijk, het vaderland van zijn echtgenote). Vlak daar tegenover ligt Brasserie La Paix, een zaak met één Michelinster. Je verwacht het niet in die buurt. Ook de Comme chez Soi met haar twee sterren – we zouden er een halfuurtje later langsrijden – is wat vreemd gelegen, op het Rouppeplein. Terwijl we door Anderlecht reden, confronteerden we hem met de aankondiging dat elektriciteitscabines in deze wijk onder de grond zullen worden gestopt. Het vandalisme is blijkbaar te groot geworden. "Belhamels" (dixit Yves Desmet) maken er een sport van hele wijken zonder stroom te zetten. En dat biedt dan weer perspectieven, begrijp: inbraken. Dalrymple aanhoorde het met enige verbazing. "Het is hier vreselijk vuil, erger dan wat we in Groot-Brittannië zien, en dat wil al wat zeggen", stelde hij. Dat was de bevinding van een man die al heel wat van de wereld gezien heeft. "Eigenlijk is het prachtig wat we hier allemaal te zien krijgen, toch vanuit een wetenschappelijk oogpunt bekeken", merkte hij cynisch op. "In werkelijkheid is het een ramp waar je moedeloos van wordt", lachte hij. Die opwarmer rondden we af op een meer gemoedelijke plek, het legendarische Goudblommeke van Papier. "Welk bier adviseren jullie me?" Een Orval, dus toch een trapst. Een geanimeerd optreden voor de Orde van den Prince werd de hoofdschotel van de avond. KNIN.

Constructieve oppositie

In de tachtig jaar dat Antwerpen een rood bewind heeft gekend, was de kans levensgroot dat het bezit van de juiste partijkaart kon helpen - of meer dan dat - bij het kandideren voor een postje in de stedelijke administratie. In ruil voor een benoeming werd van "de gelukkigen" trouw en loyaliteit aan de "partaai" verwacht, zeker als die in de oppositie zat.

Bart de Wever en co kunnen, door het voorbarig uitlekken van vertrouwelijke informatie, over de gevolgen volmondig meepraten. Dat gebeurde al met het plan om de slogan "t stad is van iedereen" en het plan over het verhoogde inschrijvingsgeld voor vreemdelingen. Yasmine Kherbache, sp.a-fractieleidster, had het bij het installeren van het nieuwe stadsbestuur over "constructief oppositie voeren".

Hoe ze dat wil invullen, is nu al duidelijk. Partijconstructief zoveel mogelijk laten lekken door loyale partijgetrouwen, om zo destructief mogelijk tekeer te kunnen gaan.

Mediaverbod

Zoals voorzien in de ongeschreven linkse politiek correcte wetgeving, bestaat sinds de intrede van de multiculturele verrijkingen allerhande een mediaverbod om man en paard te noemen wat door "jongeren" bedreven criminaliteit betreft. Kwestie van aan de multiculturele illusie niet meer dan nodig te doen twijfelen. Zo had men, zoals gebruikelijk, het raden naar de nationaliteit van de vijf minderjarige "helden" die na een fuif in Mechelen in groep een meisje hebben verkracht. Het duurde een week voor één gazet - Het Laatste Nieuws - uiteindelijk toch de lef opbracht om een kat een kat te durven noemen en te melden dat de verkrachters afkomstig zijn uit Armenië, Roemenië en Oekraïne.

Terug naar de bron

De heer Cedric Vloemans liet ons middels een persmededeling weten dat hij van partij verandert. Hij was jarenlang bestuurslid van de Open Vld in Etterbeek, alsook politiek secretaris voor Jong VLD Brussels Gewest en kandidaat voor de verkiezingen van 2009.

Vloemans keert terug naar zijn eerste partij, de BUB, wat staat voor Belgische Unie – Union belge. Daar gaat hij zich bezighouden met pers en communicatie. "Er is geen ruzie met de Open Vld", schrijft Vloemans ons, "maar de Belgische leuze luidt duidelijk: eendracht maakt macht." "Want, er is nood aan een partij die België behoudt van de splitsingsdrang die N-VA in het politieke landschap brengt."

De BUB pleitte onlangs nog voor de herfederisering van het onderwijs (dat terug nationaal moet) en verzet zich met klem tegen het verdwijnen van de staatsveiligheid. 't Is maar dat u het weet, als u volgende keer niet weet wat kiezen in het stemhokje.

Multicultureel juweel

Jamal Ikazban is Brussels parlementslid en fractieleider van de Parti Socialiste in Molenbeek. Of is dat intussen de Parti Sharia, of de Parti Salafiste?

In een twitterbericht noemde hij de internationale terrorisme-expert Claude Moniquet

"une ordure sioniste", een "vuile zionist". Ikazban is een beschermeling van Philippe Moureaux. Hij werkte op het kabinet van de Turkse negationist Emir Kir, die de Armeense genocide ontkent, en hij ondertekende ooit als enige Franstalige verkozen een petitie om Hamas te laten schrappen van de lijst van terroristische organisaties.

"Samen belgen"

De nieuwe politieke rage achternalopend, schrap burgemeester Quick het woord 'allochtoon' uit het nog op te stellen bestuursakkoord Plan Nieuw Kortrijk. De aanduiding "Nieuwe Belgen" zal in de plaats komen.

Dus geen Marokkaanse Kortrijkzaan, geen Somalische Kortrijkzaan. Immers: "Doel van het woord is het onderscheid tussen zij en wij te overbruggen. Samen Belgen. De ene al wat nieuwer dan de andere." Als hij maar "very quick" in de media komt, daar is het Vincent in feite om te doen.

De Kortrijkzaan laat het echter niet aan zijn hart komen. De overtalrijke allochtonen in de stad blijven voor de overgrote meerderheid van de autochtonen "die vreemde" (die vreemden).

Blunderboek provinciale begroting?

Volgens Mieke Vandersteegen, fractieleidster voor N-VA in de Limburgse provincieraad, is de huidige begroting een echt 'Blunderboek'. Een amateuristische begroting, waarbij N-VA plaatsvervangende schaamte voelt voor de gedeputeerden die dit moeten gaan verdedigen.

Enkele voorbeelden van onfatsoenlijkheden? De provincie overschat haar uitgaven en inkomsten. Ook werden verschillende rekeningen niet ingediend. Volgens de gedeputeerde van Financiën Frank Smeets was de term 'Blunderboek' fors overdreven.

Wel gaf hij toe dat er fouten zijn gemaakt, "maar dat kan ook niet anders, als je weet dat wij 30.000 verrichtingen per jaar uitvoeren". Waarom hebben ze dan bij onze provincie dikbetaalde boekhouders? Om fouten te maken?

Kafka in Hasselt?

De hamvraag in Hasselt is: waar ligt nu eigenlijk het gerechtsgebouw? De jeugdrechtsbank van Hasselt riep vorige week, per brief, een 13-jarige tweeling uit Klein-Gelmen bij Heers naar de oude en verlaten locatie aan de Havermarkt, om gehoord te worden in het kader van een geschil over het bezoekrecht van de vader.

Aangekomen aan de Havermarkt moest de moeder vaststellen dat het gebouw leeg staat. De jeugdrechtsbank was overgeplaatst naar Parklaan 25. Een telefoontje naar het nieuwe adres bracht geen zoden aan de dijk. De telefoon rinkelde in een spookgebouw. Daarop trok de moeder naar het nieuwe gerechtsgebouw, vlakbij het station.

Om daar te horen van de jeugdrechter 'dat zij niet konden gehoord worden in Hasselt, gezien de dossiers van inwoners van Heers enkel behandeld worden in Tongeren. Nochtans vermeldde de brief juist het adres in Klein-Gelmen. Kafka bij de Hasseltse rechtbank?

Pagaddertoren

'Rubriek voor maatschappelijke, staatkundige en economische belangen'

Diamantvliegtuigen uit "Deurne"

Vlaams minister van Mobiliteit Hilde Crevits deelde vorige week mee dat ze van haar federale collega Wathelot drie jaar uitstel krijgt voor de aanleg van een veiligheidsstrook voor de Antwerpse luchthaven. Dat uitstel is nodig om de Krijgsbaan te kunnen tunnelen, ter hoogte van startbaan 29-11. De veiligheidsstrook van 240 meter lengte en 150 meter breedte, komt aan de overkant van de Krijgsbaan. Zij wordt bij wijze van spreken uitgevoerd in "geploegde grond" en niet bruikbaar verhard.

Dit is geen verlenging van de startbaan zoals kwaadwillig voorgehouden wordt door de tegenstanders, in de eerste plaats door Groen. Door hun jarenlange boycot is er trouwens nooit werk gemaakt van die tunnel. Dus ook niet van de veiligheidsstrook die wordt geëist door de internationale luchtvaartinstanties. Het gevolg is dat vliegtuigen die op de luchthaven landen zo'n 150 meter van de 1.510 meter lange startbaan niet kunnen gebruiken. Heel wat lijnvliegtuigen en zakenjets kunnen niet op de luchthaven landen of opstijgen. Eén van de aspecten daaraan verbonden was het wegtrekken van het diamantvervoer, dat sinds een aantal jaren van-

uit Zaventem gebeurt. Met de gevolgen die men kent. Vorige week werd daar een lading diamanten op "deskundige" wijze geroofd uit een vertrekkensklare lijnvliegtuig met bestemming Zwitserland. Vroeger, toen de luchthaven in Antwerpen nog normaal kon worden gebruikt, gebeurde het vervoer van dergelijke kostbare ladingen gewoon uit "Deurne". Het zogenaamde "Diamantvliegtuig" vloog meerdere keren per week, onder meer naar Londen. Het werd geparkeerd op de meest onbereikbare en streng bewaakte plek van de luchthaven. Rijkswacht en privédiensten zorgden voor bewaking en begeleiding. De route van en naar het "Diamantkwartier" (in de volksmond de "Pelikaanstraat") werd iedere keer verlegd. Er gebeurde nooit wat. Geen overval, geen roof en zelfs geen poging tot... Vanuit de luchthaven konden trouwens ook verre zendingen gebeuren, hetzij met privévluchten, hetzij met lijnvliegtuigen die naar Genève, Londen of Amsterdam gingen.

Eindelijk is een bouwvergunning verkregen voor het tunnelen van de Krijgsbaan. Waarschijnlijk tot grote verbazing van de groene saboteurs die tot nu die aanleg wisten te boy-

cotten. En die telkens weer konden uitpakken met de vaststelling dat de cijfers van de luchthaven achteruit gingen. Nogal wieses wanneer een normale ontplooiing onmogelijk wordt gemaakt. Doorzetster Crevits gaat één van de weken de eerste spade in de grond steken.

Tenminste, indien de Groenen en de drie-man-en-een-paardenkop van Vatu (Verenigde Actiegroepen tegen de Uitbreiding van het Vliegvel) niet weer stokken in de wielen steken. Zij hebben een in het verleden opgebouwd arsenaal van bezwaren en juridische stappen in petto. Zoals betwisting van de vergunning op allerlei vlakken, inbegrepen de Raad van State, de rust van een klad vleermuizen in de puinhoop van Fort 3, het noodzakelijk kappen van enkele bomen en een spoorverbinding die in de nabijheid dient uitgevoerd en die in de weg zou liggen. En als het eenmaal zover is dat de werken worden gestart, is er altijd nog het wapen van het protest. Desnoods de "harde actie" met behulp van Ollandse stoottroepen en beroepsbetogers. Komaan Crevits, laat u niet doen!

Den Vaderlandt ghetrouwe

De eed aan de koning

Nogal wat Nederlanders keken verbaasd op, toen zij hoorden dat de 225 leden van de Eerste en de Tweede Kamer bij de inhuldiging van Willem-Alexander op dertig april een eed van trouw moeten afleggen. Twee Kamerleden van de Socialistische Partij (SP) hebben al aangegeven dat zij die "verklaring" (zoals de eed wordt vormd) niet willen afleggen, omdat ze republikein zijn. Sadet Karabulut is een Koerd (Koerden zijn de luis in de pels van de Turkse boevenregering). Farshad Bashir is een Afghaan, uit een voor de Taliban gevluchte familie. Het valt op dat de rooiblanc vertegenwoordigers met een Oud-Hollandse naam geen protest laten horen, uit schrik aan de Oranje-schandpaal gebonden te worden.

Via de achterdeur

Het is van de zotte dat Kamerleden, die volgens artikel 67 van de grondwet beloven hun werk te doen "zonder last", aan één persoon trouw beloven. Artikel 60 bepaalt dat Kamerleden een eed (met aanroeping van God) of belofte (zonder aanroeping) van trouw aan de grondwet afleggen "tot getrouwe invulling van hun ambt". Maar op 30 april komt in de Nieuwe Kerk vanaf 14 uur het hele zootje hogere overheden (voor één keer met dank aan de VRT-nieuwsdienst, die de belachelijke term "gestelde lichamen" niet gebruikt) bij elkaar. Als een groepje scouts leggen de Kamerleden dan de volgende "plechtige verklaring" af: "Wij zweren (of "wij beloven") dat wij Uw onschendbaarheid en de rechten van Uw koningschap zullen handhaven." Potsierlijk. Iets dergelijks stond in de grondwet

tot men in 1983 vond dat het voor democratisch gekozenen niet langer paste een ondemocratische eed van trouw te zweren aan een erfelijke spermatozoïde. Zo had minister-president Lubbers het echter niet begrepen. Via een achterdeurtje liet hij in 1992 het wetje "Beëdiging Ministers en Leden Staten-Generaal" goedkeuren. Die wet eist dat ministers en Kamerleden eerst trouw aan de koning en dan aan de grondwet zweren, om vervolgens die trouw nog eens te herhalen bij iedere nieuwe vorst. Een paar juristen merkten op dat je dan even goed kan vragen dat verkozen gemeenteraadsleden een eed van trouw afleggen aan de in Nederland ook niet verkozen burgemeester. Natuurlijk smult Nederland van zo'n discussies. In iedere Nederlander boven de rivieren schuilt nog altijd een theoloog die, in Vlaamse ogen, uren kan doorbomen over onbe-nulligheden. Aan het resultaat twijfelt niemand, want de heiligenverering bij de aankondiging van het aftreden van Beatrix was stuitend; 16 bladzijden in de linkse De Volkskrant; uren geslijm bij de zo kritische omroepen...

Zoals de Silvia's, Sofia's en Paola's

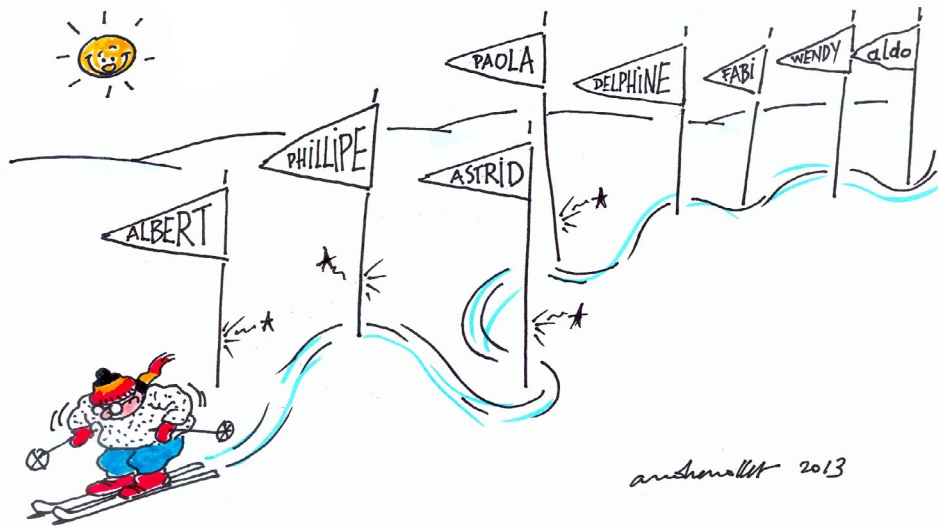
Nog een continue discussie betreft de titel van Maxima Zorreguieta. Officieel is ze en blijft ze prinses der Nederlanden, prinses van Oranje-Nassau en mevrouw van Amsberg. Maar minister-president Rutte en co hebben besloten dat ze altijd koningin genoemd wordt, zodat men haar als majesteit moet aanspreken, al blijft ze prinses. Volgt u? De Nederlandse grondwet kent immers alleen "de koning" wat Beatrix nog altijd offi-

cieel is, al wringt dat een beetje met ons taalgevoel en haar uitzicht. Nu de nieuwe koning inderdaad een koning is, moet de consequentie volgens juristen zijn dat zijn vrouw een prinses blijft, zoals Claus en Bernhard prinsen waren, want anders worden mannen gediscrimineerd. Het wicht maakte er zelf de zaken wat moeilijker op door enigszins naïef te verklaren wat een eer ze het vindt "haar schoonmoeder op te volgen". Dat heeft vanzelfsprekend te maken met het feit dat ze nooit vanaf de geboorte geschoold is in de Nederlandse theologie, maar voor sommigen was die verspreking al genoeg om te eisen dat ze geen koningin mag genoemd worden. Rutte en PvdA-leider Samsom zijn echter niet op hun politieke hoofd gevallen. De Argentijnse is het populairste lid van het koningshuis. De meeste Nederlanders willen dat de vrouw van hun nieuwe staatshoofd aangesproken wordt zoals de Silvia's, Sofia's en Paola's van deze wereld. Zorreguieta mag zich op 30 april vanaf 10.30 uur koningin noemen, want op het ogenblik dat Beatrix haar abdicatie ondertekent, volgt Willem-Alexander mamma ambtshalve op. Hij moet niet wachten tot zijn beëdiging, later op de dag, zoals ooit het droeve lot zal zijn van Filips de Taaie.

Op de valreep is nog een nieuwtje uit de koninklijke doofpot opgedoken. Beatrix bepaalde heel haar regeerperiode wie ze met een staatsbezoek zou vereren. De opeenvolgende regeringen keken ernaar en knikten. Geen sprake van Britse toestanden - Maggie Thatcher brieste "No way!" toen Elisabeth een uitnodiging van Gorbatsjov wou aanvaarden om als eerste Britse monarch de Sovjet-Unie te bezoeken. Monarchiekenners vestigden er de aandacht op dat Trix haar laatste bezoeken allemaal aan oliestaatjes heeft gebracht; waar ze als waarschijnlijk grootste aandeelhoudster van Royal Dutch Shell niet armer van zal worden.

WILLEM DE PRATER

Zigzaggen in Oostenrijk

Een straf verhaal

De verkiezing van de "strafste Gentenaar" gebeurt in twee trappen. Uit een lijst bekende Gentenaars mocht het publiek er zeven selecteren, één uit de muziekwereld, één uit de sport, enzovoort en ook één uit de politiek. Uit die zeven wordt deze week de allerstrafste uitgekozen door een "vakjury". Deze verkiezing is een initiatief van de krant "De Gentenaar". Een krant die zeer welwillend en zelfs vleierig schrijft over het stadsbestuur. Het is dan ook niet zo verbazend dat burgemeester Termont een van de kandidaten is in de categorie politiek. Maar kijk wie duikt daar op in de jury, toch niet weer Termont zeker. Partij en rechter tegelijk toch straf niet? Het zal wel toeval zijn dat de circa vijfduizend stedelijke ambtenaren via een bericht op het stedelijk intranet aangemoedigd werden hun stem uit te brengen...

Geen geld:

Het aantal mensen dat in de Veldstraat komt winkelen daalt. De belangrijkste winkelstraat van Gent blijkt niet meer zo aantrekkelijk. Dat heeft met veel meer te maken dan enkel de staat van de weg, toch zullen de losse stenen op het voetpad en de schots en scheve kasseien zeker een aantal mensen afschrikken, om van de kapotte vuilbakken en de schaarse en verouderde stoeltjes maar te zwijgen. Het is dan ook te begrijpen dat de handelaars een heraanleg van hun straat vragen. Maar ze vinden bot bij het stadsbestuur met het excuus dat veel andere straten er nog slechter bij liggen. Een goed verstaander begrijpt dat er gewoon geen geld is om de Veldstraat op te frissen.

Het is al van 2009 geleden dat de laatste trolleybussen in Gent rond reden. De kabels en palen langs de weg werden nooit weggehaald. Gert Robert (n-va) vroeg aan schepen Watteeuw waarom dat zo was. Hij vroeg ook

of het niet mogelijk was die zware palen wat te verfraaien met groenelementen. Waarom de trolleyinfrastructuur er nog hangt en of het ooit nog voor iets zal dienen, daarover kon de schepen niets vertellen, maar over één zaak was hij heel duidelijk: voor bloemenmandjes of zo is er geen geld. Alvast een eerlijk antwoord en één dat de gemeenteraadsleden wel meer zullen horen. Waar het bestuur dan wel geld voor heeft is nog altijd een groot vraagteken. Het schepencollege is drie dagen in afzondering geweest in Oostende om samen "de krijtlijnen uit te zetten". Maar daar werd het financiële plaatje niet besproken. Over de cijfertjes komt er een tweede "collegiale retraite", ergens waar progressieven zich thuis voelen. Pas dan zullen de zware knopen doorgehakt worden.

Maar geen nood, hoe minder geld er is voor daden hoe meer show Termont en co zullen verkopen. De geforceerde heisa rond het schrappen van het woord allochtoon is nog lang niet voorbij. Naar goede Belgische gewoonte worden hiervoor ook de schoolkinderen ingeschakeld, zij moeten uit volle borst een "ode aan ons allemaal" zingen, op de melodie van Beethoven.

De show van deze week was het voor de camera's overhandigen van een brief aan een oudere dame. Gent nodigt op die manier niemand minder dan de secretaris-generaal van de Verenigde Naties uit. Ooit, meer dan vijftig jaar geleden, was de dame met Ban Ki-Moon op een soort vakantiecamp en daarom mag ze hem binnenkort ontmoeten. Termont hoorde het verhaal en zag onmiddellijk de kans schoon om zichzelf interessant te maken. Met ons slecht karakter vermoeden we dat het briefje niet veel indruk zal maken maar ondertussen hebben ze weer wat kunnen opscheppen op het stadhuis.

MATHILDIS

Li bia bouquet

Die hinderlijke Leeuw van Waterloo

De voorbereidingen voor de herdenking van 200 jaar slag bij Waterloo komen in Wallonië op kruissnelheid. De toeristische site rond de Leeuw van Waterloo wordt aanzienlijk vernieuwd. Er komt een nieuw museum, de parkings worden verplaatst naar een locatie die minder in het zicht is en er zal een zogenaamde Route Napoleon worden uitgetekend, die loopt van Beaumont aan de Franse grens tot Waterloo. Het gaat om een totale investering van 40 miljoen euro. Het aantal jaarlijkse bezoekers zou moeten stijgen van 300.000 vandaag tot 500.000 in 2015.

Dat het gros van die renovaties rond de Leeuw van Waterloo plaatsvindt, is vanzelfsprekend. Het is de meest bekende site die aan het slagveld herinnert, meer dan de kleine Franse, Pruisische, ja zelfs Belgische monumenten die rond het oude slagveld verspreid liggen.

De Walen weten dat de Leeuw het internationale symbool is dat aan de veldslag herinnert, maar lang werd dat herdenkingsmonument door hen met een scheef oog bekeken. In de Waalse beweging is de francofile stroming altijd zeer sterk geweest. Men blikte lange tijd met heimwee terug naar de napoleontische periode. Met de slag van 18 juni 1815 kwam daar definitief een einde aan. De droom van een in Frankrijk opgenomen Wallonië was vervlogen. Vele pro-Fransen voelden zich, zoals geweten, in het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden 'opgesloten'.

Al op 11 december 1815 besliste het Nederlandse bestuur om vlakbij het slagveld een Leeuw in metaal te plaatsen. Gedurende vier jaar werd de heuvel opgehoopt waarop het monument moest komen. De gietijzeren Leeuw, die 28 ton weegt, is niet gemaakt uit gesmolten Franse kanonnen. Hij werd in de fabrieken van Cockerill vervaardigd. Veel Walen zien dit niet als een monument ter herdenking van een overwinning, maar als een sneer naar het verslagen Frankrijk; die Leeuw brult immers naar het zuiden. In pro-Franse publicaties schreef men vol afschuw over de 'poedel' (caniche), zoals de Leeuw werd genoemd.

Na de Belgische opstand, gesteund door Frankrijk, rees de vraag wat er met de Leeuw moest gebeuren. Alexandre Gendebien riep op het monument neer het halen. Het zou een soort van bedanking zijn voor de Franse steun bij de Belgische onafhankelijkheidsstrijd. Maar dat gebeurt niet.

In 1918, na de Eerste Wereldoorlog, kwam het Waalse Kamerlid Louis Pépin met een nieuw voorstel. Waarom de Leeuw niet omkeren? Deze keer met de rug naar Frankrijk, kwestie van de Waalse sympathie voor het Franse moederland te tonen. Ook dat voorstel werd niet weerhouden. Net als de vraag van Kamerlid Victor Ernest. Die pleitte in 1925 om de Leeuw te vervangen door een monument ter ere van de Franse en de Belgische soldaten die bij de slag waren gesneuveld.

In Wallonië was men woedend dat sommige figuren uit de Vlaamse beweging de Leeuw beschouwden als een Vlaams-nationalistisch monument op Waalse bodem. In 1890 herdachten Vlaamse studenten er de 75ste verjaardag van de veldslag. Als reactie daarop organiseerden wallingantische organisaties meerdere meetings, maar niet aan de Leeuw. Ze kozen voor het slagveld van Jemappes, waar op 6 november 1792 het Oostenrijkse leger tegen de Franse revolutionaire troepen het onderspit had moeten delven. Nog in 1932 planden Vlaams-nationalisten een herdenking, maar die ging niet door.

Tijdens het interbellum ebde de ergernis aan Waalse kant voor de Leeuw stilaan weg. De wallinganten hebben vlakbij een monument dat hen beter schikt en waar jaarlijks bedevaarten worden georganiseerd: L'Aigle Blessé, het monument voor de Franse gesneuvelden in het napoleontische leger.

De ergernis verplaatste zich stilaan naar het feit dat de afstammelingen van de hertog van Wellington, de overwinnaar van Waterloo, op zo'n 1.100 hectaren rond het slagveld rechten hadden gekregen. Dat leverde jaarlijks miljoenen pachtinkomsten op. Vooral wallingantische politici hebben zich tegen dat voordeel vaak verzet. Vandaag de dag bezit de huidige hertog van Wellington nog 25 hectaren waarvoor hij pachtgeld ontvangt. Pro-Franse rattachisten betwisten die rechten nog altijd.

PICARD

Diplomatieke valies

Een kaper op de kust?

Niet alleen ons land kent in 2014 "de moeder van alle verkiezingen", ook de Zuid-Afrikanen zullen dat jaar naar het stemhokje moeten. En opnieuw bruist het in allerlei kringen van energie om de heersende partij, het Afrikaans Nationaal Congres, een klap toe te dienen. Hebben de oppositiepartijen eens te meer hun plan om meer verenigd op te treden vanonder het stof gehaald, dan is het Mamphela Ramphela die een steen in de kikerpoel heeft geworpen.

Niet de eerste poging

Het is niet de eerste maal in Zuid-Afrika dat een bekende figuur een nieuwe partij opricht, die bij de volgende verkiezing een meestal beperkt en tijdelijk succes haalt. Dat was o.a. in 2008 het geval met COPE (Congress of the People) van ex-minister Lekota, die zich van het ANC had afgescheurd. De Democratische Alliantie (DA), de voornaamste oppositie-groepering, slaagde er met de jaren gestaag in aan-aanhang te winnen.

Echter, geen van die partijen kan het ANC daadwerkelijk bedreigen. Zolang het verbond van dat ANC met de Zuid-Afrikaanse Communistische Partij en de linkse vakbond Cosatu – ondanks onderlinge schermutselingen – standhoudt, blijft de ANC-moloch het land overheersen.

Daaraan heeft noch het onbehagen over de wijdverbreide corruptie, noch het ongenoegen over het feit dat een groot deel van de zwarte Zuid-Afrikanen (en zij niet alleen) onder de armoedegrens moet leven, noch de fratsen van president Zuma iets kunnen veranderen.

Ramphela

Of Mamphela Ramphela daarin verandering kan brengen, valt af te wachten. De 65-jarige Ramphela beschikt over een indrukwekkend palmares: na haar doktersstudies doorliep ze een academische loopbaan en werd ze een succesvolle zakenvrouw, met veel belangrijke functies.

Haar voornaamste troef is haar activisme. Reeds van op jonge leeftijd was ze betrokken bij de strijd tegen het blanke bewind. Zo was ze in de jaren 70 één der oprichters van de zwarte bewustzijnsbeweging en kwam op die manier in contact met de bekende zwarte antiapartheidsactivist Steve Biko, die in 1977 in een politiecel in nogal onduidelijke omstandigheden zou omkomen. Met Biko, die nochtans getrouwd was, had ze twee kinderen, waarvan één kort na de geboorte stierf.

Dat activisme samen met Biko kwam haar op zeven jaar huisarrest in het toenmalige Noord-Transvaal te staan, wat haar echter niet belette haar medische studies verder te zetten. In de jaren 80 ging ze de academische toer op.

Ze kwam in 1986 aan de Universiteit van Kaapstad terecht, waar ze tien jaar later de functie van vicekanselier kon bekleden.

In 2000 klom ze nog hoger, toen ze één der vier behorende directeurs van de Wereldbank werd. Niet voor niets stond ze in 2004 als 55ste op de lijst van "grote Zuid-Afrikanen" geklasseerd.

Die lijst is enigszins omstreden, maar dat neemt niet weg dat Ramphela, naast een reeks diploma's, niet minder dan 18 eredoctoraten en talrijke onderscheidingen in de wacht kon slepen.

Zoveelste slag in het water?

In het verleden heeft Ramphela een aanbod van de Democratische Alliantie om voor die partij op te komen, afgewezen. Of ze met de oprichting van haar partij, Agang, wat in de Sothotaal "Laat ons bouwen (aan Zuid-Afrika)" betekent, het ANC werkelijk kan bedreigen, is een andere kwestie. Meerdere oppositiepartijen hebben intussen bekendgemaakt met haar in zee te willen gaan, maar waarnemers zijn van oordeel dat Ramphela er enkel in zal slagen die oppositie nog meer te versplinteren. Men mag niet vergeten dat haar aanhang vooral bij de zwarte middenklasse zit, een milieu waartoe ze zelf behoort. Kort geleden nam ze ontslag als voorzitter van de bekende Gold Fields Mijmaatschappij. Laat die zwarte middenklasse nu net de categorie mensen zijn waar de Democratische Alliantie hoopt haar aanhang te vergroten, om van haar etiket een uitsluitend blanke partij te zijn af te geraken. Tevens is Biko voor de jongere generatie zwarten – voor wie zelfs apartheid meer en meer geschiedenis wordt – een figuur uit het verre verleden.

Kortom, of het ANC van Rampheles uitdaging wakker ligt, valt te betwijfelen. De ervaring heeft geleerd dat dergelijke initiatieven enkel op meer verdeeldheid binnen de oppositie uitdraaien. Het gevaar voor het ANC blijft vooral van binnen te komen. Zolang een interne twist niet tot een breuk leidt, kan die partij op beide oren slapen. Op dit moment is Zuma's positie sterker dan ooit. Tenzij men rekening houdt met de groeiende massa die bij verkiezingen thuisblijft; vandaag reeds beroert het ANC geen 50 procent van de stemgerechtigden.

REIZIGER

Buitenlands spervuur

Alweer fraudeurs

Het is altijd hetzelfde met die kansarme koninklijke families. Nee, we gaan niet opnieuw beginnen over de vraag of "onze" prins Filip nu autistisch, homoseksueel, dom of gewoon houterig is, of misschien al die dingen tegelijk. We gaan niet zeuren over het ongeluk van prins Laurent, dat in onze kranten meer aandacht kreeg dan een bomaanslag met 82 doden en gewonden in de Indische deelstaat Hyderabad. We hebben het over Inaqi Urdangarin, hertog van Palma en schoonzoon van koning Juan Carlos.

Geld dat bestemd was voor de organisatie van een sportevenement verdween in zakken van de hertog. Hij staat momenteel terecht wegens fraude en het afleiden van publieke fondsen. De zaak sleept al enkele jaren aan. Heel spijtig voor de aanhangers van de monarchie, maar er zijn sterke aanwijzingen dat de koning jaren geleden al van die adellijke fraude op de hoogte was.

Islamitische helden

Een Franse familie van zeven, onder wie vier kinderen, was op vakantie in Kameroen, om in het natuurpark Waza naar olifanten te kijken. Daar werden ze ontvoerd door een bende moslims, die waarschijnlijk tot de terreurorganisatie Boko Haram behoort. De ontvoering zou een vergelding zijn voor de Franse interventie in Mali. Een typisch islamitische lafheid: wraak nemen op een ongewapende familie met kinderen. Als zij zo'n helden zijn die voor Allah willen sterven, waarom trekken ze dan niet naar Mali om tegen gewapende Franse soldaten te vechten? Veel heldhaftiger, toch? En het

biedt een veel grotere kans om snel bij hun 72 maagden in het paradijs te komen. Er worden momenteel vijftien Fransen gegijzeld door islamitische terreurgroepen in Afrika. Het bericht dat de ontvoerde Franse familie in Nigeria was teruggevonden, bleek helaas niet te kloppen.

Drugkartels in wording?

Als een smeltkroes van rassen en culturen zou Brazilië model kunnen staan voor de multiculturele droom. Volgens de politiek correcte dogma's zou een land met zo'n grote "diversiteit" zowat het paradijs op aarde moeten zijn, maar in praktijk valt dat nogal tegen, zeker in de enorme sloppenwijken. In Europa heeft het niet eens de media gehaald, maar de Braziliaanse regering heeft vorige week troepen moeten inzetten in een wanhopige poging een einde te maken aan een hele reeks aanslagen met brandbommen in meerdere steden in de andere zo rustige deelstaat Santa Catarina.

Geen aanslagen van een politieke terreurgroep dit keer, zelfs niet van fundamentalisten. Deze aanslagen werden gepleegd op bevel van misdaadorganisaties die rijk en machtig zijn geworden dankzij de drughandel. Het is nog lang niet zo erg als in Mexico en Columbia – ook zo'n multiraciale paradijzen, nietwaar? – waar echte oorlogen tegen de drugkartels woeden, maar het is een angstwekkende eerste stap. Het toppunt is dat de kopstukken van die Braziliaanse misdaadorganisaties in de gevangenis zitten, maar van daaruit een grote terreurcampagne kunnen dirigeren.

Grand Wizard

De progressieve linkerkant heeft een afkeer van de geschiedenis. Voor links is geschiedschrijving alleen een scherm waarop hedendaagse situaties geprojecteerd worden. Links beoordeelt geschiedenis volkomen anachronistisch met moderne politiek correcte criteria.

Een kras staaltje daarvan zagen we onlangs in de Verenigde Staten, waar drie parken plots een andere naam moesten krijgen: het Confederate Park, het Jefferson Davis Park en het Nathan Bedford Forrest Park. Jefferson Davis was president van Confederatie, de "zuidelijken", die zich in 1861 afscheurden van de Verenigde Staten. Nathan Bedford Forrest was één van de meest succesvolle cavaleriegeneraals van de geconfedereerden.

Zijn tactieken worden nu nog in militaire academies bestudeerd. Maar hij was na de nederlaag van "the South" één van de sleu-

telfiguren van de Ku Klux Klan. Niet de stichter, maar toch de eerste Grand Wizard. Voor de gemeenteraad van Memphis, een stad met een zwarte meerderheid, was dat onlangs reden genoeg om die naam te schrappen.

Dat klinkt misschien redelijk, maar als eerste Grand Wizard had Forrest verklaard dat de echte vijanden niet de zwarten waren, maar de blanke "carpetbaggers" uit het noorden en de blanke Republikeinen uit de zuidelijke staten. Toen leden van de Ku Klux Klan zwarten begonnen te terroriseren, was Forrest daarover zo verontwaardigd dat hij al in 1869 opdracht gaf de KKK te ontbinden. Maar dat order werd grotendeels genegeerd. Daarna keerde Forrest zich volledig van de KKK af en de organisatie onttaarde tot een echte terreurgroep die zich beurtelings tegen zwarten, Joden en zelfs katholieken keerde. De geschiedenis is nooit zo simpel als links beweert.

Hekserij en gelijkheid

Wie niet gelooft dat alle rassen, beschavingen en culturen gelijkwaardig zijn, is volgens de moderne criteria een racist. Iedereen is toch gelijk, nietwaar? 't Is toch allemaal hetzelfde, ja? Dat naïeve geloof in de gelijkheid werd weer ernstig op de proef gesteld door enkele gevallen van heksenverbranding. In het stadje Mount Hagen werden twee oude vrouwen door een menigte op een brandstapel vastgebonden omdat een "ziener" hen van hekserij had beschuldigd. De politie kon hen op het nippertje redden. Een jonge vrouw in dezelfde

stad had minder geluk. Zij werd gefolterd met een gloeiend ijzer en dan levend verbrand, terwijl een grote menigte toekeek en foto's maakte met gsm's, waarschijnlijk hun enige band met de moderniteit... Dat gebeurde voor één keer niet in Afrika, maar in Papoea-Nieuw-Guinea. Sommige vormen van bijgeloof zijn nu eenmaal onuitroeibaar. De Papoea's geloven blindelings in hekserij, en de linksen geloven blindelings in de gelijkheid van alle volkeren en culturen. Ja, 't is tenslotte allemaal hetzelfde.

Sterke bom, zwakke leiders

Het Amerikaanse leger heeft vol trots een nieuwe "bunker buster", een conventioneel geleide bom van meer dan dertien ton, voorgesteld. Ter vergelijking: de "bunker busters" van de Israëlische luchtmacht wegen minder dan drie ton. Die nieuwe bom wordt in staat geacht de best beveiligde Iraanse nucleaire installaties te vernietigen, zelfs die bij Fodo, die zijn opgesteld aan het einde van een lange tunnel, diep onder een berg nabij de "heilige" stad Qom. Daar staan 2.784 (!) centrifuges voor de verrijking van uranium. Zo'n superbom is natuurlijk een machtig wapen. Maar zelfs de machtigste wapens zijn nutteloos als men ze niet durft gebruiken. Wij hopen dat we ons vergissen, maar wij vrezen dat de appeasers en de halve pacifisten van de Obama-administratie de knoop nooit zullen durven doorhakken en dat zij zullen blijven onderhandelen en palaveren tot het te laat is. Tot de Iranërs atoomwapens hebben.

Splits zelf de sociale zekerheid!

Word lid van het
Vlaams ziekenfonds.

Bel hiervoor ons gratis nummer: 0800-179 75.
Surf voor ons kantorennetwerk naar vnz.be.

Vlaams & Neutraal Ziekenfonds
UW VRIJHEID, UW ZEKERHEID

Hoofdzetel: Hoogstratenplein 1 - 2800 Mechelen - www.vnz.be

HOLLANDE EN DE PAUS

SI LA FRANCE M'ÉTAIT CONTÉE

FRANKRIJK

“Wij zullen geen kandidaat voorstellen”, zei de Franse president François Hollande op een persconferentie, toen hem naar een reactie werd gevraagd over het aftreden van paus Benedictus XVI. Het was geen speciaal permoment dat georganiseerd werd naar aanleiding van het terugtreden van de kerkvorst. Neen, Hollande stond de pers te woord in het gezelschap van de Nigeriaanse president Goodluck Jonathan en hij vond blijkbaar dat een grap op zijn plaats was.

Zijn uitspraak zorgde ter rechterzijde voor verontwaardigde reacties. Claude Guéant, minister van Binnenlandse Zaken onder Hollands voorganger Nicolas Sarkozy, zette de aanval in: “Eerlijk gezegd, een mop vertellen over zo’n waardige beslissing is geen goede zaak.”

Komt nog bij dat een lid van de regering diezelfde dag uit de bocht ging. Michèle Delaunay, minister voor Ouderen, twitterde: “Ik vind het jammer dat Benedictus XVI mij niet geraadpleegd heeft over zijn beslissing.” Een ironische boodschap, die weliswaar snel van het sociale netwerk werd verwijderd.

Maar het hek was van de dam. Een aantal katholieke bloggers viel Hollande aan. “Een bekrompen visie op de laïcitéit.” “Ik ben beschaamd voor Hollande.” Men maakte al snel internationale vergelijkingen.

Zowat overall in de westerse wereld reageerde men positief op het aftreden van de paus, ook in kringen die zeer kritisch staan ten opzichte van het kerkelijk instituut. Maar in Frankrijk duikt dan weer het klassieke antiklerikalisme op dat ter linkerzijde zeer sterk staat.

De scheiding tussen Kerk en Staat is er heilig en links staat erop dat dat op elk moment wordt gerespecteerd. De PS is zeer virulent in het verdedigen van de laïcité ten opzichte van

de katholieke Kerk, maar is dat veel minder ten opzichte van de islam. Iedereen weet dat de moslims voor meer dan 90 procent op de PS stemmen.

De Fransen en het conclaaf

In bepaalde kringen heeft men geprobeerd de uitspraak van Hollande in een breder kader te plaatsen. Het was volgens een aantal editorialisten zeker geen antikatholiek standpunt. Eigenlijk wou Hollande gewoon zeggen dat de politiek zich met de pausverkiezing niet hoeft te moeien. Hetgeen in het verleden wel is gebeurd.

We spreken niet over de middeleeuwen maar over halverwege de 20ste eeuw. Het is bekend dat generaal De Gaulle goede contacten had met Angelo Guiseppe Roncalli, die in 1958 tot paus Johannes XXIII werd verkozen. Roncalli was na de Tweede Wereldoorlog een tijd pauselijk nuntius in Parijs. Ook diens opvolger, Paulus VI, onderhield voor zijn verkiezing hartelijke relaties met de Franse president. Het werd nooit bewezen dat De Gaulle het conclaaf beïnvloed zou hebben, maar de zeer katholieke president gaf aan de Franse kardinalen wel altijd consignes mee. Vandaag kan men zeggen dat Hollande met de Franse verkiesbare kardinalen amper contacten onderhoudt. Philippe Barbarin, Jean-Pierre Ricard, Jean-Louis Tauran en André Vingt-Trois zijn bij het Elysée geen vriend aan huis. Niemand geeft hen een kans op de pausverkiezing. Misschien wou Holland dat zeggen, toen hij verklaarde dat Frankrijk geen kandidaat voorstelt?

Sarkozy, de katholieke

Wellicht niet. Eigenlijk wou Hollande vooral afstand nemen van zijn voorganger, Sarkozy. Die had in de ogen van tal van

Fransen de grenzen van de laïcité afgetast. Om te beginnen, in vijf jaar heeft hij drie keer het Vaticaan bezocht. Op zich niets bijzonders. Men kon het duiden als een ontmoeting tussen het Franse staatshoofd Sarkozy en het Vaticaanse staatshoofd Benedictus XVI. Maar zo zag men dat in de superlekenstaat Frankrijk niet. Sarkozy maakte te veel openingen naar de katholieke Kerk. In december 2007 heeft hij in Rome een voordracht gegeven die in Parijs zeer slecht werd onthaald. Sarkozy stelde onomwonden dat “een leerkracht nooit een pastoor of dominee kan vervangen”.

De impact van zo’n uitspraak kan moeilijk overschat worden, zeker in Frankrijk, tenslotte één van de landen waar het officiële onderwijs een bijna sacraal imago heeft. Het moet de kinderen opvoeden tot onafhankelijk denkende en vooral areligieuze Fransen. Sarkozy zou dat men zijn toespraak hebben onderuitgehaald. De Franse president had in zijn toespraak bovendien gewezen op “de christelijke wortels van Frankrijk”. Al gaat het om een historische waarheid, dat ligt in de republiek zeer gevoelig. Een president moet op religieus vlak afzijdig blijven. Is hij dat niet, dan is hij zijn functie onwaardig.

Dat verklaart het wantrouwen van veel Fransen wanneer ze zien dat hun president beste maatjes is met de paus. Wou Hollande extra afstand houden?

Links is het bezoek aan Frankrijk van Johannes Paulus II in 1980 natuurlijk niet vergeten. Op Le Bourget stelde hij toen de historische vraag: “Frankrijk, oudste dochter van de Kerk. Ben jij nog trouw aan je doopbelofte?” Die ene zin vatte alles samen: Frankrijk was eeuwenlang het eerste katholieke land van West-Europa, maar daar is vandaag nog weinig van te merken.

SALAN

DE PIJP VAN WILSON

RIGHT OR WRONG

ENGELAND

Welke rol de overheid op het vlak van volksgezondheid spelen moet, is een draak van een onderwerp. Roken is schadelijk, daarover is iedereen het eens. Tonnen cijfermateriaal zijn voorhanden. Het is slecht voor, ja, alles eigenlijk. Die vaststellingen kunnen niet los worden gezien van de meer filosofische vraag naar individuele vrijheid. Baas van je eigen lichaam zijn, daar komt het grotendeels op neer. Dat botst dan weer met de realiteit van de welvaartsstaat. Wanneer vrijheid leidt tot ziekte en medische kosten, moet de hele gemeenschap van belastingbetalers ervoor opdraaien.

De situatie in Groot-Brittannië is niet veel anders dan in de hele westerse wereld. Jaren geleden al bond de overheid de strijd tegen tabak aan. En met resultaat, zo blijkt. De Britten tekenen voor enkele mooie resultaten op het vlak van met roken gerelateerde ziektes en sterfgevallen. Maar wat als een gemeente bekommernis voor de volksgezondheid tot een heuse obsessie uitgroeit? Wat wanneer de antirokersobsessie zich binnen de contouren van de politieke correctheid nestelt? Wel, dan krijgen we dit...

Sigaren

Zopas werd de vijftigste verjaardag van het Labour-partijvoorzitterschap van Harold Wilson gevierd. Hij wist het tot premier te schoppen. De man schreef geschiedenis. Tijdens zijn jaren in Downing Street 10 werd de doodstraf afgeschaft, werd homoseksualiteit uit het strafrecht gehaald en werden wetten rond abortus ingediend. Bewust hield hij Groot-Brittannië uit de Vietnamoorlog. In de periode 1964-’74 won hij vier verkiezingen, toch geen geringe prestatie. Maar Wilson staat nog voor iets anders gekend: zijn onafscheidelijke pijp. Bent u wantrouwig? Neem de

proef op de som. Googel zijn naam, en kijk naar de afbeeldingen die verschijnen. Van de tien eerste hits, poseert hij in acht gevallen met een pijp in de mond.

Op zich, blijkt uit getuigenissen van lui die hem gekend hebben, was die pijp vooral onderdeel van een pose. Niet dat de man geen pijp rookte, maar in werkelijkheid rookte hij liever sigaren, wat hij dan ook uitvoerig deed, in private kring. Maar eens de camera draaide, veranderde het hele plaatje. Het was een doorzicht manoeuvre. Het hanteren van een pijp, daar kan heel wat werk in kruipen. Voor Wilson was het vooral een imagokwestie én een manier om tijd te winnen, om wat langer na te denken. Prutsen met het ding, tabak instoppen en dergelijke meer, dat leidt de aandacht af. Er was meer. Rond een pijp hangt een aura van wijsheid. Noem het gerust vaderlijkheid. In die zin biedt het pijproken een psychologische meerwaarde. Tot hier de feiten, wat volgt is de manier waarop die weergegeven worden.

De 50ste verjaardag van het begin van Wilsons voorzitterschap was voor de BBC aanleiding om een reportage over hem te maken. Vijf uur duurt die, maar zie, op geen enkel moment is Wilsons pijp te zien. De reacties waren hevig. Harde woorden vielen bij de critici. “Stalinisme”, klonk het. “Een ongehoorde politieke correctheid.” En dat voor een man die in 1965 aan de haal ging met de prijs van ‘Pipe Smoker of the Year’. Vooral de reactie van Lord Donoughue, een voormalige assistent van Wilson, was hevig: “De BBC bezondigt zich aan geschiedenisverschuiving.”

Vladimir Oeljanov

Toch kan dat incident niet bestempeld worden als een donderslag bij heldere hemel. Reeds jaren geleden werd een standbeeld van Wilson ingehuldigd. Naar verluidt op verzoek van de weduwe

werd gevraagd de pijp weg te laten. Maar eigenlijk moet dit in een bredere context bekeken worden. Drie jaar geleden besloot een Londens museum op een poster een sigaar in de mond van Winston Churchill weg te fotoshoppen. De beroemde ingenieur Isambard Kingdom Brunel was in schoolboeken hetzelfde overkomen. De verklaring: scholen waren bang dat sommige leerlingen ‘gekwetst’ zouden raken bij het zien van een sigarenrokende man. Nou moe! Staan we zo niet erg ver van een terechte bekommernis over roken en de funeste gevolgen ervan?

Al dat leidt tot een spanning tussen volksgezondheid (over het fiscaal rendement van tabak hebben we het even niet) en politieke correctheid. Een hele weg werd afgelegd. Toen in Engeland door Turkse en Griekse handelaars na de Krimoorlog sigaretten geïntroduceerd werden, was roken nergens toegestaan. Roken in treinen bleef jarenlang verboden. Een toename van de populariteit van het roken in combinatie met heel wat lobbywerk creëerde een andere situatie. Een maatschappij ontstond – in heel Europa – waar roken niet alleen getolereerd, maar ook de norm werd. Over treinen gesproken. De eerste keer sinds de maatschappelijke aanvaarding van roken dat die bezigheid in een trein verboden werd, gebeurde dat in het voertuig dat de heer Vladimir Oeljanov, beter bekend als Lenin, in 1917 naar Rusland voerde. Die man had naar verluidt aan vele dingen een hekel, en vooral aan roken. Net als Hitler trouwens. Oorlogen spelen in het rookgedrag een belangrijke rol. De Eerste Wereldoorlog zorgde in Engeland voor een hoogtepunt. En het aantal rokers bleek na de Tweede Wereldoorlog weer gestegen te zijn. Wat er ook van is, Harold Wilson werd ondanks sigaren en sporadisch een pijp toch maar mooi 79.

THATCHAM.

PRESIDENTIEEL EUROPA-BOCHT(JE)

BEI UNS IN DEUTSCHLAND

DUITSLAND

Grüß Gott,

Op 18 maart 2012 werd Joachim Gauck tot Duitse president verkozen, de elfde in rij. Dat gebeurt niet rechtstreeks door de kiezers maar door een zogenaamde bondsvergadering samengesteld uit afgevaardigden van de deelstaten en de verkozenen uit het federale parlement. Gauck behaalde 991 van de 1.228 stemmen, wat de indruk wekt dat hij een consensuskandidaat was. Maar daar ging een hoop touwtrekkerij aan vooraf. Kanselier Merkel wilde iemand anders als staatshoofd, maar ze moest de partijloze Gauck aanvaarden. Hij volgde Christian Wulff op, partijgenoot van de kanselier, die in een schandaalfeer de handdoek heel voortijdig in de ring had moeten werpen. Een hoogtepunt in Merkels loopbaan was deze geschiedenis allerminst.

Gauck genoot al nationale bekendheid als voormalig mensenrechtenactivist in de DDR en voorzitter van de commissie die de documenten van de Stasi, de DDR-staatsveiligheid, moest bestuderen, ordenen en beschikbaar stellen. Hij groeide gaandeweg uit tot lid van het kleine groepje dat wel eens woordvoerder speelt van ‘het geweten van het land’.

Zo’n vier weken voor zijn eerste ambtsverjaardag hield de president zijn eerste ‘programmatorische’ toespraak, waarin hij een thema uitgebreid heeft behandeld. Dat vooral is de rol van een Duitse president. Op zo’n moment geeft die president ‘het volk’ aanzetten om eens wat dieper over bepaalde zaken na te denken.

Richard von Weizsäcker, staatshoofd van 1984 tot 1994, bouwde zich op dat terrein een grote reputatie uit. Hij was officier geweest tijdens de Tweede Wereldoorlog, onderhield nauwe vriendschappen met officieren die met von Stauffenberg een aanslag op Hitler hadden gepleegd, en hij verdedigde zijn vader

- diplomaat en generaal - tijdens het Tribunaal in Nürnberg, waar die voor oorlogsmisdaden veroordeeld werd. Von Weizsäcker stamt uit een adellijk geslacht. Zijn grootvader kreeg in 1916 de vererfbare titel Freiherr. Richards broer Carl Friederich werd een vooraanstaande natuurkundige en filosoof. Richard stapte in de politiek en in 1981 bracht hij het tot burgemeester van het toen nog verdeelde Berlijn. Zo’n leven kan zowat de samenvatting genoemd worden van de hele recente Duitse geschiedenis. Von Weizsäcker was lid van de ‘rechtse’ CDU maar hoorde nadrukkelijk tot de ‘linkervleugel’ - hij kon geen vriend van kanselier Kohl genoemd worden. Een verstandige baas bovendien. Voor of tegen von Weizsäcker, hij was een president met kleur en profiel, naar wie geluisterd werd. Voor wie zo nu en dan de lakens van het debat wat wil opschudden, door zich als een man van de consensus op te stellen, is het Duitse presidentschap een droom.

Maar de afbakeningen zijn bekend en het spel is niet zonder gevaren. Op 22 mei 2010 gaf president Horst Köhler een interview voor de radio. In noodgevallen, vond hij, kan het nodig zijn de Duitse economische belangen te verdedigen middels inzet van militaire middelen. ‘s Anderendaags preciezerde Köhler niet Afghanistan te bedoelen maar wel acties tegen piraterij in Somalië. Er kwam toch stevige kritiek en tot ieders verbazing nam Köhler ontslag. Daarmee was hij de eerste die voortijdig uit die functie opstapte, op Heinrich Lübke na, die dat echter om gezondheidsredenen had gedaan. Köhler reageerde erg geprikkeld en wellicht speelden andere redenen mee, maar die geschiedenis toont aan dat een president toch een beetje op zijn woorden moet letten en al zeker best niet de indruk wekt dat Duitsland, om de eigen belangen veilig te stellen, de wapens wel weer eens zou kunnen opnemen.

Gauck koos voor zijn eerste inhoudelijke lezing het thema Europa. Die lezing haalde de pers, vooral door zijn suggestie dat iedereen in Europa Engels zou moeten spreken. Gauck wil uiteraard niet dat we onze moedertalen laten schieten, maar we moeten met elkaar in discussie en in debat kunnen treden en dat kan maar middels één taal. De Engelse lijkt hem daartoe het meest geschikt. Vreemd dat een Duitse president die kaart trekt. We horen het zijn Franse collega nog niet zo snel zeggen.

Maar Gauck zei nog andere dingen, die minder opvielen maar zeker zo interessant mogen genoemd worden. De Duitse president erkende dat hij de EU niet meer zo onbevengend ziet als bij het begin van zijn aantreden. Dat is, we herhalen het, niet eens een jaar geleden. “Zo aantrekkelijk Europa ook is, de Europese Unie laat te veel burgers achter met een gevoel van invloed en machteloosheid. (...) Voor mij biedt deze dag de gelegenheid opnieuw en kritischer terug te komen op mijn euforische zin kort na het begin van mijn ambt. Ik zei toen ‘wij willen meer Europa wagen’. Zo snel en zo overtuigd als toen zou ik het vandaag niet meer formuleren.”

Dat zijn sterke woorden uit de mond van een Duitse president. Maar hij blijft zich nadrukkelijk als overtuigde Europeaan opstellen. Hij bepleit zelfs een gemeenschappelijke taal om een breed-Europese gedachtewisseling te kunnen zien ontstaan. Echter, ‘meer Europa’ vraagt een doordachte benadering: “Wat willen we ontwikkelen en versterken, wat willen we begrenzen?” Volgens de Duitse president bewandelen we geen eenrichtingsstraat naar steeds meer Europa. Logisch dat hij in zijn toespraak een warme oproep deed aan de Britten, naar aanleiding van het referendum dat daar moet komen, om toch zeker in de EU te blijven. “Wij hebben jullie nuchterheid en moed nodig”, klonk het veelbetekenend.

ANTON BESENBACHER

TELEVISIE De helft van een dozijn

Televisieprogramma's met en voor kinderen zijn vrijwel nooit waar de verzamelaar voor staat. Een weekje "Blokken voor kinderen" bij Ben Crabbé was geen uitzondering. Opgetut en aangekleed als minivolwassenen rees de vraag of de outfit van de "kinderen" voor hun selectie doorslaggevend geweest is. Het ventje met "blitse" muts tot over de oren en de op zijn voorhoofd en wangen met gel vastgeplakte haarslierten kon het niet helpen dat wie hem had uitgedost blijkbaar onder een windmolen gepasseerd was zonder te merken dat zijn wieken draaiden. Het mutsmanneke wist niet hoeveel de helft van een dozijn is. Laura, die van hem won, wist dat evenmin, maar ze had wel de juiste premature "BV-look", die de wijze uitspraak dat ze "spijtig genoeg nog naar school moest" compenseerde. In de parade "Blokken voor kinderen" was zij niet de enige "geselecteerde" waarvan ik me afvroeg of naar school gaan voor hem of haar sowieso nog wat kon betekenen.

Wie wel weet wie er met wie gaat in het wereldje van de "showbizz", maar moet passen op de vraag welke stad hoofdstad is van de provincie Antwerpen, lijkt al voldoende rijp voor een eeuwige roem belovende carrière bij "den teevee", waaraan het in Blokken aantredende "kind" al stiekem dacht, of dat moest doen. Of je dan niet weet waar Bastenaken ligt, je Oostende een provincie noemt en West-Vlaanderen de windstreek tegenover die van het noorden, maakt niet echt veel uit. Gelukkig was er Ben Crabbé om de winnende wonderkinderen over de streep van de finale te trekken, door hen het juiste achtletterwoord in de mond te leggen. Geef toe dat het niet meevalt "telefoon" te raden als de hint "bellen" is, en dat je al over zeven van de acht letters beschikt, inclusief de rode "T". Ik durf hopen dat de geselecteerden voor "Blokken voor kinderen" niet representatief zijn voor het collectief dat nog plezier vindt in baltrappen of touwtjespringen, en bovendien nog weet dat de helft van een dozijn zes is.

Wonder

Ik zou "De zevende dag" laten voor het bekende twee uur durende potje zondags ouwehoeren over van alles en nog wat, ware het niet dat zich daarin een wonder heeft voltrokken. In het kader van de minisoap "Bart Debie en de staatsveiligheid" was Filip Dewinter uitgenodigd om zijn "gedacht" te komen

zeggen over een ex-vertrouwing, annex vriend voor het leven, die hem en zijn partij de ultieme spionnenstreek had geleverd. Het wonder lag niet in wat Dewinter over de zaak kwijt wilde, wel dat hij het kwijt kon zonder zes of zeven keer onderbroken te worden, het voor Vlaams Belang "normaal" geldende VRT-tarief, zeker als er harde waarheden over het regime vallen.

Ivan de Vadder liet het, bewust of onbewust, als onderbreker van dienst afweten. Hij liet zelfs toe dat Dewinter eind zijn betoog de staatsveiligheid kon definiëren als "een staatsveiligheid in dienst van een regime dat zich kant tegen de Vlaamse onafhankelijkheid" en, in het verlengde daarvan, "tegen in de gaten te houden partijen zoals Vlaams Belang". Dat Dewinter die definitie in een ononderbroken zin mocht meegeven, was de kers op de taart van het wonderlijke interview met een Vlaams Belanger waarin de geïnterviewde meer mocht zeggen dan de interviewer. Als repliek op de definitie "staatsveiligheid" van Dewinter, repliceerde De Vadder met "dit is uw versie van de realiteit", allicht zonder te (willen/mogen) beseffen dat hij daarmee afbreuk deed aan de enige versie die hand in hand gaat met de enige realiteit.

Nieuw nieuws

Of dat "wonder" te maken had met het sinds een week nieuwe "VTM-nieuws" dat "meer politiek nieuws" bevat, is onduidelijk. Dat zou duidelijk worden, mocht blijken dat de "vernieuwing" in Vilvoorde zou zijn alle Vlaamse politieke partijen op gelijke voet te behandelen. Dat lijkt voor een zender die kijkers wil afpikken van een zender die dat nog nooit deed, de logica zelf. Los van de vraag of VTM-doelgroepen sowieso meer politieke info wensen, is het zeer twijfelachtig of die veel zal verschillen van wat de VRT daaronder verstaat. Verantwoordelijke is algemeen hoofdredacteur Kris Hoflack, de "kameraad" die, voor zijn transfer naar Vilvoorde, de VRT-nieuwsdienst heeft geleid. Hoe objectief Hoflack is, weet elke Vlaming onderhand!

Als Hoflack toetert "dat men bij de VTM het nieuws niet wil heruitvinden, maar wel duidelijke specifieke accenten gaat leggen", is de vrees gewettigd dat er weinig anders in de pijp zit dan een afgietsel van wat bij de VRT al jaer en dag als politieke berichtgeving geldt. De "camaraderie" zal nooit ver weg zijn. Het opvallend rode accent van het nieuwe VTM-nieuwsdecor is allicht richtinggevend voor het "strijdplan" waarmee het "VTM-nieuws" de VRT concurrentie wil aandoen. Nog meer van hetzelfde tappen uit het traditionele politieke vaatje, is veel waarschijnlijker dan het aanbreken van een nieuw vaatje waarin enige kracht van verandering schuilt. Echt nieuw als politieke berichtgeving zou zijn eindelijk eens wat anders aan de Vlaamse man en vrouw te brengen dan de niet uit te roeien boodschap dat "Vlaams denken" synoniem is van "verkeerd denken". Maar aan die boodschap hebben onze "Vlaamse" zenders blijkbaar geen boodschap.

Nog een vraag: wordt de kijker euforisch nu elke dag een sportanker en een weervrouw in de VTM-studio aanwezig is en er, nog meer dan voorheen, mensen ter plekke worden gestuurd om "live" te berichten over wat in de studio al in het lang en in het breed werd uitgesmeerd? Om niet te spreken over de toevallig aanwezige getuige, de betrokken politie- of brandweerman, of de lokale politicus, die nog eens komt afdrammen wat je al twee keer gehoord hebt.

BUIZENTEMMER

Echo's uit de Koepelzaal

Sterk aanbevolen

Vorige week pakten de kranten, in navolging van een dubbelinterview met Marc van Peel (CD&V, naar verluidt) en ex-schepen Robert Voorhamme (sp.a) in de 'De Morgen' allemaal uit met het (gedeeltelijk opgewarmde) nieuws dat minister-president Peeters zijn stempel heeft proberen te drukken op de meerderheid zoals die in Antwerpen op het einde van 2012 tot stand kwam.

Omdat Peeters het koste wat het kost wilde vermijden dat de discussie over het Oosterweel-tracé opnieuw zou losbarsten, moesten de groenen buiten de bestuurscoalitie gehouden worden.

En omdat de Antwerpse socialisten hen voor geen geld wilden lossen, hebben ze zich in hun eigen voet geschoten en zitten ze nu zwaar verongelikt te kniezen in de oppositie. Tot grote opluchting van velen! Of De Wever na de verkiezingen van 2014 zo gemakkelijk in de coulissen zal kunnen gereden worden, is een heel andere vraag.

Waar? Daar!

We hebben nooit een hoog petje opgehad van Roland Duchâtelet, al zegt de man soms wel rake dingen. Zo stelde hij (op 'Actua TV') dat Vlaanderen een geldverslindende machine (28 miljard euro per jaar) is en dat 'ze (zichzelf) daar maar ongelukkig veel zitten bezig te houden'.

De Vlaamse regering reageerde prompt en antwoordde behoorlijk ad rem: 'Als Duchâtelet zich afvraagt waar het geld van de Vlaamse begroting naartoe gaat, dan is bij deze het antwoord deels gegeven. Voor steun aan bedrijven zoals Melexis. Melexis – een bedrijf van Duchâtelet dat (uiteraard in het Engels) 'electronic components for industrial automation' maakt – kreeg de afgelopen jaren een klein half miljoen opleidings- en investeringssteun voor een nieuwe productielijn in Leper.

Het IWT (Agentschap voor Innovatie door Wetenschap en Technologie, van de Vlaamse overheid) gaf in totaal 2,6 miljoen euro voor elf projecten over de afgelopen vijf jaar.

En Melexis kreeg eind 2009 ook nog eens een (Vlaamse) overheidswaarborg van 1,5 miljoen voor investeringskredieten. Tevreden, meneer Duchâtelet?

Eigen zever eerst

Het is sterker dan hemzelf, hij kan het gewoon niet laten, het is haast op het ziekelijke af: de wallofilie van Jan Peumans. Het is een vreemd verschijnsel in Vlaanderen en bij de Vlamingen, zo vreemd zelfs dat wij er een nieuw woord voor moesten uitvinden!

In 'Knack' bombardeerde hij vorige week zichzelf tot 'ambassadeur van Wallonië in onze partij', zwaaide hij het wierookvat naar Rudy Demotte ('voor wie ik ontzettend veel respect heb') en beleed beaat zijn geloof in het fameuze Marshallplan. Daarmee het was nog niet gedaan! In één moeite door orakelde Jan-neman ook nog even dat het voorstellen van Wallonië als een corrupte PS-burcht, een bodemloze put, gewoon clichés zijn en dat de Vlaams-nationalistische achterban nu maar eens moet ophouden met het 'Walen bashen'. Voor wie niet mee is met het modieuze taalgebruik van het voorzitsel: dat betekent hen voortdurend sarren en op de nek zitten.

Waarschuwing rapport

Toen Stefaan de Clerck, ook verongelikt maar met meer reden en in Kortrijk, nog minister van Justitie was, meldde hij per omzendbrief dat de staatsveiligheid – waarom kwam er eerst 'vuiligheid' uit mijn pc? – verplicht was hem op de hoogte te brengen als de naam van een actief – zijn er andere? – federaal parlementslid in een dossier opduikt.

De maatregel was bedoeld om de dames en heren fluweelzitters te beschermen tegen willekeur, maar geldt dus niet voor de Vlaamse parlementsleden. Joris van Hauthem (VB) wil dat daar verandering in komt en vroeg aan parlementsvoorzitter Peumans om de zaak aan te kaarten bij minister Turtelboom. Benieuwd of daar gevolg aan zal worden gegeven en wat er eventueel uit de bus zal komen.

FILM

Bedrog als levensmotto

Arbitrage

Richard Gere is nooit mijn favoriete acteur geweest. Eerlijk gezegd, het woord "acteur" is in zijn verband nooit bij mij opgekomen. De filmscènes waarin hij emoties, psychologische verwarring, wanhoop of welk gevoel dan ook moest vertolken, zijn gewoonweg pijnlijk om naar te kijken. En toch heeft hij een aantal memorabele films en "vertolkingen" op zijn naam staan.

Sta mij toe daar even op in te gaan. Film werkt niet noodzakelijk op dezelfde manier met acteurprestaties als bijvoorbeeld toneel. Theater is extrovert, film is introvert. Filmacteurs moeten het niet hebben van weidse gebaren of declamatorische hoogstandjes, wel van persoonlijkheid, charisma en suggestie.

John Wayne is een klassiek voorbeeld. Als "acteur" had hij waarschijnlijk nog minder in huis dan Gere, maar als filmpersoonlijkheid een monument die in de juiste films, als het ware moeiteloos de diepste zielsroerselen kon suggereren, van "Stagecoach" tot "The Shootist". Richard Gere behoort tot dezelfde categorie. Geef hem films als "American Gigolo" of "Internal Affairs" en hij schittert als een man die schijnbaar onbewogen doorheen emotionele crisissen stapt en toch de wanhoop die er achter steekt, weet duidelijk te maken.

Hij is dan ook ideaal als Robert Miller in "Arbitrage", een succesvolle, charmante en gerespecteerde Wall Street financier die met miljarden goochelt. Achter de façade schuilt echter een financieel monster die met het geld van zijn steenrijke cliënten een piramide van bedrog heeft opgebouwd die op het punt staat om als een kaartenhuisje in mekaar te zakken. En dan blijkt dat Miller letterlijk alles over heeft, tot en met zijn eigen familie, om een schandaal te voorkomen.

"Arbitrage" vertelt een klassiek verhaal van hoogmoed en val en debuterend scenarist/regisseur Nicholas Jarecki doet geen enkele moeite om origineel uit de hoek te komen. Integendeel, zijn film sluit perfect aan bij de vele films die een dergelijk thema behandelden.

Maar de intrige is zo ingenieus gestructureerd, de scènes en dialogen zo goed geschreven, de acteurs zo schitterend – niet alleen Gere maar ook Susan Sarandon als Millers vrouw, Brit Marling als hun dochter, Laetitia Casta als Millers maîtresse en Tim Roth als de politieman die zich als een bulldog vastbijt in de affaire – en de regie zo efficiënt dat je vanaf het begin meegesleurd wordt in een lawine van gebeurtenissen en conflicten.

Nog een pluspunt is dat Jarecki nooit het morele aspect uit het oog verliest.

"Arbitrage" is een regelrechte aanklacht tegen praktijken die schering en inslag waren in de financiële wereld, miljoenen mensen van hun spaarcenten beroofden en al eens het hoofd kostte van een individu dat het te gortig maakte – Miller is duidelijk geïnspireerd op Bernie Madoff, als die naam u nog iets zegt – maar waarvan het merendeel van de intussen schatrijke uitvoerders nooit werden vervolgd en bovendien ook nu nog actief zijn.

Een film om bij na te denken.

K.T.

Kinderen zijn de slachtoffers

Lore

Een Australische cineaste die een film maakt over nazi-Duitsland, of wat er van overschoot, je zit er niet direct op te wachten. En toch blijft "Lore" lang nazinderen.

Lore (gevoelvol vertolkt door Saskia Rosendahl) is de vijftienjarige dochter van een nazi gezin – vader is SS'er, moeder een getrouwe partijgenote, beiden hebben te maken met een concentratiekamp – die met haar twee broertjes, een zusje en een baby doorheen het ineengestorte Duits Rijk trekt, van Beieren naar de grootouders in Hamburg.

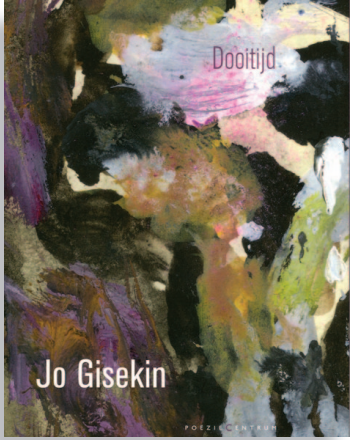
Die tocht krijgt in de film van Cate Shortland een dubbele betekenis. Lore is opgevoed met al de nazi propaganda en de heroiek die daarmee gepaard gaat en de confrontatie met de werkelijkheid zet heel haar wereld op zijn kop. Bovendien krijgt ze te maken met een geheimzinnige jonge man die haar helpt en wel eens een jood zou kunnen zijn (die ze dus moet haten), maar waar ze zich tot aangetrokken voelt.

De odyssee van Lore is een tocht vol hindernissen en gevaren doorheen een land in chaos en een bevolking die tot het besef komt dat het jarenlang werd geleid door een krankzinnig brein.

Tegelijk is het ook een tocht naar volwassenheid, de verwarrende vaststelling dat je een meisje bent met gevoelens die je niet onder woorden kan brengen. Het is een combinatie die door Shortland in pakkende beelden – poëtisch en agressief – wordt geënceneerd. Dat het gaat om onschuldige kinderen die alleen maar de gevolgen dragen van wat volwassenen hebben aangericht, maakt het allemaal des te schrijnender. En om "Lore" open te trekken naar de realiteit van nu: het doet je nadenken over de oorlogsbeelden en vooral over de gevolgen daarvan, die je elke dag op televisie ziet.

K.T.

Jo Gisekin: "Dooitijd"

Jo Gisekins dichtbundel "Dooitijd", die een gouache van Karel Dierickx bevat, is te verkrijgen in de boekhandel tegen de prijs van 17,50 euro. Uitgeverij Poëziecentrum vzw (Gent); ISBN 9789056552855

Vrouwelijke verbeelding in haar vijftiende dichtbundel

In de Nederlandse dichtkunst - daarmee bedoel ik die van Noord- én Zuid-Nederland ("Vlaanderen") - zijn er de jongste tijd weinig dichters en dichters die de fijnzinnige lyriek van Jo Gisekin (Leentje Vandemeulebroecke) evenaren.

Er komen mij slechts enkele namen voor de geest: Aleidis Dierick, één der grootsten van onze "moderne" poëzie, Ida Gerhardt, Judith Herzberg, Christina Guirlande en Katelijne van der Hallen, al is zij de jongste jaren wat minder actief.

Van dichters verwacht ik vrouwelijk geladen en gekleurde gedichten, die mannelijke poëzieliefhebbers ook in die zin bekoren. In onze hedendaagse literatuur zijn beklievende dichtbundels van mannelijke figuren niet zo talrijk, evenmin als sterke poëziebundels van vrouwen.

Beeldspraak en muzikaliteit zijn onmisbare voorwaarden voor een goed, sterk en mooi gedicht. Over

die troeven beschikt Jo Gisekin! Meest van al is haar beeldspraak rijk en ontroerend mooi. Dat overheersend beeldend vermogen blijkt, eens te meer, uit haar eind 2012 bij de Gentse Poëziecentrum verschenen - vijftiende - dichtbundel met de vrouwelijke titel "Dooitijd".

De titel kunnen we zien als een vrouwelijke verbeelding van het dooien, als zinnebeeld van zachtheid tegenover het hard-"mannelijke" van vriezen/vorst.

Titels van de cycli verwijzen dadelijk naar haar voorliefdes: "Fine Fleur" (bloemen); "Textuur" (de gewaarwording van stoffen op de huid); "Atelier" (schilderkunst); "Partituur" (muziek).

Van de band tussen "Partituur" en muziek getuigt het feit dat belangrijke, hedendaagse Vlaamse toondichters een aantal gedichten van haar hebben getoonzet: Ernest van der Eycken, Wilfried Westerlinck en Vic Nees.

Ik haal enkele verzen aan uit "Emilia aan de piano", één van Gisekins "Partituur"-gedichten: "Gewichtloos stijgt haar adem op. Een zucht/ verdampt in het ontroerd salon.

Ze zoekt/ de maat weer op iel met/ schouder-

klopjes aangedreven wordt.// Zo wordt zij weer zichzelf. "Für Elise"/ ontraadseld tot in de laatste noot.// Ze buigt en breekt bijna// galant in twee."

Uit de cyclus "Atelier" citeer ik haar zeer evocatieve verzen uit het gedicht "Winter", geïnspireerd door het gelijknamige schilderij van Albert Saverys: "Alleen de hunker na al dat kille oponthoud blijft/ onbeschreven. Als geuren van een ouderwets boeket./ Altijd weer wachten op groen dat gekalkte muren smukt./ Op brem in bloei. Op gele gentiaan aan de waterkant.// Het eigen hart op vinkenslag." Een schitterende evocatie van ons verlangen naar de lente!

Terecht werd Jo Gisekin bij haar veertigjarige dichterschap bedacht met de essaybundel "Zo denk ik, wordt liefde weer nieuw" (2008), waarin dertig critici en dichters uit Zuid- en Noord-Nederland reageerden op één gedicht van haar.

Poëzie van haar werd opgenomen in bloemlezingen van Anton van Wilderode, Marnix Gijsen & Karel Jonckheere, Christine D'haen, Gaston Durnez, Jozef Deleu, Peter Theuninck, Johan van Cauwenberge, Philip Hoorne en anderen.

BREDERODE

JM van LDD

Natuurlijk gaat het over Jean-Marie Dedecker van onder meer Lijst Dedecker. Die merkwaardige kandidaat-toppoliticus begint het verhaal over zijn leven met een schuldbekentenis: "Ach, ik was beter bij mijn zaken gebleven. Achteraf beschouwd is in de politiek gaan de grootste fout in mijn leven geweest. Politiek is een wereld van lafheid, van leugens, van valsheid. Het is mijn wereld niet." (bladzijde 54)

Een al te kritisch lezer is geneigd even te grimlachen en die te late toegeving als een politiek geïnspireerde captatio benevolentiae naast zich neer te leggen. De politieke loopbaan van de auteur van deze zoveelste politieke biografie had inderdaad helemaal anders kunnen lopen. De top in de judowereld heeft hij gehaald, maar toen deed "men" hem struikelen. De top in de politiek had zonder twijfel gekund, maar ook daar zorgden "anderen" ervoor dat het nooit zover is gekomen.

De meer dan welwillende lezer die tot het eind van het boek volhoudt, zal zijn oorspronkelijk cynisme tegenover JMD proberen te verdoezelen tot hij de slotzinnen onder ogen krijgt: "Ik heb succes leren relativeren. Het heeft een eigenaardige zelfbeperking. Je klampt je immers vast aan de reacties van andere mensen. Ik kan nu zonder applaus. Ik verlang ernaar om zonder publiek te kunnen, om, hier in mijn polderhuisje aan de waterkant op een boogschut van de zee dronken te worden van een glas water, met als achtergrond het gestoei van mijn kleinkinderen. Geluk is bevrijd zelf van zelfmedelijden. Ik ben een gelukkig mens." (bladzijde 260) Een toch wel merkwaardige laatste zin, die we in geen enkel ander Vlaams of Belgisch politiek verhaal ooit te lezen kregen.

Het levensverhaal van JMD van onder meer LDD zal maar weinigen helemaal onberoerd laten.

Knokken

Dedecker is een kind van de zee: "Ik wil hier nooit meer weg. Parijs of New York zijn schitterende steden, maar ik zou er niet kunnen wonen, ik zou de Noordzee missen." (bladzijde 15) JM was de zoveelste op rij in de goed gevulde reeks Dedeckers. Mensen die leefden om te overleven, ergens in een gehucht van Middelkerke. Inderdaad, de zeegemeente waar Jean-Marie Dedecker is teruggekeerd, om er toch weer aan politiek te doen.

Van kindsbeen af leerde Dedecker dat hij zou moeten knokken om te overleven. Hij ondervond al snel dat Vlamingen zelfs aan de kust moesten wijken als Walen tijdens het zomerseizoen naar zee afzakten en daar in hun plaats wilden logeren in een plaatse-lijk vakantiehuis. Dat knokken bracht hem al heel jong in de judosport, niet meteen een teamsport maar een sport voor individuen, waar hij een ronduit historische carrière zou opbouwen, door vooral anderen te leren hoe zij op de judomat de grootste successen konden halen. De lijst van vooral Vlaamse judokampioenen die zich aan zijn ijzere discipline hebben onderworpen en samen zo'n 140 internationale medailles hebben verzameld, is indrukwekkend. Ook niet-kenners weten vandaag nog wie Robert van de Walle, Ingrid Berghmans, Van Barneveld en Heidi Rakels waren. Eén voor één komen ze uitgebreid in het boek voorbij, met hun kleine kantjes, maar vooral met hun individuele inzet en hun zo goed als absoluut geloof in coach Dedecker. Een indrukwekkend menselijk verhaal, met veel warme sympathie verteld door de man die hen aan de absolute top heeft gebracht, die hij als individueel judofanaat zelf nooit wist te behalen. In het Belgische judowereldje waren "de Walen" zijn feitelijke tegenspelers: "De manier waarop ik aanvankelijk door de francophone judofederatie werd

Politieker

Dedecker gaf zijn tegenstrevers zelf het mes om hem in de rug te steken. Terwijl hij nog bondscoach was, wilde hij actief aan politiek gaan doen. En dan nog bij de toenmalige VLD, de politieke tegenspeler van BACOB, de bank van het ACW en de christelijke zuil, hoofdsponsor van het Belgische judowereldje. "Toen zijn ze spijkers op laag water beginnen te zoeken om mij eruit te kegelen." (bladzijde 130) De man die nog altijd "alle" geschriften van Che Guevara bij de hand heeft, die zei dat hij aan de kust én in de judowereld flamingant werd, die in de judowereld naar eigen zeggen een "keizer" werd en daarom weg moest, zou het in de politiek proberen. Politiek waarmee hij tot dan geen enkele rechtstreeks ervaring had. Het werd een misrekening, een lange reeks van vaak pijnlijke incidenten. De succesrijke judocoach kreeg de anderen niet op de mat wanneer en waar hij vond dat het moest. Hij werd ook in de politiek "een federatie in de federatie". Met als resultaat: bladzijden lang vuile was uit de interne VLD-keuken. Net zoals de judomaffia wist de VLD hem te liquideren. "Men kon het niet verdragen." Hij had het allemaal al eens meegemaakt. Hij had het moeten weten. Toch blijft hij het tot vandaag volhouden met LDD. Helemaal alleen aan het hoofd van de partij die zijn naam draagt... Het blijft "één tegen allen"!

Spijtige maar onvermijdelijke gevolgtrekking uit de lectuur van dat boeiende en pijnlijke Vlaamse verhaal, is dat het voor niemand winst heeft opgeleverd, integendeel. Het valt niet te loochenen: de mens Dedecker is en blijft een boeiend persoon. Zo zijn er maar weinig.

MARC PLATEL

Jean-Marie Dedecker, "Een tegen allen - Memoires", 260 blz., 2012 uitg. Borgerhoff & Lambergts, ISBN 978908931188

behandeld was gewoonweg vernederend. Door die vernedering ben ik ook een stuk flaminganter geworden." (bladzijde 112) Ze hebben het jaren geprobeerd, maar die "Walen" konden het Dedecker-zonlicht op de judomat niet loochenen. Tot hij er na 34 jaar judo en 20 jaar bondscoach toch toe kwam "noodgedwongen" te stoppen. "We zijn intussen twaalf jaar verder en er is bij het BOIC en de judofederatie niets veranderd. Het is nog steeds een grote bende amateurs. Ik trachtte dat amateurisme te overstijgen, haalde resultaten, maar door resultaten te halen was mijn macht te groot geworden. Ik oversteeg de federatie en was een federatie in de federatie geworden. Men kon het niet verdragen." (bladzijde 131)

En toch schijnt de zon

Yan Gout, "En toch schijnt de zon", uitgegeven bij Clavis, 168 blz., 19,95 euro, ISBN 9789044818062

In 2013 een jeugdboek uitgeven over de repressie. Ik had niet gedacht dat ooit te mogen meemaken. Maar Yan Gout doet het. Yan Gout is het pseudoniem van Herman de Meulenaere. De man schreef al 25 boeken bij elkaar. Een deel daarvan zijn naslagwerken voor volwassenen en toeristische boeken, een deel jeugdboeken onder het pseudoniem Yan Gout.

Hoofdpersonage in "En toch schijnt de zon" is Dolf, een jongetje dat in het vijfde leerjaar zit. Hij is de oudste van drie broers. Door zijn ogen voltrekt zich de omwenteling aan het einde van de oorlog. Het verhaal klinkt heel bekend. Dolf's vader is een Vlaamsgezinde katholieke onderwijzer. Bij de bevrijding vertrekt hij plots. Dolf snapt het allemaal niet zo goed. Waarom is vader weg? Waarheen? Dan valt de weerstand binnen en slaat het huis kort en klein. Voor de ogen van de kinderen wordt de moeder bedreigd, maar vader is weg. Later blijkt hij opgesloten te zitten, eerst in een kamp, later in de gevangenis. Het gezin van de onderwijzer vlucht weg uit het dorp, naar de stad. Het beleefd harde tijden. In die omstandigheden groeit Dolf op. Tijdens die zomer wordt het kind een jongen.

Het boek brengt het hele verhaal voor kinderen vanaf 12 jaar. Meer dan de gebeurtenissen is de sfeerschepping beklemmend. Dolf mag zo weinig mogelijk weten. De omgeving is voor zijn moeder vijandig geworden, en je mag niemand vertrouwen.

Daarnaast is het wegvallen van vader het wegvallen van een inkomen. Het gezin moet zien te overleven. Het verhuizen naar de stad is voor het dorpsgezin een hele omwenteling. Daarbij komt die onzekerheid. Komt vader ooit nog vrij? Toch is het niet allemaal kommer en kwel. Moeder wordt ook geholpen, door een onderwijzer, door familie. Dolf mag in de grote vakantie naar de boerderij van een oom en tante. Langzaam begint het Dolf te dagen wat er met zijn vader is gebeurd. En dan komt de innerlijke tweestrijd bij de jongen: is mijn lieve vader een 'verrader'? Een worsteling met zichzelf en met zijn omgeving, op zoek naar dé waarheid.

Een jeugdboek over de repressie, van binnen-uit. Het verhaal spreekt zich niet uit over goed of slecht. Het beent de discussie over de repressie niet inhoudelijk uit, maar het verhaalt wat en

hoe het voor een jongetje van een jaar of 11 kan geweest zijn. Zo geeft het ook te denken.

Yan Gout weet hoe een verhaal te schrijven. De inhoud is doorleefd, dat voel je, maar de stijl lijdt er niet onder. Hij vertelt het op een moderne manier. Zowel Dolf als de lezers krijgen met mondjesmaat informatie, net genoeg om het verhaal gaande te houden. En we verdenken de auteur ervan er een paar bodempjes in te hebben gelegd voor de volwassen lezers. Lagen genoeg in het boek.

Op het einde krijgt Dolf van zijn vader een boekje. Hij hoopt dat de hele uitleg erin staat, het hoe en waarom. Maar dat is niet zo. Gout speelt een beetje met het idee dat dat boekje het boek is dat je aan het lezen bent, omdat beide dezelfde titel hebben.

Ik heb ervan genoten, van de stijl en de sfeerschepping, ook al is die soms somber. Op het einde had ik spijt dat het boek al uit was en vroeg ik me af hoe het de jongen zou vergaan zijn.

Een goed teken. Aan te raden lectuur voor kinderen vanaf 12 jaar en wie jong van hart genoeg is om zonder gene jeugdboeken te lezen. (U mag me bij die categorie rekenen!) PFS

Podium

Fenomeen voor kinderen en tieners

Er is in kinder- en tienerland al enige tijd een nieuw fenomeen opgestaan, luisterend naar de naam Bandits. Vier jonge jongens, Tim, Toon, Jasper en Thomas, leerden elkaar kennen tijdens de avontuurlijke deelname aan Junior Eurosong en op de Gizon-muziekschool. Ze hebben kort daarna hun eerste muzikale stappen gezet, met hun 'Gizon-band'. Alle vier zijn ze afkomstig uit de regio Mechelen-Lier.

Na enige tijd werd het allemaal wat ernstiger en professioneler, en hebben de jongens de naam van hun groep gewijzigd in "Bandits". Intussen heeft de groep een allereerste cd uit, onder de titel "Bandits", op het grote platenlabel Universal Music, iets waar vele volwassen artiesten enkel maar van durven dromen.

Bandits is niet zomaar het eerste het beste groepje van enkele jongeren die proberen te zingen. Bandits is een groep van vier echte muzikanten, die alles wat ze doen volledig live spelen en waar geen effecten en technische ingrepen aan te pas moeten komen. Het is een fenomenaal avontuur aan het worden waarin gesponsorde instrumenten een hoofdrol spelen en waarin een professionele maar zeer bescheiden entourage rotsvast gelooft. En toch blijven ze met beide voeten op de grond staan.

Jasper zingt en speelt gitaar, en doet dat met enorm veel lef en potentieel. Hij is een begenadigd zanger en hij weet nu al perfect hoe hij zijn gillende voornamelijk meisjespubliek moet bespelen, maar blijft altijd glimlachen. Tim, de jongste, speelt ook gitaar en zingt. Zonder enige schroom, alsof hij nooit iets anders heeft gedaan. Thomas is zonder enige twijfel de hartenbreker van de groep. Hij speelt de basgitaar alsof die bij zijn geboorte aan zijn hand vastzat. Hij zingt het minste mee, maar dat deert niet. Toon, de drummer, drijft op een ongebreidelde enthousiasme en zingt stevast mee vanachter zijn grote drumstel.

Het grote kinder- en tienerpubliek leerde deze groep kennen enkele jaren geleden tijdens de televisiewedstrijd 'Zo is er maar één - de cup'. Bandits speelden toen hun versie van een lied van The Scene, 'Iedereen is van de wereld', een lied dat nu nog stevast op hun repertoire staat en dat ondertussen door alle jongeren in de zaal meegezongen wordt. En zeggen dat dit lied bijna dertig jaar oud is en dateert uit een heel andere generatie.

Nu is er dus hun allereerste cd, volledig Nederlandstalig, met twaalf liedjes volledig zelf gespeeld. De teksten zijn lang niet allemaal van hen, maar ze kregen hiervoor de hulp van grote namen als Kris Wauters, Jean Bosco Safari en Udo Mechels.

De thema's van de liedjes zijn geschreven op de realiteit van de dingen waarmee jongeren bezig zijn: de eerste relatie, problemen met jongens en meisjes, de bezetenheid van hun muzikale hobby, de rock-'n-roll van hun jonge leven. Geen grote maatschappij-politieke teksten, maar dat hoeft niet en dat wordt zeker niet verwacht. Ook geen 'hou van jou, je ogen zijn blauw'-teksten, en dat belooft alleen maar voor later, als de bandleden ouder en volwassener worden.

Op dit moment is er in Vlaanderen geen groep zoals Bandits, met vier jongens die hechte vrienden zijn en muzikaal nu al veel rijper dan al hun leeftijdsgenoten. We mogen uiteraard hopen dat hun keuze voor het Nederlands als muziektaal behouden blijft, en dat ze verder groeien in hun kunde om eigen zinvolle teksten te schrijven.

Dan zal langzaam maar zeker misschien een plaats weggelegd zijn in het grote Nederlandstalige muziekcircuit, ter opvolging van De Mens en Meuris.

OCTAAF VEREN

Rockxhuis Antwerpen

Het Gulden Cabinet

Enkele jaren geleden pronkte het Rubenshuis met een aantal "kunstkamers", de drukke, soms wat rommelig ogende schilderijen die de gehele kunstcollectie van een welbepaalde aristocraat in beeld brengen. Dat zeventiende-eeuwse genre vergemakkelijkte niet alleen het inventariseren van wat rijke burgers destijds allemaal aan kunstvoorwerpen hadden vergaard, het diende vooral hun voornaamheid te onderstrepen. Van de collectie van de Antwerpse oud-burgemeester en kunstminnaar Nicolaas Rockox is zo een samenvattend werk bewaard gebleven. Het bewuste doek, van de hand van Frans Francken II (1581-1642), bevindt zich helaas in München.

Kunst- en cultuurliefhebbers weten dat het voormalige herenhuis van Rockox al jaar en dag dienst doet als museum voor klassieke kunst. Het KMSK Antwerpen, dat nog steeds gerenoveerd wordt, heeft sinds begin februari een aantal werken van oude meesters in de stemmige vertrekken van het Rockoxhuis ondergebracht. Dit "Gulden Cabinet" werd zorgvuldig per tijdvak (van de late middeleeuwen tot en met de barok) opgedeeld en als dusdanig in meerdere salons of "saletten" gepresenteerd.

Men creëerde als het ware voor elke stijlperiode enkele driedimensionale kunstkamers, waarin de bezoeker gaandeweg de burgerlijke smaak van weleer leert kennen en waarden. Een speciale hulde liet men toekomen aan Florent Joseph ridder van Ertborn (1784-1840). Die hoogwaardigheidsbekleder schonk in het jaar van zijn dood aan het Koninklijk Museum 141 hoofdzakelijk laatmiddeleeuwse kunstwerken, waarvan enkele topstukken in deze expo werden opgenomen.

Naast schilderwerk van onder meer vooraanstaande Vlaamse primitieven, zestiende-eeuwse landschaps- en taferelenschilders en de Antwerpse grote drie uit de barokperiode, werd het geheel verfraaid met beeldhouwwerken en eeuwenoude luxeartikelen. De meest in het oog springende artefacten zijn de zogenaamde kunstkabinetten, stijlvol geornamenteerde kastjes, waarin de patriciër ooit zijn waardevolste kleinoden bewaarde.

Het "Gulden Cabinet" blijft tot eind 2016 in het Rockoxhuis, Keizerstraat 12, Antwerpen. U bent welkom van dinsdag tot zondag van 10 tot 17 uur, mits betaling van 6 euro.

TOM

Eeuwfeest Gentse Wereldexpo

Op 6 april zal het precies honderd jaar geleden zijn dat de wereldtentoonstelling te Gent haar poorten opende. In het toen nog onbebouwde gebied, dat nu de drukke stadswijk rond het Citadelpark herbergt, verrees in 1913 een uitgestrekt werelddorp van 130 hectaren. Het park zelf werd geheel in dat complex geïntegreerd.

De ruime boulevards, met hun rijkelijk versierde fontein en plantsoenen en de vele exotische paviljoenen, dienden de flanerende massa naar paradijselijke hoogten te leiden.

Volksopvoeding en vertier gingen hand in hand. Wie genoeg had van het plechtstigtige gedoe in de paviljoenen, kon onder meer terecht in het Feestpaleis, voor een concert of een bokswedstrijd. Absoluut hoogtepunt van het spektakelgedeelte moet de grote vliegshow van Adolphe Pégoud geweest zijn. Hij mocht te Gent voor maar liefst honderdduizend kijklustigen loopings uitvoeren.

Niet iedereen was met het internationale evenement opgezet. Kardinaal Mercier raadde zijn schapen af de "Rue de Caïro" te bezoeken, omdat daar te veel wulps schoon werd getoond.

Een nog hardere kaakslag voor de kardinaal was allicht het dorp "Oud Vlaanderen", waar het vroegere Vlaamse leven met oude gebouwen werd geëvoceerd.

Ofschoon er vandaag bijna niets over is van

wat destijds 10 miljoen expogangers hebben mogen aanschouwen, wil de stad Gent haar wereldvoor dit jaar waardig herdenken. De grote musea, zoals het STAM en het SMAK, zijn hun uitgebreide bijdrage nog aan het voorbereiden.

In Zwijnaarde daarentegen, net bezuiden de voormalige terreinen van de wereldexpo, hebben enkele vrijwilligers de spits van het jubileumjaar afgebeten met een kleinschalige, doch zeer verhelderende tentoonstelling. Uit het Liberale Archief, de Universiteitsbibliotheek en enkele private verzamelingen kozen ze een honderdtal postkaarten en documenten die een duidelijk beeld geven van de negentiende officiële wereldexpo.

Ook moderne media ontbreken niet. De bezoeker wordt vergast op een digitale wandeling door de expo van 1913. Er wacht hem tevens een presentatie die Joost Vandommele voor het René de Clercqgenootschap heeft gemaakt, waarin de klemtoon ligt op de sociale en Vlaamse bewegingen tijdens de Gentse wereldtentoonstelling.

De tentoonstelling "Gentse Wereldexpo 1913" is een gedegen inleiding op de evenementen die er zitten aan te komen. De expo is tot 20 april dagelijks gratis te bezoeken, tussen 10 en 19 uur, in het woonzorgcentrum Zonnebloem (Hutsepotstraat 29, Zwijnaarde).

TOM

Philip Aguirre in Mu.ZEE

Klassieke kunst met actuele boodschap

Philip Aguirre y Otegui (°1961), een Antwerpse kunstenaar van Baskische afkomst, is vooral een reizend kunstenaar met een grote voorliefde voor Zuid-Amerika en Afrika.

In de lente trekt hij weer naar Kameroen, voor de realisatie van een project met sculptuurwerk aan een bron en een wasplaats, in één van de armste wijken van Douala.

Hij koppelt zijn kunst aan utilitaire functies. De kunstenaar krijgt vaak dergelijke opdrachten in het kader van nieuwe urbanistische projecten in Afrikaanse steden. In zijn artistieke creaties integreert hij graag de noties arbeid en gemeenschap.

Aguirre tekent, ontwerpt, boetseert en beeldhouwt met een uitgesproken geëngageerd karakter. Hij kiest consequent voor klassieke technieken en traditionele materialen. Hij werkt in zijn atelier, maar zijn blik is permanent op de wereld gericht, begaan met de problemen armoede, oorlog en geweld.

Macht en onmacht, mensen in miserie en op de vlucht grijpen de kunstenaar permanent aan. Hoewel zijn boodschap krachtig is, behoudt hij toch een zekere sereniteit en in een aantal werken zelfs een poëtische charme.

De tentoonstelling is opgebouwd rond projecten, trajecten en vooral een boeiende selectie van sculpturen, tekeningen en collages, vruchten van een rijp kunstenaar. In zijn atelier verwerkt hij zijn talrijke confrontaties

met andere culturen. Een waterdraagster houdt twee jerrycans in de hand en één op het hoofd. Een vrouw draagt haar matras mee op de rug. Een man trekt de straat op met de foto van een vermiste verwante.

De klassieke beelden in klei, terracotta of brons kunnen evengoed in een Afrikaanse of een westerse context geplaatst worden. Aguirre heeft blijkbaar tijd nodig om in zijn beelden de gewenste boodschap of aanklacht te leggen.

De sculpturen zijn duidelijk overwogen en klassiek uitgewerkt. In de uitbeelding van een waterdrager of een vrouw met kalebas, legt Aguirre de zuivere vorm van een Grieks of een Etruskisch beeld.

Zijn beelden staan vrijwel altijd fier rechtop, onder andere vrouwenbeelden uit hout van boten in Senegal gesculpteerd. Wat verder roept een man de menigte toe. Een dictator laat hij van zijn sokkel vallen. In de verrijnde kleinere beeldjes mag een vrouw ook eens neerliggen.

Sinds enkele jaren werkt Aguirre aan een soort atlas van zijn oeuvre. Hij maakt houtsneden en verspreidt ze als "Edition Populaire". De werkjes in oplage verwijzen naar beelden, schetsen, tekeningen en zijn vele reizen.

Philip Aguirre y Otegui, Mu.ZEE te Oostende, tot 20 mei.

FDC

Van onze hofdichter

Burger, het gaat goed!

De burger wordt verteld hoe goed hij wordt bestuurd vandaag door Elío en door zijn uitgelezen bollebozen. Hou toch eens op, wordt hem de les gespeld, met dat geklaag en dank 't bewind voor zijn gebakken lucht en lege dozen.

De burger wordt verteld hoe goed het gaat in deze staat, terwijl hem wordt verzwegen wat hij reeds heeft ingeleverd. Intussen wordt er boven 's burgers petje flink gezeverd, terwijl zijn welvaart meer en meer de dieperik in gaat.

Mijn trein heeft weer vertraging, bromt de burger met een zucht, terwijl zijn media proberen hem in slaap te wiegen en vorstenhuis en Wetstrategen op de kwelbuis liegen: "Vertrouwen, landgenoten, beterschap hangt in de lucht!"

De burger hoort ze liegen en vertrouwt Di Rupo niet. Zo vaak al zijn z'n zakken volgelogen in 't verleden en steeds maar verder is hij naar de dieperik gegleden. Hoe ver kan hij nog glijden eer hij uitglijdt op 't failliet?...

HECTOR VAN OEVELEN

VAN DER HALLEN-DAG
Lier
zaterdag 9 maart

14.30u: **samenkomst Kerkhof "Kloosterheide"**, rond het graf.
Aansluitend: **ontmoeting en boekentafel in Parochiehuis**, (Sint-Gummarusstraat 21 - Lier)

17.00u: **H. Mis in Sint-Pieterskapel**
18.30u: **Zangstond met studenten**
21.00u: **Bidstond in 'Eenzame Wacht'**

informatie
bertennest@skynet.be
tel.: 057/30.02.08

PORTRETTE
IN HET PROVINCIEHUIS?

Het was weer eens provincieraadslid Koen Ooms (VB) die de kat de bel aanbond. Hij diende een voorstel in 'om de beeltenissen van ons geliefd vorstenpaar te verwijderen uit de provinciale gebouwen'. Het voorstel werd natuurlijk gekelderd door de meerderheidspartijen. Pittig detail: de 'Vlaams-nationalisten van N-VA hadden zich onthouden bij de stemming'. Bij Annick Ponthier konden wij vernemen dat de N-VA van Bilzen bij een zelfde voorstel zelfs had tegengestemd. En dat terwijl in sommige Vlaamse gemeenten met een N-VA-bestuur de foto's ondertussen werden weggenomen. Quo vadis, N-VA-Limburg?

Brussel hoofdstad

Pallierterke,

Als Brusselse Vlaming begon ik met belangstelling het artikel ('t Pallierterke 30 januari) over het Hoofdstad-Manifest van het Vlaams Belang te lezen. Na akkoordbetuigingen met wat een "situatieschets" genoemd wordt, verwachtte ik een bespreking van het toekomstplan voor Brussel-Hoofdstad in een onafhankelijk Vlaanderen. IJdele verwachting!

Hier en daar uit het Manifest geplukte zinnen worden goed- noch afgekeurd. Geen woord over het voorgestelde toekomstige statuut van Brussel. Op geen enkel ogenblik wordt aangegeven dat Gerolf zich zou vergist hebben. Maar er wordt wel verwezen naar de uitspraak van CD&V-voorzitter Beke, "stop de staatshervorming", en naar het Franstalige front voor een Waals-Brusselse Federatie, om het manifest als irrealistisch af te wijzen.

Moet dat de Vlaams-nationale politiek zijn: wachten op het akkoord van de traditionele partijen en vooral geen voor de Franstalige onaanvaardbare eisen stellen? Dan zijn wij natuurlijk op voorhand verloren.

Wij mogen Brussel niet langer vanuit een francofone invalshoek benaderen: "Brussel is een Franstalige stad met een Nederlandstalige minderheid." De landkaart bewijst dat Brussel in Vlaanderen gelegen is en dus niet alleen historisch een Vlaamse stad was maar nog steeds een Vlaamse stad is, ongeacht de taal van de inwoners. In Antwerpen, Gent en andere steden wonen toch ook anderstaligen?

Bovendien getuigt het niet van Brussel-kennis te schrijven dat wij "... tot zolang, Brussel gewoon kwijt zijn". Wij zijn Brussel helemaal niet "kwijt". Slechts één belangrijk voorbeeld: dankzij de werking van de 22 afdelingen van het Davidsfonds in onze hoofdstad, onder meer, kent Brussel een bloeiend Vlaams cultuurleven. Alleen als Vlaanderen het toelaat, zullen wij Brussel verliezen.

STEVEN VAN HÆLST - BRUSSEL

Breuklijn

Pallierterke,

Bij het interessante artikel van Jan Neckers (13 februari, Vlaanderen tegen België, een debat onder historici) toch twee bedenkingen. De grote breuklijn die België deed barsten, werd veroorzaakt tussen 1944 en 1954 toen honderdduizenden werden vervolgd, mishandeld, opgesloten en jarenlang als misdadigers behandeld. Waarom?

Zoals die jonge boer uit Wiekevorst mij zei: "Ik wist niet waarom ze mij kwamen halen, halfdood sloegen en voor maanden in een cel in de Dossinkazerne smeten. Maar nu, achteraf, heb ik begrepen dat ik Vlaming ben." Die repressieretour is als een mijnvuur. Het smeult en het is niet te doven.

De Belgische staat ondertekende toen het eigen vonnis. En dan verwijst Jan Neckers naar de positie van de Joden in Duitsland in de jaren dertig. In die jaren bekleedden Joden overal vooraanstaande en invloedrijke plaatsen en was het Duitse volk een verpauperde, werkzoekende en beledigde massa zonder toekomst.

Na het verlies van de koloniën, het betalen van de eerste oorlogsschulden en het verplicht uittreden van elke Duitser uit elk openbaar ambt, trad in 1930 het beruchte Young-plan in werking: schuldenaflossing aan de geallieerden ten bedrage van 1.800 miljoen Duitse Mark per jaar. Van alle rechters en gerechtsdienaars waren 64 procent vreemdelingen, van alle theaterdirecteurs 50 procent, van de artsen 52 procent, vier van de vijf kranten waren in handen van niet-Duitsers, evenals de gehele filmindustrie en de muziekwereld...

Wat men daarover ook moge denken, een vergelijking met hedendaagse Belgische toestanden getuigt van onjuiste kennis over de toestanden in Europa in de jaren dertig.

ALEIDIS DIERICK - AALST

"Prins Laurent ging op wintersport"

De jongste koter van Albert van Laken wou graag nog eens

in de gazetten geraken.

Hij skiede zich in een ruk in 't hospitaal van Innsbruck en de pers kon weer wat koninklijk leesvoer uitbraken.

JAN VERMEIR - GRIMBERGEN

Procureur du Roi à Bruxelles

Pallierterke,

Op 25 januari heeft de Hoge Raad voor de Justitie Jean-Marc Meilleur voorgedragen voor de benoeming tot nieuwe procureur des Konings. Een benoeming die pas ingaat als de nieuwe taalkaders in het ontdubbelde gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde voor 90 procent ingevuld zijn, vermoedelijk in de loop van 2014. Die benoeming is tekenend voor de dramatisch slechte hervorming van het gerechtelijk arrondissement BHV. Voortaan moet de procureur des Konings van Brussel immers tot de Franse "taalrol" behoren. Vinden politici het geen teken aan de wand als de Raad van State in zijn advies gortdroog stelt dat de wetgever deze taalvereiste moet kunnen verantwoorden? Wat trouwens onmogelijk is, omdat de politieke koehandel waarvan deze regel het resultaat is, geen geldige rechtsgrond kan zijn.

Wie een Nederlandstalig diploma heeft, kan voortaan in Brussel geen procureur des Konings of arbeidsauditeur worden, wat zonder meer discriminatie is, zoals de Orde van Vlaamse Balies al heeft gesteld. Wie het voorneemt heeft in Brussel in de staande magistratuur carrière te maken, kan maar beter een Franstalig diploma verwerven, wat zonder meer de verfransing bevordert. Men heeft de bescherming van de Waalse minderheid op nationaal niveau lang gekoppeld aan de bescherming van de Nederlandse minderheid in Brussel. Nu de potentiële macht van de Nederlandse meerderheid in dit land met het federalisme en de gekwalificeerde meerderheden vakkundig werd uitgeschakeld, slaan de Walen en franskiljons erin de belangen van de Franstalige inwijkelingen in Vlaams-Brabant te koppelen aan de rechten van de Nederlandstalige autochtonen in Brussel. Onze politici kijken ernaar als een koe naar een trein.

NAMENS DE VOORZITTER EN HET DAGELIJKS BESTUUR VAN HET OVV, OVERLEGCENTRUM VLAAMSE VERENIGINGEN - BRUSSEL

BGouverneur

Pallierterke,

In het nummer van 6 februari 2013 wordt een regeltje gespenseerd aan de nieuwe gouverneur van Oost-Vlaanderen, de "goede Vlaming" Jan Briers jr. Als Vlaanderen ooit zelfstandig wordt - wij hopen nog steeds dat dit zo snel mogelijk mag gebeuren - dan zullen niet alle inwoners van ons Vlaanderen flaminganten zijn, en misschien al goed ook!

Persoonlijk ken ik heel veel "goede Vlamingen" die ik veel liever heb en meer apprecieer dan bepaalde flaminganten en die volgens mijn bescheiden oordeel voor dat Vlaanderen veel verdienstelijker zijn dan hogergenoemde bepaalde flaminganten! Wat te denken van die ene flamingant die die andere flamingant het licht van de zon niet gunt omdat hij van een andere politieke partij is? Geef mij dan maar goede Vlamingen.

SERVAAS DE VYLDER - KANEGEM

Absurde vakbonden

Pallierterke,

Angelique Vanderstraeten slaat spijkers met koppen in 't Pallierterke van 13 februari. Het grote verhaal kenden we al dankzij het werk van de vakbondscel van het VB. En ja, een liberale vakbond is een tegenspraak in termen. Maar dan gaat Angelique in de fout. Ook al houden ze er hier en daar een cvba op na, onze vakbonden zijn geen corporatistische organisaties! Het zijn vooral fors uit de kluiten gewassen kmo's. Hun leiders behoren de facto tot het patronaat, terwijl hun leden fungeren als een klantenbestand dat dienstig gemaakt wordt ten bate van de respectievelijke moederpartij. Voorts is in een land met een structureel hoge staatsschuld en dito inflatie een afschaffing van de automatische indexatie een aanslag op de koopkracht van de kleine Vlaming. Het zal wel zo zijn dat de Vlaming mondiger wordt, maar dat betekent niet er geen verbaal zwakkeren meer zijn, die het kind van de rekening zullen worden. Tel daarbij dat op de agenda van het sociaal overleg een bevrozing van de lonen staat en de cirkel is rond. Het is jammer dat Angelique goede analyses steevast verdringt in liberaal populisme. Wie dat wat in dit onzalige land economisch fout zit met dit soort maatregelen wil verhelpen, vergist zich schromelijk van schuldige! Het is en blijft het land zelf dat fout zit, niet zij die ervoor werken.

ERIK JAGERS - MOLENBEERSEL

Blikvanger

Pallierterke,

In uw recente uitgave schalt u de loftrumpet over de Financial Times (FT). Gegeven het Vlaamse medialandschap is het gras bij de burens altijd groener. Ik mag u troosten, dat is niet zo. De FT is de afgelopen twintig jaar sterk naar links opgeschoven, een trend die te maken had met New Labour en Tony Blair. De krant verliet het vrijemarktdenken en ging over op de Derde Weg. Dat werd het vertrekpunt voor een nieuwe journalistieke generatie.

In 2008 feliciteerde de FT de euro met zijn verjaardag: het bewijs dat de munt een 'rots van stabiliteit' was geworden. Daarop volgde een crisis die de FT (uiteraard) niet zag aankomen. Zoals u terecht schrijft, bepleitte de FT de Britse toetreding tot de ERM, het Europese wisselkoersstelsel, waar het in 1992 uittrad, mede dankzij heftig gespeculeerd van speculant George Soros, die tegenwoordig als opinielider (en filantroop) optreedt in de kolommen van die krant. De FT is het 'binnenhuisblad' van de Europese Commissie. Uit ervaring kan ik zeggen dat 'primeurtjes' als eerst bij de FT worden neergelegd. De FT krijgt alles op een gouden blaadje en is derhalve onkritisch en lui geworden. "I am from the FT", is voldoende. Europese mandarijnen lezen de FT en ze denken dat heel Europa die krant leest. Zelfbedrog. De Britse versie wijkt al sterk af van de 'Europese'. FT Deutschland, de Duitse versie, is failliet gegaan. De FT weegt alleen op de geest van de Brusselse EU-bubbel.

De FT steunt bij Britse verkiezingen altijd de mogelijke winnaar. In 1992 leek Labourleider Neil Kinnock te gaan winnen. De FT was dus voor die kletsmaajoor die in de peilingen voor stond. Kinnock juichte te vroeg. Hij verloor. In 2010 steunde de FT Cameron omdat die de winnaar leek te worden. De krant is gewoon opportunistisch. Het gaat om toegang tot de macht. In de Europese FT domineert het pleidooi voor de Europese federale strekking. Als fractie van Europese Conservatieven en Hervormers (ECR) werden wij in 2009 meteen afgeschilderd als 'gekken en halve garen': oddballs and eggheads! De ECR, waarvan de Britse conservatieven het leeuwendeel vormen en waartoe ik ook behoor als 'Hervormer', is nochtans de 'constructieve oppositie' in het Europees Parlement. Wij zijn geen Farage. Maar toegang tot de opiniebladzijden krijgen we niet. Dat is weggelegd voor figuren als Monti, Verhofstadt, Delors, De Grauwe en Trichet. De FT betreurt nog altijd dat het Verenigd Koninkrijk niet tot de eurozone toetrad en is neerbuigend voor de Little Englanders, de Engelse provincialen en boerenpummels die kennelijk te stom zijn om dat verheven inzicht van de heersende intellectuele elite te begrijpen. Herkent u dit beeld, vertaald naar Vlaamse verhoudingen? U weet toch wie in Vlaanderen de heersende elite is, en wie de boerenpummels? Wees dan voorzichtiger met loftuitingen voor groene zoden die u ziet maar die er niet zijn.

DERK JAN EPPINK - BRUSSEL

Carnaval in Aalst

Pallierterke,

Naar aanleiding van die "stunt" zou het interessant zijn te weten wie de deelnemers aan die stunt waren, en vooral wie er achter zat. Gaat het om de logemaffia binnen de Gentse Open Vld? Het gaat niet zomaar om een carnavalsstunt, wel om een doelbewuste provocatie, om alles wat Vlaams is gelijk te stellen met de naziterreur.

Het is het wapen van de linkse en de logemaffia's tegen al wat Vlaams is. Die maffia's voelen nattigheid en zien in de V-partijen een gevaar voor hun crimineel, corrupt en decadent systeem. Dit alles is geen toeval. Het kadert in een bewust gevoerde openlijke oorlog tegen al wat Vlaams is. Het antwoord van Schauliege is geen verrassing. Zij is immers schatplichtig aan haar ACW-zetbazen, die razend zijn op de N-VA, die de bedenkelijke praktijken van het ACW in het ARCO-Dexia-dossier aanklaagt. De regimepartijen tonen hun ware gelaat, en dat is nog maar een begin. Een kat in het nauw maakt rare sprongen.

GILBERT VAN ZEEBROECK - LEUVEN

Kom naar het Zangfeest

Pallierterke,

Na 51 jaar 'onbezoldigde loopbaan' in het ANZ liet ik mijn stoel open voor iemand anders. Heel vriendelijke mensen vroegen of zij me met iets konden plezier doen. Even vriendelijk bedankte ik hen.

Echter, ik realiseer me nu dat ik voorbarig geweest ben. Ik zou wel iets willen. Namelijk dat men massaal naar het Zangfeest komt op 3 maart. Ik denk dat men beseft dat de oorlog werd verklaard tegen het Vlaams-nationalisme, tegen al wie een Vlaamse staat wil verwezenlijken.

De repressie woedt weer volop. De Beke's en andere collabo's gaan alles uit de kast halen, samen met Le Palais en de Franstaligen, om ons met valse beschuldigingen, verwijten en leugens te bestoken en ons te stuiten in ons streven naar een Vlaamse staat. Maar zij maken geen kans. Zij maakten nooit een kans, want wij staan er nog altijd en wij zullen ons doel verwezenlijken.

Nooit zullen we versagen. Voor niets en niemand. Wij zijn immers taai. Dat kregen we van hen die ons zijn voorgedaan als erfenis mee, zij die ik de 'Gewijden' noem. Zingen we trouwens niet 'Het Vlaamse heir staat immer pal'? Zullen we aan hun haatcampagnes weerstaan? Zeker! Stamelen we nog aan de poort? Neen! Zullen zij ons klein krijgen? Neen. Laat ons op het Zangfeest deze vaste overtuiging zingend en eendrachtig belijden. Tot dan.

HUGO PORTIER, EREVOORZITTER ANZ - DEURNE

Financial Times**Verboden**

Pallierterke,

Akkoord, Blooten Koninck, met het schrappen van het woord kids (bijna steeds uitgesproken als kits). Voorts: autochtoon (als de Gentse socialisten a zeggen...), bon, enfin, soit, consequent, tous ensemble hey hey hey, play-offs, league, top, dan ook, dotaties, tsjeven, kameraden, fascist, cassatie, even wat anders, als het even kan, naar de toekomst toe, tot nog toe, overigens, natuurlijk, er de schouders onder zetten, niet bij de tijd, verjonging, oubollig, de maakbare mens, voor de mensen, dat is evident hè (Martens), en al wat uit de mond van Vrhfstdt rolt... Maar er spookt een dogma door mijn hoofd: "Het is verboden te verbieden!"

MARC MEUSEN - EKEREN

La Repubblica

Pallierterke,

Of het vermeende seksschandaal in het Vaticaan al dan niet waar is, zal de toekomst al dan niet uitwijzen. Het was de krant La Repubblica die de bal deed rollen. Het subtiële woordgebruik van de VRT is mij toch niet ontgaan. Martine Tanghe en haar collega's brachten het nieuws als volgt: "Volgens de toonaangevende Italiaanse krant La Repubblica..." Iedereen die Italië van ver of dichtbij volgt, weet dat La Repubblica een linkse krant is en daar is op zich niets mis mee. Waarom mogen de kijkers dat niet weten? VTM was objectiever en hield het bij het neutrale "Volgens de Italiaanse krant La Repubblica..." De VRT heeft er sinds lang zijn handelsmerk gemaakt al wat links is als "toonaangevend" en als hoofdstroom te bestempelen. Door het gebruik van het adjectief "toonaangevend" krijgt dat bericht een groter waarheidsgehalte dan het verdient.

DIRK DESCHAUMES - RONSE

Oradour

Onze medewerker Salan, schrijver van de Franse rubriek, is nog aan het bekomen van de talrijke reacties op zijn artikel over de moordpartij in Oradour-sur-Glane. Het waren allemaal boze reacties, en dan begrijpt u meteen dat Salan momenteel in een zwaar dipje zit.

Door de hoogste directie van dit weekblad werd dan ook beslist hem onmiddellijk op de trein te zetten, richting Oradour, om de zaak ter plekke uit te spitten. Kortom, beste lezers, jullie mogen over de gebeurtenissen in Oradour binnenkort een uitgebreid dossier verwachten.

KARL VAN CAMP, HOOFDREDACTEUR

Den Blooten Kooninck

Langer werken

We werden almaar ouder en toch bleven we steeds vroeger op pensioen gaan. Klopt natuurlijk niet, dat voelt iedere kleine teen. Niemand betwist in ernst de noodzaak van langer werken, of het zou een gehersenspoeld lid van een vakbond moeten zijn. Maar tegelijkertijd laat niemand de kans liggen nog snel naar één of ander ruststelsel te wippen wanneer dat zich aandient. Zo zijn wij.

Bij jongere mensen is het besef intussen wel helemaal doorgedrongen. Een vijftiendertiger vertelde vorige week op een feestje ervan uit te gaan tot zeventig, 'misschien wel langer', te zullen moeten werken. Het was nog vroeg, het feestje was niet echt op gang gekomen en de meeste drank zat nog onder de stop. Om maar te zeggen dat die uitspraak in alle ernst werd gedaan, en ze riep geen gegniffel op bij omstanders, hoogstens iemand die reageerde dat ouder dan zeventig wel wat overdreven is. Dat is het debat dat minveertigers nu voeren: langer dan zeventig, of niet.

Allemaal de schuld van die actieve senioren waarop de reclame zich zo graag richt. Die gaan meermaals per jaar op reis, nemen abonnementen op de fitness en doen vrijwilligerswerk allerhande. Noem het maar. Verbaast het dan dat de omgeving zich de vraag stelt of die mensen ook niet uitstekend gewoon beroepsactief kunnen blijven? Je kan niet opscheppen dat je onuitsprekbare bergtoppen hebt bedwongen en tegelijkertijd beweren dat je niet meer tot productieve arbeid in staat bent.

Dus zet de overheid er een beetje druk achter, weliswaar op z'n overheids. Zo ontdekte een vriend-ondernemer. Dat achtervoegsel 'ondernemer' doet vermoeden dat het een veelverdiener betreft die alle geluk van de wereld aan zijn zijde mocht ontmoeten, maar dat valt best wat tegen. Hij rijdt met een net iets mooiere wagen, maar werkt in ruil zes dagen op zeven, van 's morgens heel vroeg tot 's avonds heel laat. Hij heeft enkele moeilijke jaren achter de rug, want zo'n crisis moet zich wel ergens tonen, bijvoorbeeld in zijn omzet. Door hard werken en de tering naar de nering te zetten, kon hij het hoofd boven water houden en moest hij niemand ontslaan. Daar is hij, geloof het of niet, erg trots op, want hij vindt het best bevredigend werkgever te kunnen zijn.

Die dag stak er een brief in zijn bus, verzonden door een overheidsdienst. Zoals alle ondernemers moet ook hij laten weten wat hij gaat doen om zijn 50-plussers in dienst te houden en – daarvoor dient een ander formulier – wat hij gaat doen om meer 50-plussers in dienst te nemen. De voorziene vakjes moeten correct worden ingevuld. De handleiding zorgt voor de nodige ondersteuning.

'Daar gaat mijn zondag', klonk het droef bij mijn vriend. Hij weet niet wanneer hij die formulieren anders moet invullen. Zijn secretariaatspersoneel – vier krachten sterk – weet absoluut wat te doen en daar overuren voor laten draaien, lijkt wel helemaal te gek. Daar zijn dan zondagen voor.

Hoeveel werk dat voor 50-plussers oplevert? Zeg niet 'geen', want mijn vriend vierde vorig jaar de halve eeuw bereikt te hebben.

Voor het eenmanscollectief
Den Blooten Kooninck

Ludo Philipsen

In memoriam

Het kwam zondag 17 februari als de spreekwoordelijke donderslag bij heldere hemel, het bericht dat Ludo, flamingant, fotograaf, vriend van Zuid-Afrika en gepensioneerd bakker, overleden was. Hij zou op 21 juli (zijn verjaardag op dié datum placht hij ironisch een spijtige misrekening van zijn vader te noemen) 86 geworden zijn. Al kwam het afscheid voor de talrijke vrienden veel te vroeg, "den bakker" mocht terugblikken op een rijk gevuld leven: opgegroeid in het Brusselse, aan de Antwerpse dokken een druk beklant café en een eethuis gehouden (en veel mensenkennis opgedaan), stichter en hardwerkende baas geworden van de ambachtelijke bakkerij Twin in Vorselaar...

Bakker Ludo vond voor zijn klanten alleen het beste goed genoeg. Hij ontpopte zich als een ware kunstenaar. Zijn in chocolade minutieus afgewerkte boot staat al een kwarteeuw tentoon in een Kempisch museum en terecht was hij daar berechts op. Als gezaghebbende voorzitter van de nationale bakkersvereniging, heeft hij zijn rotsvaste Vlaamse overtuiging nooit onder de korenmaat gehouden. Hij maakte de Franstalige bakkers duidelijk dat er nu een Vlaming aan het hoofd van hun sociëteit stond. Voor Ludo mocht het begrip "warme bakker" in twee betekenissen worden begrepen: hij bakte niet alleen warme broden, voor familie en vrienden had hij ook een hart. Die vrienden kregen van hem wel geregeld te horen "Ik ben gene mens, ik ben

een bakker", maar zij wisten wel beter. Zij wisten dat zij op "den bakker" altijd konden rekenen, als de (h)echte kameraad wiens trouw aan de vriendschap even onwrikbaar was als de trouw aan zijn onwankelbare Vlaamse overtuiging. Niet voor niks was Ludo al sinds mensenheugenis trouwe lezer van dit Vlaams-radical weekblad, dat hij aan ieder die het horen wilde ter lezing en ter lering placht aan te bevelen. Naast Vlaanderen was Zuid-Afrika zijn tweede vaderland geworden en ook daàr had hij "n klomp goeie vriende gekry". Negen reizen heeft hij naar dat weidse land gemaakt, samen met ondergetekende. Ook in zijn Vlaams idealisme bleef hij radicaal: alleen een zelfstandig Vlaanderen en niks minder was voor hem het ideaal van de Vlaamse beweging. Voor politikasters die van dat ideaal – ZIJN ideaal – een karikatuur maakten, stak hij zijn minachting niet onder stoelen of banken, zomin als voor de vakbonden en voor de zelfverklaarde staatslieden die volgens hem de pensioenregeling, vooral voor zelfstandigen, hadden doen ontsporen tot een diefstal van hogerhand. Daar kon hij zich vreselijk over opwinden, al was dat niet goed voor zijn verzakkende warme hart.

De warme hartenklop van "den bakker" zullen Agnes, Vlaanderen en wij, zijn vrienden, voorgoed moeten missen, maar de warme herinnering zal blijven, want hij die spottend beweerde geen mens te zijn, zal bij al wie hem heeft mogen kennen, voortleven als een Grote Meneer! HVO

Uit het rode pluche

Bloedige realiteit

Senator Bart Laeremans vestigde nogmaals de aandacht op één van de meest duistere en primitieve kanten van het multiculturele Brussel: de terreur van de stadsbendes. Volgens Milquet zijn er in Brussel officieel 31 stadsbendes en 566 bendeleden geregistreerd. In 2010, 2011 en 2012 waren 144 minderjarige bendeleden bekend als dader van een misdrijf. Milquet ontkende dat er een verband is tussen illegale immigratie en de vorming van stadsbendes. Tussen 2006 en 2009 werden 17 moordpogingen en één moord toegeschreven aan stadsbendes. Dat zijn de officiële cijfers. De realiteit is veel erger. Laeremans wees daarop in zijn repliek. Een crimineel feit wordt pas als een bendemisdrijf geregistreerd als minstens één dader geïdentificeerd kan worden die lid is van een bende. Als een slachtoffer door tien man beroofd en mishandeld wordt, maar men kan niemand identificeren, dan komt dat niet in de statistieken over stadsbendes. Laeremans hekelde ook het gebrek aan opvangplaatsen in gesloten instellingen. Daardoor staat Justitie machteloos tegen de minderjarige delinquenten in die stadsbendes. Zij kunnen vrijwel strafeloos terreur zaaien, en zij weten dat maar al te goed. De meeste "jongeren" in de Brusselse stadsbendes zijn Afrikanen.

Zij willen het niet zien

Het Vlaams Belang en de N-VA zijn het minstens over één punt met elkaar eens: Hezbollah is een terreurorganisatie, en het wordt tijd dat de EU dat onaangename feit onder ogen ziet. In de vorige plenaire had Anke Van dermeersch daar een vraag over gesteld, en nu kwam Karl Vanlouwe daarop terug met een ijzersterk en gloednieuw argument: uit het Bulgaarse onderzoek naar de aanslag op joodse toeristen in Burgas is gebleken dat twee van de drie daders inderdaad banden hadden met Hezbollah. In een normaal land zou de zaak daarmee afgehandeld zijn. Het bewijs is geleverd. Voor zover dat nog nodig was, want Hezbollah had al een hele reeks terreurdaden gepleegd, maar dat was in landen buiten de EU. In de kronkelige redenering van de eurocratische potentaten telde dat niet. Maar nu staat het als een paal boven water: de aanslag in Burgas was in de EU gepleegd, en er waren niet alleen Israël's vermoord - daar zou de EU in al haar hypocrisie nog overheen kunnen stappen - maar ook een Bulgaar, een onderdaan van de EU. Daarmee vervalt het laatste beschamende en eigenlijke racistische excuus om niet tegen Hezbollah op te moeten treden. Vanlouwe had een zeer sterk punt, maar uit het antwoord van minister van Buitenlandse Zaken Reynders bleek dat de Belgische regering en de EU nog steeds niet van plan zijn Hezbollah als een terreurgroep te bestempelen. Reynders beweerde dat het bewijsmateriaal niet overtuigend is en dat er eerst nog meer "onderzoek" en "overleg" moet komen. Het was duidelijk dat hij de bewijzen niet wil zien, zoals heel de politieke kaste de islamitische realiteit gewoon niet wil zien.

Rond de pot draaien

Filip Dewinter is nog steeds woedend en aangeslagen door het verraad van Bart Debie, maar hij blijft zijn strijdbare zelf. In de Senaat wees hij erop dat uit het rapport van het Comité I van 2007 blijkt dat 53 actieve politici, onder wie parlementsleden en ministers, een zogenaamd "gereserveerd dossier" hadden bij de staatsveiligheid.

Hij wees erop dat de administrateur-generaal van de staatsveiligheid verplicht is de minister van Justitie te informeren wanneer een politicus gevolgd wordt. Nadat die kanonnen in stelling waren gebracht, vuurde Dewinter twee doelgerichte vragen af: "Heeft de minister ooit een informatierapport over mij ontvangen?"

Bestaan er op het moment nog andere soortgelijke dossiers over politici?" Duidelijke

ja/nee-vragen. Maar helaas, Turtelboom antwoordde niet. Ze gaf een uitvoerige theoretische uiteenzetting waarbij zse de echte vragen handig omzeilde. Het was een staaltje "rond de pot draaien", gevolgd door een oefening in "niets zeggen in duizend woorden".

België als narcostaat

Bart Laeremans citeerde in de Senaat alarmerende cijfers uit het recente 'rapport 2013' van Europol en het Europees Centrum voor Drugs en Drugsverslaving. Daaruit blijkt dat België een draaischijf voor drugshandel én een paradijs voor drugsgebruikers is.

"Nergens in Europa zijn illegale drugs zo goedkoop en zo zuiver als in België. Heroïne, cocaïne, cannabis én amfetamines in ons land hebben blijkbaar de beste prijs-kwaliteitverhouding. De voorbije jaren evolueerden we werkelijk tot een distributiecentrum voor heroïne. Ook de rol van ons land als belangrijk invoerpunt voor cocaïne in Europa wordt bevestigd. Na Spanje en Portugal zijn Nederland en België de belangrijkste verdeelpunten", zei Laeremans. Antwerpen is de 'cocaïnehoofdstad' van Europa geworden: het gebruik ligt er drie keer hoger dan in andere Europese steden. Ook de cannabisteelt sterk toegenomen. In 2003 werden langs de Nederlandse grens slechts 35 plantages ontdekt, in 2010 bijna 1.000.

België speelt ook een sleutelrol in de productie van amfetamines en ecstasy. Laeremans stelde een aantal doelgerichte en gedetailleerde vragen over de manier waarop minister van Binnenlandse Zaken Milquet daarop ging reageren. "Madame Non" Milquet antwoordde zeer uitvoerig en zeer theoretisch, maar ze gaf helemaal geen concrete antwoorden op de concrete vragen. Waarop Laeremans laconiek en spottend reageerde met de opmerking: "Als ik een buitenlands gezien was, zou ik onder de indruk zijn van al die veiligheidsplannen en geloven dat de minister er uiteindelijk werk van gaat maken."

Maar iedere aardbewoner begreep dat Milquets antwoord een heteluchtballon was: heel groot en erg hol.

Hotels en restaurants waar Vlamingen thuis zijn

Verliefd op de natuur-?
Kom ze eens proeven te Achouffe-!

L'Espine
HOTEL

Achouffe 19 - 6666 Houffalize

De keuken is enkel open voor hotelgasten
Te bereiken via Namen, Marche, Laroche
richting Houffalize (afslag Nadrin) of via Luik
Tel. 061-28 81 82 - Fax 061-28 90 82

(Wij zijn Nederlandstalig-!)

Ook in de winter kent de Vlaamse kust haar charmes. Kom ervan genieten en laat u eens extra verwennen in een écht Vlaams hotel:

HOTEL DIE PRINCE

Albert I-Wandeling 41-42 - OOSTENDE
Tel. 059-70 65 07

Kasteel
FRUITHOF
RESTAURANT

'Waar tafelen een hoffelijke bezigheid wordt'
Huwelijken - Recepties - Banketten - Seminaries
Fruithoflaan 15 - 2530 Boechout - 03/455 07 67
www.kasteelfruithof.com

't Pallieterke

Redactie & beheer:

Uitgeverij " 't Pallieterke "
Cuperusstraat 41
2018 Antwerpen
Tel. : 03-232 14 17 - 03-233 03 94
Fax : 03-231 07 43

E-post: redactie@pallieterke.info
Webstek: www.pallieterke.info

Stichter: Bruno de Winter: 1945-1955
Hoofdredacteur Jan Nuyts: 1955-2000
Hoofdredacteur Leo Custers: 2000-2010
Hoofdredacteur: Karl Van Camp
Verantw. uitgever: Karl Van Camp

ABONNEMENTEN

• **BINNENLAND**
3 maanden € 25,35
6 maanden € 50,70
1 jaar € 101,40

• BUITENLAND

Tarieven afhankelijk van de bestemming.

Alle inlichtingen op de kantoren.
Het abonnementsgeld kan gestort worden op volgende nummers met vermelding van uw naam:
BE82 4096 5194 9168 BIC KREDBEBB
BE71 0000 0818 4069 BIC BPOTBEB1
Alle reacties zijn welkom:
lezersbrieven@pallieterke.info

De Europese sportstad trapt naast de bal

Droogzakken

De NOS gaat, naar aanleiding van de schandalen in de wielersport, de toon van haar verslaggeving aanpassen. Alles moet zakelijker, zonder franjes. Onze allesziende vliegende reporter, Michel Wuyts, gaat het daarmee, als evenknie van Courths Mahler, moeilijk krijgen. Zelf zien we het voorbeeld van de Nederlandse publieke omroep wel zitten.

In de toekomst gaan we het enkel nog hebben over de temperatuur, het merk van fiets, het aantal versnellingen, de rugnummers van de renners en dat soort zaken. En als ge dat niet gelooft, maken we u wel iets anders wijs. Als we alleen nog droge kost moeten brengen, kunnen we er beter de blok opleggen. We kunnen, gelukkig maar, nog altijd nuanceren, zonder ons met de pink op de naad te laten bevelen wat we mogen schrijven.

Cijfers

Om het zakelijk te houden, had onze boekhouder uitgerekend dat er honderdachtennegentig renners aan de start stonden in Gent, waar de Omloop Het Nieuwsblad van start ging.

Verder wist hij ons te vertellen dat er volgens zijn berekeningen exact 199 kilometers moesten gebold worden, met Gent als aankomstplaats. Wat er op de hellingen en de kas-seistroken onderweg te beleven viel, liet hij aan ons over.

Toen waren er nog tien

Op de Molenberg, met nog 35 kilometer voor de boeg, en elf hellingen in de benen, was het opnieuw aan onze boekhouder om een tussenbalans te maken. We noteerden tien koplopers, die we om het ons gemakkelijk te maken het groepje Van Avermaet-Roelands noemen, met een kleine twee minuten voorsprong op de achtervolgers.

Stijn Vandenbergh en de Italiaan Luca Paolini vonden dat het niet vlug genoeg ging, roken met nog vijftien kilometer te rijden hun stal, en lieten ons zitten met de vraag of veertig seconden voorsprong genoeg zouden zijn om het onder hun beiden uit te vechten.

Mooi schavotje

"Als ze samen naar de meet bollen, heeft de ervaren Paolini gewonnen spel tegen de beloftevolle maar nog jeugdige Vandenbergh", voorspelde de jongste van onze sportredactie. Hij kon het weten en kreeg nog gelijk ook. Het mooie erepodium, met Sven Vandousselaar als derde musketier, mocht er zijn.

Maar met de bijtende kou als spelbreker mogen de gelauwerden het ons niet kwalijk nemen dat we de ceremonie in de steek lieten om onze bewondering voor de drie te delen met de stamgasten van de dichtstbijzijnde kroeg.

Een stap te vlug

Het hele land mocht dan achter Racing Genk staan, zoals Gazet van Antwerpen ons probeerde wijs te maken, die massale steun kon niet verhinderen dat Stuttgart verleden week de maat nam van de thuisploeg.

Wie ogen in zijn kop heeft, kon zien dat de Duitsers en hun huurlingen, over de hele lijn bekeken, een stapje rapper waren dan Genk. Waarmee ge ons niet hoort zeggen dat de rakers van Mario Been liever lui dan moe waren. Verre van.

Met alle respect voor de geleverde inspanningen, maar in de Bundesliga zijn ze het gewend iets meer gas te geven dan in onze competitie, en dat was eraan te zien. Als ze ons niet geloven in Genk kunnen ze het altijd vragen aan iemand die zowel vertrouwd is met het Genkse huishouden als met de Bundesliga. Hallo, Kevin de Bruyne, gaat het een beetje bij Werder Bremen?

Geen ramp

Ook Mario Been zag met zijn getraind lodderoog Stuttgart verdiend doorstoten naar de achtste finales van de Europa League. Hij was wel trots, en terecht, op wat eraan voorafging. Aan de vier gewonnen voorrondematches en de winst in de groepsfase houden ze een zoete smaak over in de Cristal Arena.

Het verlies tegen Stuttgart is al verteerd. Het inspireerde Been om na de wedstrijd een gesmaakte homilie te houden die erop neer kwam dat het mooi is geweest en dat de uit-

schakeling geen ramp is. Dat willen we graag aannemen. Hoeveel er op hun bankrekening is bijgekomen, gaat ons niet aan, maar dat Europese avontuur zal hen geen windeieren hebben gelegd.

Miserie troef

Het is geen kommer en kwel over de hele lijn in Antwerpen, de stad waar het op sportief gebied allemaal begon, maar volgens ons is voetbal nog altijd de meest populaire sporttak, en daar wringt het schoentje nog geen beetje. Wat zegt ge?

Dat we een open deur instampen? Akkoord, maar wat we de voorbije maanden, en dit weekeinde in het bijzonder, meemaakten, is om in de grond te kruipen van schaamte. Dat gaan we niet doen. Dat ziet ge van hier. Laat het ons, alle Antwerpse voetballellende ten spijt, gezellig houden.

Concept en idee

We moeten oefenmeester Jacky Mathijssen van Beerschot overschot van gelijk geven waar hij stelt: "We zullen niet het voetbal kunnen brengen dat potentieel in deze groep zit, maar we maken dat goed met heel veel wilskracht." Klopt. In de wedstrijd van erop of eronder tussen Beerschot en Lierse dachten we de eerste tien minuten dat de thuisploeg de geel-zwarte bezoekers ging oppeuzelen.

Zo gulzig waren ze. Het is anders afgelopen. En weer kunnen we Mathijssen niet tegenspreken. "Voor mijn terugkeer was er ook een concept, een idee, een manier van werken... alleen heeft dit niet gewerkt." Over het concept met twee punten op vijftien uit de laatste vijf wedstrijden onder Mathijssen, zullen we maar zwijgen.

Mooi verhaal

Al begint het dan te nijpen, nog is Beerschot niet verloren. Er volgen nog twee wedstrijden. Eerst tegen Waasland-Beveren, waar Glen de Boeck de scepter zwaait.

Het pikante eraan is dat hij als afgedankte "Rattenbezweerder" met de visionaire bestuurders van het Kiel nog een eitje te pellen heeft. Als einde van de reguliere feestelijkheden komt rode lantaarn Cercle Brugge naar het Kiel. En dan is er nog het vangnet van de play-offs 3. Opnieuw heeft Mathijssen het bij het rechte eind.

"Was de wedstrijd tegen Lierse beslissend? Neen! Konden we een heel goede zaak doen? Absoluut." Het heeft niet mogen zijn, en dat is jammer. Temeer omdat Beerschot vorig seizoen de stommitieit beging om Matthijssen te vervangen door Adrie Koster. "Heel erg spijtig", vindt de opnieuw in eer herstelde zorgdrager van Beerschot, "want we waren hier een mooi verhaal aan het schrijven."

Laat ons hopen dat we bij het slot van het verhaal onze zakdoek niet moeten bovenhalen.

Vraagje

Gewogen en te licht bevonden. De liefdevolle kleuren hangen halfstok op de Bosuil, na de zesde nederlaag op rij van Antwerp. Weer een seizoen om vlug te vergeten. De langverwachte promotie naar eerste zal voor het jaar stilletjes zijn. Al sluiten we de kans niet uit dat er nog eens een nobele redder in nood opduikt die met zijn geld geen blijf weet en de voorzitterszetel opeist, om uiteindelijk in "Hotel de Houten Lepel" terecht te komen.

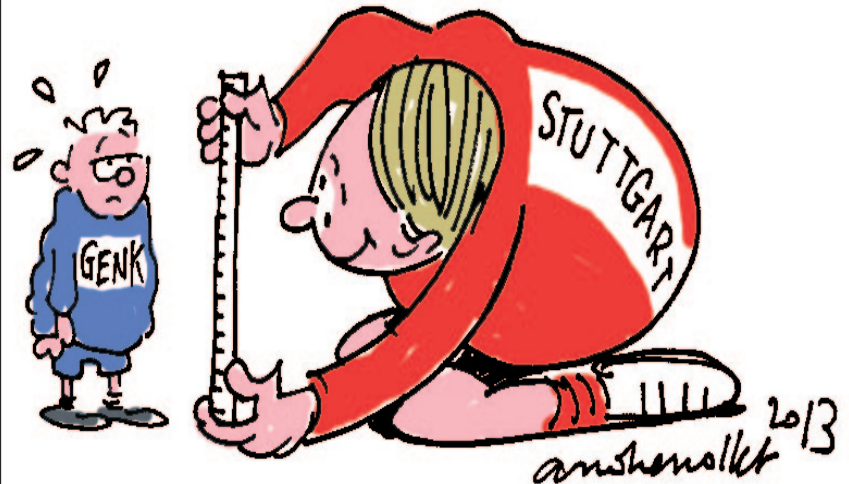
Het zou de eerste niet zijn. Blijft de vraag wat dat soort mafketels bezielt om met hun fantastische verhalen uitgerekend in Deurne-Noord naar te strijken. Vinden ze daar een gewillig oor, of is het Antwerpbestuur verzot op sprookjes van Moeder de Gans? Wie het antwoord kent, mag het ons laten weten.

Tien minuten te veel

Club Brugge uittellen en de kloof van achttien vergroten tot een onoverbrugbare achterstand van eenentwintig punten. Dat was het commando waarmee Anderlecht op reis mocht naar het Jan Breydelstadion. Op papier geen onoverkomelijke opdracht, maar op het veld zag het er enigszins anders uit.

Zeker toen tot een tiental minuten voor affluiten twee-nul op het scorebord stond te blinken. Tot Bruno en Armenteros het ervan op de heupen kregen en de Brugse pret bedierven met twee tegentreffers. We voelen mee met de supporters van Club. Gedeelde smart is halve smart, moeten ze maar

ZE NAMEN DE MAAT...

Roskammen

Tweesprong

De eerste winnaars op de Vlaamse wegen zijn gekend. Het wielerseizoen is definitief op gang getrokken. Dat gebeurde anders dan anders. De schaduw van Lance Armstrong overheerste de "voorbeschouwingen" in de media. Daar was niet naast te kijken. Terughoudendheid was overal troef. Dat is nieuw. Niemand bleef afzijdig, noch de televisiezenders, noch de radiozenders, noch de kranten. De Nederlandse televisie gaf zelfs niet thuis voor een "live"-uitzending van de Vlaamse openingskoersen. De NOS zit opgescheept met een dopingkater rond de opgedoekte Rabobankploeg, en schrapte ex-wielericoon Michaël Boogerd als co-commentator, zolang die blijft zwijgen over wat hij, naar eigen zeggen, allemaal weet.

Duidelijker kan het signaal niet zijn dat, wat de NOS betreft, het vanaf nu in het peloton en de entourage anders zal moeten gaan, of het haartje waaraan het zwaard van Damocles bengelt, knapt. Het Hollandse "statement" is het krachtigste bewijs dat de wielersport zich, na het dopingschandaal dat alle vorige in de schaduw heeft gesteld, op een kritieke tweesprong bevindt, tussen "anders en beter" of "over en uit". Maakt men de juiste keuze, dan heeft de "top off the bill" van dopingzondaar Armstrong toch tot iets gediend.

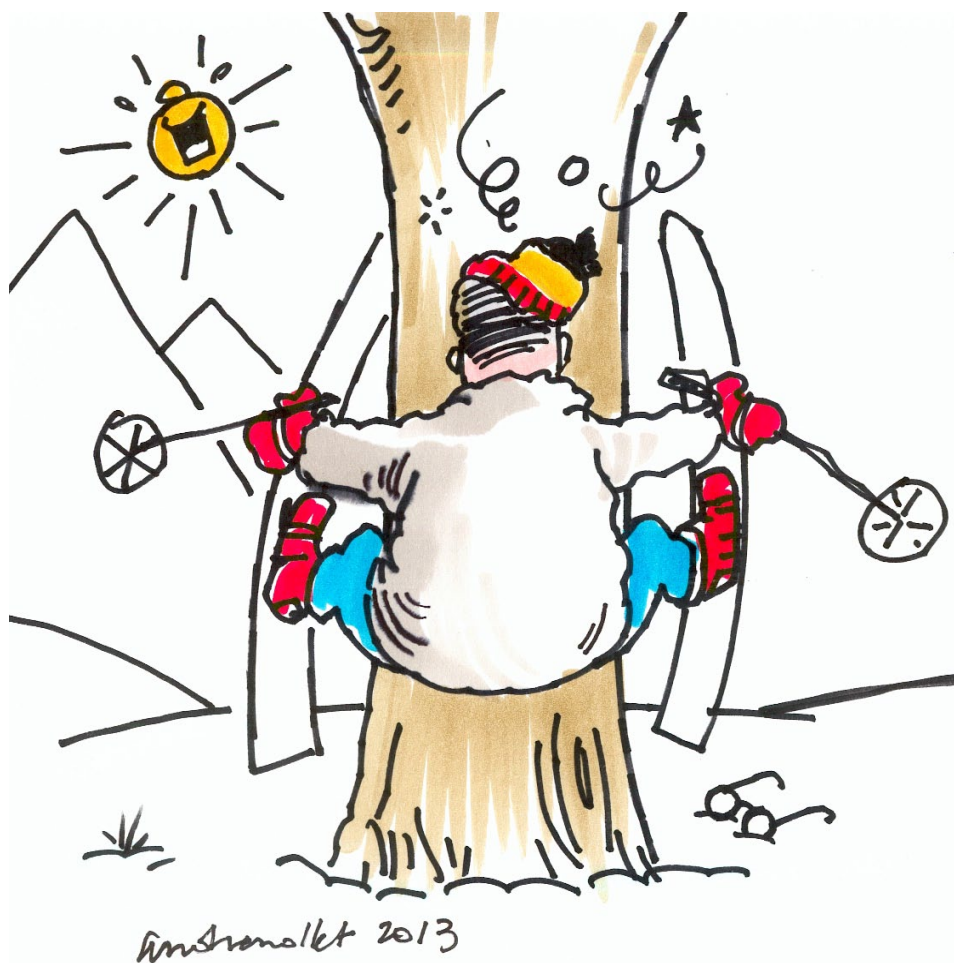
De wortels van de doping in het wielrennen zitten echter zo diep verankerd, dat niemand er zelfs maar een maandloon durft op verwedden dat op een kwade dag zou blijken dat het verder de verkeerde richting is uitgegaan. Positief is hoe dat, zoals nooit voordien, het dopingprobleem zo open en bloot op tafel werd gelegd als in de beschouwingen aan de vooravond van wegseizoen anno 2013. De NOS liet de openingswedstrijden aan zich voorbijgaan. De aan wielrennen verslaafde VRT liet bij monde van Sporza-manager Luc van Langenhove weten dat de hoeraverslaggeving van de voorbije jaren verleden tijd is. Wie leeft, zal zien. Geen hoeraverslaggeving, dat staat haaks op de beleving van het wielrennen door nepromantici zoals Michel Wuyts. Als Wuyts op zijn zitje aan de aankomst op zijn commentatorenschermje niet langer de "killersblik" achter de zonnebril van één van zijn met brede tors en dijen als drijfzangen begenadigde favorieten mag zien, dreigt voor hem het inleveren van de helft van zijn wereldfaam als VRT-wielerpaus.

In "Reyers Laat", waar de opgetrommelde specialisten als bij toverslag collectief het licht zagen en "allang wisten" van Armstrong, liet Wuyts verstaan dat hij het moeilijk zal hebben met commentaar zonder hoerastemming. "Wat", orakelde hij, "doe je een renner aan die een grootse prestatie neerzet en je daar twijfels bij uit? En wat doe je dan jezelf aan?" Over dat laatste zouden we ons in zijn plaats niet ongerust maken. De voorbije jaren heeft hij zich als onvolwassen topromanticus van de racefiets al zoveel aangedaan dat, wat hij zich zou aandoen door zijn kleurrijke fantasie wat af te zweren, in het niets zou verdwijnen. Michel Wuyts kan perfect symbool staan voor alle andere achterpraatperen en tekstverwerkers verzamelde hogepriesters van de wielersport, die zich, oogkleppen in de juiste stand, bij het bezingen van tot de legende toetredende eposen stelselmatig vergalopperden.

We leggen de nadruk op het gebruik van de onvoltooid verleden tijd, in de hoop dat we die ooit zullen kunnen inruilen voor de voltooid verleden tijd. Om dat te kunnen, zal er, valt te vreezen, nog veel water naar zee moeten vloeien. Wat de tweesprong waar de wielersport voor staat zo kritiek maakt, is het feit dat in de angstvallig verbeide "zuivere" wielersport nog te veel aan de "oude cultuur" herinnert. Misschien klinkt het oneerbiedig, en is dat ook daadwerkelijk zo, als we er niet bepaald een goed gevoel aan overhouden dat mensen met een niet bepaald onbesmeurd eerstecommuniezeltje zich vandaag als overtuigde voorvechters van een "zuivere" wielersport manifesteren.

Namen noemen, hoeft niet. Wie aan (ex-)bobo's van de Internationale Wielerunie denkt, of aan wie in en rond de pelotons ver van onbesproken nog altijd als renner, ploegleider, "soigneur" of mediamedewerker present mag tekenen, kan dat probleemloos. Het "tabula rasa" dat zij nu helemaal prediken, kan theoretisch dan wel opgeld maken, het blijft angstvallig afwachten of dat in de praktijk zo zal zijn. Om het bij de eenvoudige conclusie van Roger de Vlaeminck te houden, zoals hij die eind van het "grote wielersport" in Het Nieuwsblad verwoordde: hij "hoopte op een properdere wielersport". We hopen dat samen met hem, al houden we ons hart vast. Een recente enquête wees namelijk uit dat een groot percentage elitewielrenners zonder contract niet echt veel graten ziet in dopingpraktijken om een contract als profwielrenner te kunnen versieren.

Laurent was vergeten dat hij overal bomen had geplant

Op het Noorderterras

WeMe WaWe NiWi

Hij zat op mijn bank van het Noorderterras, las een krant en er lag nog een andere naast hem. Er was nog juist een plekje vrij waar ik ging zitten.

De man keek op, knikte en las verder. Ik zag dat het twee verschillende kranten waren van dezelfde dag, vandaag. Waarschijnlijk had hij gemerkt dat ik ernaar keek want hij mompelde: "Lees ze maar als je wil."

"Hoef niet. Ik heb ze al gelezen", zei ik. "Iedere morgen haal ik de krant uit de brievenbus en ga ermee naar de badkamer. Ik zet me neer, je begrijpt wel waar precies, en lees vlug de kopititels. Een ideaal moment omdat het immers toch tijd is die ik versch..."

Ik hield me nog juist in en mompelde: "Sorry."

Hij lachte. "Goed gevonden. Bij mij verloopt het enigszins anders. Ik moet 's morgens eerst en vooral naar de krantenwinkel. Daar koop ik twee kranten, behalve op zaterdag want dan koop ik er slechts één."

"Waarom koop je er twee?"

"Dat heb ik overgehouden van vroeger. Ik kocht de Volksgazet voor de rode uitleg, en de Frut die toen de rechtse krant op de linkeroever werd genoemd. Op die manier vernam ik het nieuws uit beide kampen, maar wel met een verschillende uitleg. Die tijd is voorbij nu het allemaal regimekranten zijn."

"Jij lijkt me een echte krantenfanaat", zei ik.

"Zo mag je me gerust noemen. Ik kan geen dag zonder krant. Zelfs als we op reis zijn, moet ik er iedere dag een hebben. En wij reizen veel, mijn vrouw en ik, zoveel het kan. Soms maken we een hele stap in de wereld."

"Koop je in al die landen een belgische krant?"

"Geen denken aan, man. In de meeste landen, waarvan ik de taal niet spreek, vind ik meestal wel een Engelstalige krant en daar haal ik wat nieuws uit."

"Nieuws van bij ons?" vroeg ik.

Hij lachte. "Hier zetten ze een hoge borst op over onze bekendheid, maar de werkelijkheid is enigszins anders. In de meeste gevallen trokken ze grote ogen toen ik het woord België uitsprak. Natuurlijk kennen ze ons wel in Benidorm en in Holland."

"Waarom loop jij iedere dag naar de krantenwinkel en neem je geen abonnement?" wilde ik weten.

"Aan een abonnement begin ik niet. Ik wil mijn vrijheid houden en niet voor enkele maanden of een jaar gebonden zijn."

"Gelijk heb je. Ik heb gelukkig een krantenwinkel die 's morgens in alle vroegte nog aan huis bezorgt. Als jij iedere dag twee kranten koopt, tikt dat aardig aan", veronderstelde ik.

Hij ging er niet op in, maar vroeg plotse-ling: "Weet jij wat precies koppelverkoop betekent?"

Nu wilde het lukken dat ik er pas in Wiki-pedia over gelezen had.

"Het is heel simpel", zei ik. "Specialist ben ik er niet in. Wat ik weet, is dat er van koppelverkoop sprake is wanneer de leverancier de verkoop van een bepaald product afhankelijk stelt van de koop van een ander product. Het eerste product wordt het koppelende genoemd en het tweede het gekoppelde. Dikwijls verkoopt de leverancier het koppelende product voor een laag bedrag en maakt hij zijn winst op het gekoppelde product. Het is bijvoorbeeld verboden om gsm's uitsluitend te verkopen samen met een bepaald telefonie-abonnement."

Naarmate ik vertelde, klaarde zijn gezicht op.

"Aha", zei hij. "Van maandag tot vrijdag betaal ik mijn kranten een normale prijs. Maar op zaterdag kosten diezelfde kranten een pak meer doordat ik verplicht ben er bijlagen bij te nemen die ik niet eens wil, die mij niet ene moer kunnen schelen. Ze zijn dus een gekoppeld product." Bij die woorden haalde hij een vel papier uit zijn zak. "Ik heb een vereniging opgericht en zoek lezers die inschrijven om lid te worden. Heb ik er genoeg dan dienen we een klacht in tegen die gazettenkoppelverkoop."

Bovenaan het blad stond in dikke letters: WeMe WaWe NiWi.

"De naam van de protestvereniging", wees hij. "Weg Met Wat We Niet Willen!"

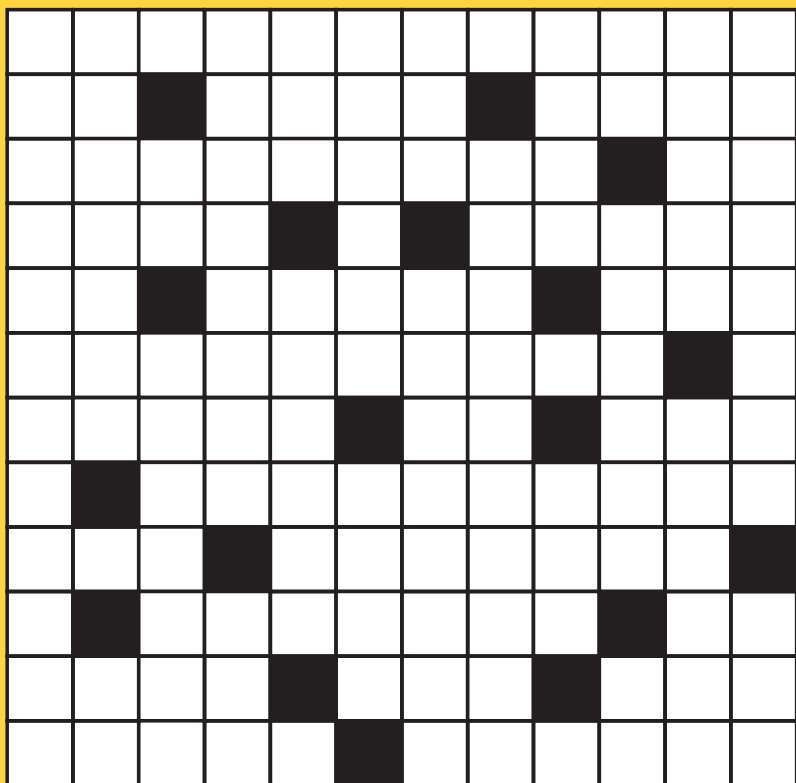
Ik wenste hem veel succes, schreef me in en werd zijn eerste lid.

TdW

Kruisende woorden

839 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
K
L

HORIZONTAAL

- A, Slap
- B, Muzieknoet - Meisjesnaam - Evenzo
- C, Gen - Renium
- D, Opinie - Aziatisch land
- E, Nikkel - Drank - Zangstem
- F, Zelfingenomen persoon
- G, Afrikaans land - Landbouwwerktuig - Lichaamsdeel
- H, Zwarte schadde aanrichtend
- I, Bezittelijk vnv. - Wintersport
- J, Horecazaak - Rivier in Rusland
- K, Loopvogel - Kunstwerk - Grasveld
- L, Melaatsheid - Ononderbroken

VERTICAAL

- 1, Limburgs dorp
- 2, Bevallige - Middeleeuwen
- 3, IJzer - Maak vrij
- 4, Verknochtheid - Hulde
- 5, Automeerk - Valkruid
- 6, Roemeense stad - Luxemburgse rivier

- 7, Stek - Zeer fier
- 8, Onopgehelderd
- 9, Oude Italiaanse munt - Rand om schotel op te zetten
- 10, Of dergelijke - Wandelplaatsen - Pers. vnv.
- 11, Russisch gebergte - Zeer deugdzaam
- 12, Slinkend - Nog eens

835 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

A	Z	O	N	D	E	R	L	I	N	G	E	N
B	A	B	O	E	D	H	A	B	I	E	I	
C	K	D	S	O	P	E	T	E	N			
D	K	N	E	D	E	N	R	O	N	D	E	
E	E	L	E	V	E	R	I	N	G	E	N	
F	N	A	O	M	I	A	E	E	N	G		
G	R	O	O	M	M	L	L	E				
H	O	P	S	M	U	K	K	E	N	G	R	
I	L	I	A	F	T	R	E	K	S	E	L	
J	L	E	S	O	A	R	T	R	I			
K	E	T	S	T	N	A	C	A	E	N		
L	N	A	T	U	U	R	K	U	N	D	I	

GIKADO

Bij de moppentappers

Doodsoorzaken

Een dame wil voor de derde keer trouwen, maar ze wil zich eerst laten onderzoeken. De geneesheer vraagt naar de doodsoorzaak van haar vorige echtgenoten.

De dame zegt: "De eerste is gestorven door het eten van vergiftigde paddenstoelen."

"En de tweede?", vraagt de dokter.

Zegt de dame: "Aan een hersenschud-ding. Hij wilde geen paddenstoelen eten."

Op de Fyra

Een Vlaming, onderweg naar Amsterdam met de Fyra, probeert een gesprek aan te gaan met de reiziger die tegenover hem zit. "Kent u de nieuwste Hollander-mop?" Zegt de andere nijdig: "Mijnheer, ik ben Hollander!"

Waarop de eerste: "Dat geeft niet, dan zal ik ze tweemaal vertellen."

Echt gebeurd

Op 't Zuid in Antwerpen staat een Turk verwoed een tapijt uit te kloppen.

Komt er een Antwerpenaar voorbij en die vraagt: "Wat is 't vriend, wilt 'm niet starten?"

Moderne tijden

Bij de doopvont zegt de pastoor tegen één van de omstaanders: "Jongeman, jij bent te jong om peter te zijn."

Waarop die jonge gast repliceert: "Sorry, maar ik ben de peter niet, ik ben de vader."

Lang geleden

"U bent veel te zwaar", zegt de dokter tegen een vrouwelijk lid van de regering. "U weegt meer dan 100 kilogram. Hoeveel woog u vroeger?"

Zegt die vrouw: "Bijna drieënhalve kilo, maar dat is wel al een hele tijd geleden."

Verbazing

Een "dienster" uit een verdacht baan-café moet op het politiecommissariaat komen.

Wanneer de commissaris binnenkomt, roept ze uit: "Ah, Pol, werkt gij hier?"

Scherp gezien

De gevangenisdirecteur vraagt aan een ter dood veroordeelde: "Wat wenst gij voor uw laatste avondmaal?"

Antwoord: "Parelhoen met kroketjes, en een fles Pomerol van het jaar 2020."

Soep

"Ober!", roept een klant. "De soep ruikt naar bier."

Waarop de ober twee passen achteruit neemt en vraagt: "En nu?"

Kunstzaken

Een bezoeker op een kunsttentoonstel-ling van heel avant-gardistisch beeldhouw-werk, richt zich tot de kunstenaar: "Die rode robot daar, die vind ik persoonlijk uw beste."

Antwoordt Jan Fabre: "Zotteke, dat is de brandblusser!"